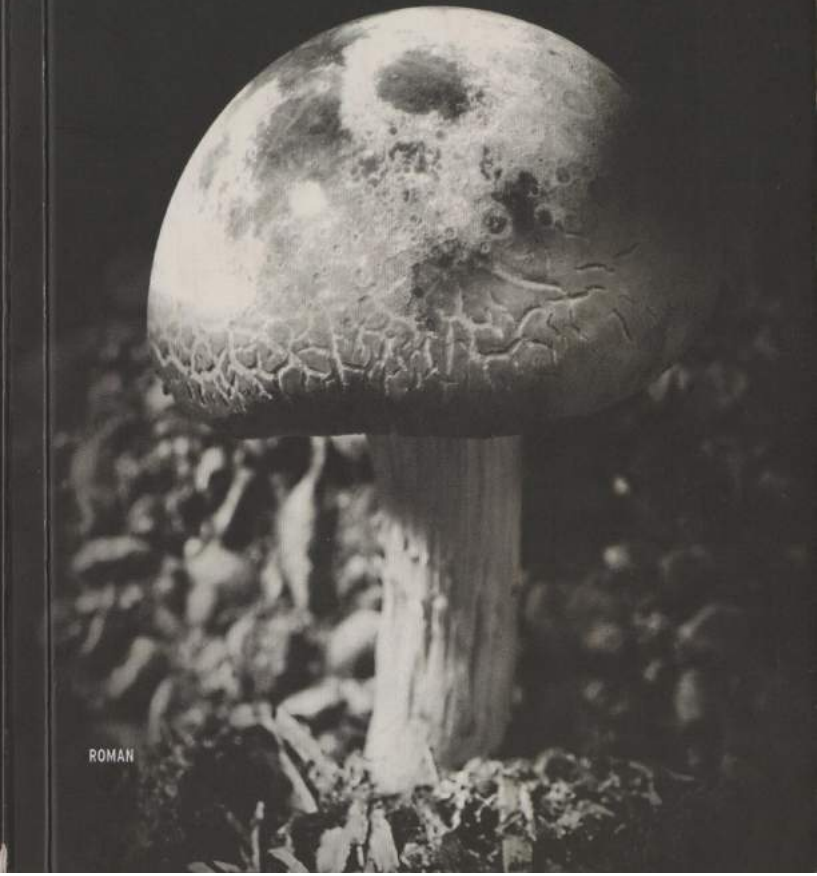
Ayın Karanlık Yüzü

ithaki

Martin Suter

ROMAN

MARTIN SUTER 1948'de İsviçre'nin Zürih kentinde doğdu. 1991'e kadar reklam sektöründe metin yazarı ve yaratıcı yönetmen olarak çalıştı. Bu tarihten sonra kendini tamamen serbest yazarlığa verdi. Romanları, öyküleri ve senaryo çalışmalarına ek olarak, haftalık *Weltwoche* gazetesindeki "Business Class" adlı köşesinde kaleme aldığı yazıları bulunuyor. *Can Dostu*'nun yanı sıra, *Small World* (1997) ve *Ayın Karanlık Yüzü* (2000) adlı romanlarıyla da, uluslararası alanda büyük başarı kazandı. Martin Suter, eşiyle birlikte İspanya ve Guatemala'da yaşıyor.

MUSTAFA KARAKUŞ 1970'de Sivas'ta doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdikten sonra eğitimine Almanya'da Essen Üniversitesi'nde devam etti. 2000 yılından bu yana gazeteci ve çevirmen olarak çalışıyor.

Martin Suter
Ayın Karanlık Yüzü
Özgün Adı: *Die dunkle Seite des Mondes*

İthaki Yayınları - 650
Edebiyat - 526
ISBN 978-605-375-011-6

1. Baskı, İstanbul / Ekim 2009

© Türkçe Çeviri: Mustafa Karakuş, 2009
© İthaki, 2009
© 2000 by Diogenes Verlag AG Zürich All rights reserved

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Ünal Koçak
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan Aydın
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01
Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com
oz

Martin Suter

AYIN KARANLIK YÜZÜ

Çeviren
MUSTAFA KARAKUŞ

İthaki

1

"Sorun değil," diye cevapladı Urs Blank dostça, kendini tanıtırken sanki Dr. Fluri'ye bir şamar indiriyor gibiydi, "Nihayetinde bu iş için buradayım."

Doğru değildi. Blank bu iş için burada değildi; birleşme sözleşmesini sürekli yeniden kaleme alması, sözleşme tarafını önemsemediğini ve onlara son bir defa daha gücünü göstermenin zevkine varmak içindi. Doktorasını tamamlaması, baroya kabul sınavını New York'ta yapması ve adını en yukarıya yazmak için yıllarca Geiger, Von Berg&Minder'deki bütün zor işleri üstlenmeyi herhalde sırf bunun için yapmamıştı.

Birleşme görüşmeleri neredeyse üç haftadır sürüyordu. Bütün çaba iki tane tekstil mağazaları zincirinin birleşmesini sağlamaktı. Aslında 'Birleşme'den kasıt, Dr. Fluri'nin yirmi üç yıl yöneterek belli bir seviyeye getirdiği şirketinin satın alınması için yürütülen çetin bir pazarlıktı. ELEGANSTA'yı hatırlatacak ne varsa, birkaç hafta içinde tarih olacaktı. Dr. Fluri'nin en iyi kozları olan, iyi durumdaki şubeler, CHARADE'ye bildirilmeyecekti. Diğer bütün katılımcılar gibi o da fazla hayale kapılmak istemiyordu. Ama onu şu anda ilgilendiren şey, bu öğleden sonra Urs Blank'ın yüzüne büyük bir zevkle indirdiği şamarla sarsıldığına herkesi inandırmaktı.

Görüşmeyi gizli tutmak istedikleri için kent dışında ormanda bir dağ lokalinin en arka odasında toplanmışlardı. Bu gizli buluşma yerini Dr. Fluri'nin avukatı önermişti. Böyle bir görüşme onun için

büyük bir maceraymış gibi görünüyordu; olaya daha da gizem katmak için bir dağcı gibi giyinmişti. Onun dışındakilerin hepsi birer işadamı gibi takım elbiseliydi. Fakat sadece Urs Blank'ın giydiği takım elbise Londra'daki Savile Road'dan alınmıştı. Oradaki bir terzicinin elinden çıkmıştı.

Anlaşmada imzaların atılamaması bu defa basın açıklaması üzerine uzlaşma sağlanamadığı için yine başarısızlıkla sonuçlandı. Dr. Fluri, sözleşme metninin kendi sözcükleriyle yazılması konusunda ısrar ediyordu. Karşı taraf bu yeni ve alışılmadık şartın farkına uzun süren tartışmalar sonunda daha yeni varmıştı.

CHARADE'nin müzakere başkanı Hans-Rudolf Nauer bir defa daha düşünme zamanını koşul olarak ileri sürmüştü. Urs Blank için bu durum, son sözü onun söylemediği yönünde güçlü bir işaretti. İflasın eşiğine gelmiş CHARADE'nin kasasının yeni gizli bir ortağın parasıyla doldurulduğu yönünde ortalıkta dedikodular dolaşıyordu. Blank bu kişinin son dönemde tekstil sektörüne özel ilgi gösteren spekülatör Pius Ott olduğunu tahmin ediyordu.

Oradaki bütün beyefendiler üzerinde anlaştıkları yeni bir randevu tarihini, ajandalarını çıkararak not ettiler. Onlar dağ lokalinin önündeki taksilere bindikleri sırada, Urs Blank, tren istasyonuna yürüyerek gitmeye karar verdi.

Yapraklarını dökerek çıplak kalmış ağaçların üzerinden gökyüzü masmavi görünüyordu. Ağaçların gümüşi gövdesi arasından süzülen ikindi güneşi yerdeki sararmış yapraklar üzerinde parıldıyordu. Urs Blank son defa ne zaman bir ormanda yürüdüğünü düşündü. Ancak hatırlayamadı.

İki ay önce kırk beş yaşına girmişti ve kendi mesleki çevresinde ülkenin en parlak ticaret avukatlarından biri olarak gösteriliyordu. Amerika'dan aldığı diploma onu, İsviçre ve Amerikan şirketleri arasındaki satın alma ve birleşme konularında uzman yapmıştı. Geçen yılın en önemli şirket evliliklerinden birkaçının altında onun imzası vardı. Çok para kazanıyordu, harcamak için de yeterli vakit bulamadığın-

dan, hatırı sayılır bir servet yapmıştı. Başından boşanmayla sonuçlanan bir evlilik geçmiş, şansı yaver gittiği için de çocuğu olmamıştı; şimdi ise ekonomik bağımsızlığına kavuşmuş, yirmili ve otuzlu yıllara ait antik mobilyalar alıp satan Evelyne Vogt ile birlikte yaşıyordu.

Urs Blank hukuk eğitim aldığında kurduğu hayallerden çok daha fazlasını elde etmişti. Ancak zorlu bir birleşme müzakeresinden sonra, yıllar geçmesine rağmen ormanda yaptığı bir gezinti hâlâ ona zevk veriyorsa hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir.

Bir yol levhasının önünde durdu. Ok şeklindeki levhanın üzerinde "Buchenfeld tren istasyonu 15 dak." Diğer bir levhanın üzerinde de "Obertal tren istasyonu 25 dak." yazıyordu. Onun yöneldiği patika yol, bir yaprak tabakasıyla örtülmüştü. Urs Blank yola koyuldu. Üzerinde yürüdüğü yaprakların çıkardığı hışırtının keyfini çıkardı. Sonra ayakkabılarının aklına getirdiği düşüncelere daldı. Ayakkabıları Londra'dan Jermyn Street'ten alınmıştı. Orada çok ünlü olan bir ayakkabıcının elinden çıkmıştı.

Sekiz bin metre yükseklikte, ormanın sararmış yaprakları, taş üzerinde kurumuş yosun parçaları gibi görünüyordu. Fakat jetin yegane yolcusu pencereye perdeyi çekti. Birkaç düğmeye basılarak bir yatağa dönüştürülen koltuğun üzerinde uzanmış yatıyordu.

Son birkaç gecedir çok az uyumuştu. Üç gün önce sabah saat altıda başlamışlardı. Bir gece önce kar düştüğüne dair Estonya'dan bir telefon almıştı. Dokuza doğru uçakla Tallinn'e inmişlerdi. Av rehberi onu doğrudan havalimanından alarak av bölgesine götürmüştü. Daha o akşam yeni düşmüş kar üzerinde vaşakların bıraktığı izleri göstermişti.

Geceyi gaz sobasının ısıtmaktan çok koku yaydığı bir avcı kulübesinde geçirmişlerdi. Gece boyunca onu pek hafif olan uykusundan kulübenin etrafında dolanan bir kurt sürüsünün uluması uyandırmıştı.

Gece boyunca yağan kar vaşakların bıraktığı izleri yeniden kapatmıştı. Yeni bir ize rastlayamadan karanlık çökmeye başlamıştı. Geri dönmek zorundaydılar.

Ama bir sonraki gün şansları yaver gitmişti. Vaşak tesadüfen on-

larla karşılaşmıştı. Daha yolun yarısında izine rastlamışlardı.

Öğleden sonra ona bir sürpriz yapmışlardı. Bir metre otuz santim boyunda kocaman bir erkekti. Bir karacayı parçalamış ve onu yemekle meşguldü. Avcıların nişan alması için gereğinden fazla zaman vermişti.

Şimdi, neredeyse yirmi dört saat sonra, vaşak paketlenmiş şekilde jetin deposunda, soğuk depoda preparatör tarafından işlenmek için yoldaydı.

Bütün bunları borçlu olduğu adam, daha yeni uyanmıştı. Uçak inişe doğru geçmeye başlamış ve birkaç defa türbülansa girmişti. Geçene kadar yerinde beklemişti; sonra yerinden kalkarak tuvalete gitti. Aynanın önünde diş ipiyle dişlerini temizliyordu. Bu eski alışkanlık, otuz iki dişinin hâlâ yerinde durmasına yaramıştı. Kanamış diş etleri arasında her diş minesi oldukça sağlam görünüyordu.

Burun dışında altmış üç yaşında bir adam için oldukça zinde görünüyordu. Elli sekiz kilo, bir metre altmış santim boyundaki bir adam için oldukça uygun bir kiloydu ve bu durum yapılı bir vücuda sahip olduğunu gösteriyordu. Normal nabız atışı altmıştı ve tansiyonu da yüz yirmi beş ile yetmiş beş arasında seyrediyordu. Açık yeşil gözleri sadece okumak için bir gözlüğe ihtiyaç duyuyor; beyaz ve kısa kesilmiş saçları hâlâ oldukça sıktı.

Biraz tıraş köpüğü eline sıktıktan sonra zayıf yüzüne sürmeye başladı. Gülüyormuş gibi bir yüz mimiği yaptı.

Belki de gerçek bir gülümsemeydi. Kendini oldukça iyi hissediyordu. Bu hayatında avladığı ilk vaşak değildi ama ne zaman bir vaşak avlasa hep kendini iyi hissederdi. Onları avlamak için, vaşakların daha koruma altına alınmadığı Estonya'ya kadar gitmek zorunda olsa bile.

Yerine döndüğünde, yardımcı pilot yatağa dönüşmüş oturma koltuğunu düzeltiyordu. "Siz uyurken, Hans-Rudolf Nauer adında biri aradı. Aramanızı rica etti."

Yolcu koltuğunun yanındaki konsol üzerinde duran telefona uzandı ve bir numarayı çevirmeye başladı. Numaraları aklında tu-

tabilme yeteneğiyle övünüyordu. İş ilişkilerinde kullandığı telefon numaralarının çoğunu ezbere biliyordu.

"Lütfen beni Bay Nauer'a bağlar mısınız?" dedi, karşı tarafta birisi cevap verdiğinde. "Benim adım Ott."

Küçük bir orman ve çakıllık üzerinden giden uçak inişe geçmişti.

Evelyne Vogt'un dükkanının altı vitrininde de cilalanmış parlak çelik harflerle "Collection V." yazısı yer alıyordu. Girişte bir güvenlik elemanı bekliyordu. İçeride büyük bir kalabalık vardı. Evelyne'in mobilya koleksiyonlarında yaptığı açış konuşmaları nadiren başarıyla sonuçlanıyordu.

Urs Blank gülümseyerek, başıyla selam vererek, el sıkarak, yanaktan öperek sergi davetlileri arasından ilerliyordu. Hemen hemen hepsi siyah giyinmişti. Kendini gizli bir örgütün toplantısında gibi hissediyordu.

Evelyne soğuk meze büfesinin yanında dikilmiş iki erkekle sohbet ediyordu. İkisi de kafasını usturaya vurdurmuştu. Ama birisinin saçlarının yarısı döküldüğü için berbere fazla ihtiyaç kalmamış gibi görünüyordu. İkisini de daha önceden tanıdığından Evelyne üstünkörü tanıştırdı: "Sen Niklaus Halter ve Luc Hafner'i zaten tanıyorsun."

Blank ikisini de tanıyordu. Bu günlerde aynı zamanda uluslararası arenada da sükse yapan ülkenin en önemli mimarlık okulunda kendi alanlarında söz sahibi iki isimdi. Tam olarak söylemek gerekirse Halter(artı)Hafner adında bir marka oluşturmuşlardı. "Tam şeyden bahsediyordum," dedi Hafner, "ne acıdır ki, şu anda modern mobilya diye tanımladığımız şeyler aslında yirmili yılların tasarımlarından başka bir şey değil."

Şu anda bu salonun içinde en sık duyulan lafı kendi özgün fikriymiş gibi sunmasına, Urs Blank hayret belirtisi göstermeden, seni öküz kafalı diye cevap vermek isterdi. Son anda kendini tutmayı başardı. Ama yine de sinsice bir cevap vermeyi ihmal etmedi.

"Anlaşılıyor ki mimaride de Gropius ve Mies van der Rohe'den beri pek fazla şey değişmemiş."

Mahcup olmuş gibi önlerine baktılar. "Şimdiye kadar nerelerde sürtün!" diye heyecanla bağırdı Evelyne. Urs Blank orman çıkışında ayakkabılarını bir avuç yaprakla iyice temizlemeye çalışmıştı. Tramvayda yumuşak orman toprağının kuruyarak, açık bir renk alması gözünden kaçmamıştı. Ama temizlemek için kılını bile kıpırdatmamıştı. Pantolon ceplerine kaçan kurumuş yaprakları da öylesine bırakmıştı.

"Ormanda," diye cevap verdi.

"İşte bu," dedi Halter, "ben diyorum kim ki mimarlıktan anlamak istiyorsa, mutlaka ormana gitmeli."

"Göt herif," diye mırıldandı Blank.

Eve geldiklerinde, "kendi müşterilerine böyle hakaret et," diye bağırdı Evelyne. Urs Blank oturma odasında uzanmış, elinde bir içki bardağı vardı ve Mendelsson dinliyordu. Çamur bulaşmış ayakkabıları hâlâ çıkarmamıştı.

"Söylediğimi duymadı. Söylerken zaten gülümsedim."

"Ama ben duydum. Bana yapılmış bir hakaretti."

"Böyle olmasını istemezdim. Özür dilerim."

Evelyne odadan ayrıldı. Uzun koridorun parkeleri üzerinde önce attığı adımların sonra da gardırop kapısının sesi duyuldu. O odaya geri döndüğünde, Urs bardağına bir parmak boyu kadar daha Armagnac koymakla meşguldü. Evelyne makyajını temizlemiş ve çikolata renginde bir kimono giymişti. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve cildi sürdüğü gece kreminden dolayı parıldıyordu. Bütün bunları yapması kendi yatak odasında uyumayı planlıyor anlamı taşıyordu.

"Ben, iş münasebetlerine burnumu sokup, müşterilerine göt herif diye küfür etmiyorum."

"Ne zaman istersen, memnuniyetle karşılarım."

Evelyne hafifçe gözlerini kısarak Urs'u süzdü. Kontak lenslerini çoktan çıkarmıştı. "Bir sorun mu var?"

Urs Blank omuzlarını silkeleyerek, "bazen herkes de pis bir koku yükselir."

Evelyne ona doğru eğildi ve yanağını uzattı. Pahalı bir krem kokuyordu. Öptü. Bardağı işaret etti. "Oda sana fazla yaramıyor, zaten kendinde gayet iyi biliyorsun."

O dışarı çıktığında, Urs bardağa bir parmak boyu kadar daha içki doldurdu.

Kapalı yüzme havuzunun on iki hoparlörüne hakim olan tek ses balta girmemiş ormanın sessizliğiydi. Ortamı aydınlatan tek ışık, Ott'un kilometrelerce yüzdüğü elli metre uzunluğundaki havuzun dibine takılmış olan su altı lambasıydı. Kulaçlarını zorlanmadan, oldukça düzenli ve neredeyse hiç ses çıkarmadan atıyordu.

Havuz evin iki bodrum katı altına inşa edildiği için penceresizdi. Havuzun kenarlarına birkaç tane şezlong ve koltuk konulmuş, arka tarafta da hayvan maketleri: Su aygırı, aligator, manda, çekiçbaşlı köpekbalığı ve suda yaşayan daha birkaç hayvan figürü vardı.

Ott geri döndüğünde kırmızı fosforlu kadran 1000 metreyi gösteriyordu. Yüzmeye devam etti. Yüzmek onu rahatlatıyordu. Nauer'i dönüp aradığı için hâlâ kendine çok kızgındı. Vaşakla birlikte ek olarak Fluri'nin postunu da göndermeyi içten içe umuyordu. Zaten henüz yetirince olgunlaşmamış önemli mesaj yarına kadar bekleyebilirdi.

ELEGANSTE'de darbe yapma hazırlıklarına uzun zaman önce başlamıştı. CHARADE'ye angaje olması uzun bir stratejinin parçasıydı ancak planda bazı yerlerde hâlâ eksiklikler vardı. Ticari olarak avantajlı olmasına rağmen özel nedenlerden dolayı bazı şeyleri riske etmesi ilk defa yaptığı bir şey değildi. Ancak bu defa gerçekten limitini oldukça aşmış görünüyordu ve artık bizzat ilgilenme zamanı çoktan gelmişti. Kendisi gibi risk almayı seven bir yatırımcı için bile sınırı çoktan aşmıştı.

Tabii ki içine girdiği risk bir iflas ya da büyük bir finansal çöküşle sonuçlanacak bir şey değildi. Böyle bir durumla karşılaşmamak için kendini çok önceden koruma altına almıştı. Ama riske ettiği şey, bir iş alanından çekilmesiyle sonuçlanabilirdi. Geri çekilmek ise Pius Ott'un ağız tadını bozardı.

Onun için Fluris'in arkadan vurma taktiği onu tedirgin ediyordu. Geri planda durmak zorunda kalması ve şahsen müdahale edememesi, işi pek de kolaylaştırmıyordu.

Fosforlu kadran 1500 metreyi gösteriyordu. Ott kromdan yapılmış merdivene doğru yüzdü ve tırmanarak sudan çıktı. Çıplaktı. Çekici görünmek gibi bir derdi yoktu. Çekicilik onun hayatında asla önemli bir rol oynamamıştı. Cinsel hayatını, kendini para karşılığında yatağa zincirlemekten bir nebze olsun çekinmeyen kadınlarla sınırlandırmıştı. Ott çıplak dolaşma kültürü edinmiş bir kişi falan da değildi. Böyle çıplak olmasının sadece tek bir nedeni vardı: Kendi yüzme havuzunda canı nasıl isterse, öyle yüzerdi.

Bir sonraki gün, siyah Jaguar'ına bindiğinde, Urs Blank kaşlarının üzerinde bir ağrı hissediyordu. Arabayla bürosunun altında olan garaja girmek için saptığında, bu ağrının sebebinin akşam içtiği üç bardak Armagnac olduğunu anladı. Aslında alkolle her zaman başa çıkmasını bilmişti. En son ormanda yaptığı yürüyüş sırasında başağrısı çektiğini hatırladı. Büroda onu asistanı Christoph Gerber bekliyordu. Gerber otuzlu yılların başındaydı ve doktorasını bir yıl önce yapmıştı. Çalışkandı, az paraya çalışıyordu ve iş ayırmıyordu. Yine bu büroda işe başlayan on yıl önceki Urs Blank'la birçok benzer özellikleri vardı. Normal zamanda Urs, Gerber'dan hoşlanırdı. Ama bugün sinirlerine dokunuyordu.

"Ortaklar toplantısı yarım saat gecikmeli olacak, Bay Dr. Von Berg'in mahkemede bir duruşması var," diye açıklamada bulundu Gerber. "Ayrıca Dr. Fluris'in sekreteri şimdiye kadar üç defa aradı. Çok acil bir durum olduğunu söyledi. Büroya ayağınızı basar basmaz aramanızı istedi."

"O göt herif yine ne istiyor?"

Gerber şoke olmuş gibi Blank'a baktı.

"Şimdiye kadar hiçbir müşterinizi göt herif diye çağırmadınız mı?"

Gerber hayır anlamında başını salladı. "Siz çağırdınız mı?"

"Ben zaman zaman çağırdım."

Sekreter bir faksla içeri girdi. Fluri'den geliyordu ve basın bülteninde yaptığı değişiklikleri gösteriyordu. "Bunu masanıza bıraktıktan sonra sizi ona bağlamamı söyledi."

"Öyle bir şey yapmayacaksınız."

"Peki ona ne diyeceğim?"

"Kıçımı yalamasını söyle."

Sekreter güldü. "Bunu ona söylemek için büyük sabırsızlık duyuyorum."

"O zaman öyle yapın, kimse sizi durdurmuyor."

O dışarı çıktığında Gerber kaygıyla sordu: "Ya dediğinizi yaparsa?"

"Tamam işte maaşına zam yaparım."

Blank'ın ortaklarının yaşları atmışın üzerindeydi. Büronun ilişki ağını büyütmeyi ya da küçültmeyi kendi ana görevleri arasında görüyorlardı.

Dr. Geiger askeri bağlantılar üzerine yoğunlaşmıştı. Askeri mahkemede üst düzey bir subay olarak görev yapmıştı.

Dr. Minder'in alanı ise akademik müşterilerdi. Ticaret yüksek okulunda yıllarca özel doçentlik yapmıştı.

Dr. Von Berg de geri kalan işlerle uğraşıyordu. Ayrıca golf oynuyordu.

Ortaklık toplantıları zor dosyalara çözüm üretmekten çok kazanç paylaşımını onaylamaya hizmet ediyordu. Bu durum onların ilişkiler ağının doğası gereğiydi ki zaten birçok noktada da örtüşüyordu. Tabii ki bu haftalık toplantılar aynı zamanda dedikodu, esrarengiz bilgiler ve dedikodu yapmak için bulunmaz bir fırsattı.

"ELEGANSTA'yı yutmak için CHARADE'ye gerekli olan parayı verenin Ott olduğunu öğrenebilir misin?" Urs Blank bu soruyu Geiger'e yöneltti çünkü onun CHARADE'nin idare meclisinde koltuk sahibi olan bir arkadaşı vardı.

"Tam söz veremem," diye cevap verdi Geiger.

Blank yuvarlak masa etrafında oturanları süzdü. "Bu konuda herhangi birinizin bilgisi var mı?"

Minder sözü aldı. "ELEGANTSA'yı çeyiz olarak istiyor. CHARADE'yi zaten aldı. Bir yıl içinde o da kucağına düşecektir. En kısa zamanda ikisini de UNIVERSAL TEXTILE satacaktır."

"Eğer buradan yola çıkacak olursak," diye tamamladı Von Berg, "Pius Ott yaşlı Fluri'den nefret ediyor."

"Hiç kuşkusuz ben de onun bu derdini paylayabilirim," diye homurdandı Urs Blank.

Blank öğle yemeği için Alfred Wenger'le randevulaşmıştı. Çarşamba onların düzenli buluşma günüydü. Alfred, Urs Blank'ın okuldan eski bir arkadaşıydı, onca yıldan sonra Blank'la iletişimi olan tek eski arkadaşıydı. Lise ve üniversiteyi birlikte okumuşlardı. İlgi alanları birbirinden çok farklı olmalarına rağmen, okul süresince düzenli olarak görüşmeye devam etmişlerdi. Alfred psikoloji üzerine yoğunlaşırken, Urs da ekonomi alanında uzmanlaşmayı tercih etmişti –biri diğerinin okuduğu branşı tamamen gereksiz bir iş olarak görmesine rağmen– bu durum arkadaşlıklarını bitirmeleri için bir neden oluşturmamıştı. İkisi de yurtdışında olmadıkları sürece, sabit günlerinde buluşmaya mutlaka dikkat ederlerdi. İkisinin başarı grafikleri yükseldikçe değişen tek şey, gittikleri restoranın kategorisiydi. Son birkaç yıldır "Goldenen" da buluşuyorlardı ki, müdavimleri orayı Goldenen Aslanları olarak tanımlıyordu.

Lodos esiyordu. Otomobiller güneşte parıldıyor ve gölün hemen dibinden başlayan Alpler sanki dokunma mesafesindeydi. Geiger, Von Berg, Minder&Blank hukuk bürosunun da bulunduğu caddenin yayaları paltolarının ön düğmelerini çözmüş ve bugün her zamankinden daha huzurlu görünüyorlardı.

Büronun önünde kuyrukta bekleyen öndeki taksinin şoförü binmesi için kapıyı açtığında, Urs Blank binmeyeceğim anlamında elini kaldırdı. Bugün erkenciydi ve mis gibi ilkbahar kokusu geliyordu; belki de esasen hayatında bazı şeyleri değiştirmenin zamanı çoktan gelmişti.

Goldenen Löwen'e küçük parkın içinde kestirme bir yol vardı.

Her taraf insan kaynıyordu. Çakıl yolun kenarlarına tezgahlar yerleştirilmiş, ikinci el kitaplar, kullanılmış ev aletleri, eski mobilyalar ve bir bit pazarında daha ne bulunursa satışa sunulmuştu. Blank iki elini pantolon ceplerine koymuş, tembel tembel dolaşarak, büyük bir ilgiyle tezgahlara göz atarak ilerliyordu. Burada bir bit pazarı olduğunu ilk defa görüyordu.

Oyuncaklarla dolu bir standın önünde dikildi. Tenekeden yapılmış bir buharlı tren ile eski bir oyuncak bebeği kime hediye edebileceğini düşünmeye başladı. Tanıdık bir koku burnuna geldi. Küçük bir stanttan yükseliyordu. Çadırdan tavanında Hint ipek havlular ile saronglar asılıydı. (Malaya'nın kadın ve erkek ulusal giysisi) Tezgahın üzerinde bakır ve tahtadan yapılmış tütsülü çubuklar, parfüm şişeleri, çıngırak, her biçim ve boyda esrar nargilelerinin yanında diğer meditasyon aksesuarları vardı. Tezgahın tam ortasına konmuş vazo şeklindeki bir tas içinde, kendisine tanıdık bir koku yayan beş değişik tütsü çubuğu yanıyordu.

"Bu ne kokusu?" diye sordu tezgahın arkasında dikili duran genç kıza. Çin işi bir ipek manto giymişti ve üzerinde her çeşit ipek şallar vardı. Gözlerini kapatmasın diye bunlardan biriyle siyah saç lülelerini bağlamıştı.

O yukarıya doğru baktığında, alnının sarı bir Hint bindisi ile süslendiğini ve gözkapaklarının siyaha boyandığını gördü.

Ona bir an da olsa ne söyleyeceğini unutturan ise gözlerinin rengiydi. Şatafata uygun olarak siyah değil, tam aksine bir Sibirya (huskysi) kurt köpeğininki gibi soluk maviydi. Gülümsedi ve tezgahın önünde takım elbisesiyle dikili duran bu adamdan hiç de zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu. "Burada beş değişik koku var, hangisini kast ediyorsunuz?"

Kız iki eliyle vazonun içindeki tütsü çubuklarını teker teker kaldırarak onun burnuna doğru yaklaştırdı. Kolundaki ince gümüş bilezikler şıngırdıyordu. "Bunu kast etmiştim."

Kız kokladı. "Sandlewood. On dört frank."

Urs Blank parayı ödedi ve paketi paltosunun cebine koydu.

Alfred Wenger'den önce Goldenen'a vardı. Her zaman ki garsonu Bay Foppa, onun buz ve limonlu Ginger Ale içeceğini hemen getirdi. Blank öğle yemeklerinde alkol almazdı. Ginger Ale ile orta bir yol bulmuştu.

Restoran yavaş yavaş öğle yemeğine gelenlerle dolmaya başlamıştı. İş adamaları, bankacılar, avukatlar, kalburüstü ve ortanın biraz üstü kişiler ile moda düşkünü kadınlar: uzun boylu, ince, çekici, sarışın ve etekleri dizlerin iki parmak üstünde olan pastel renkli Jackie-Onassi kostümleri. İçlerinden hiçbiri otuz beşinden ne bir gün az ne de fazlaydı.

Alfred Wenger gelip yanına oturduğunda Urs Blank ikinci Ginger Ale'sini yudumluyordu. "Özür dilerim, hiç susmak bilmeyen biriyleydim." Wenger, Blank'tan biraz daha genç olmasına rağmen saçları üniversite yıllarında kırlaşmaya başlamıştı. Şimdi bembeyazdı. Omuzlarına kadar uzamıştı. Blank'ın iddiasına göre, Wenger'in başarılı bir psikolog olmasında yüzde elli oranında bu saçların etkisi vardı. Kendisi ise esmerdi ve ayda iki defa berbere gidecek kadar saçlarını kısa kestirirdi.

Bunların dışında da iki arkadaşın dış görünüşleri birbirinden oldukça farklıydı. Psikolog uzun boylu ve keskin hatlı; avukat ise orta boylu, disiplinine ve spor yapmasına rağmen biraz cılızdı.

Wenger ortaya karışık kızartma ve kebap siparişi verdi. Blank ise bol sebzeli bir dana pirzolada karar kıldı. Ama her zamanki gibi Bay Foppa yemekle birlikte maden suyu getirdiğinde, Blank dedi ki, "Ha, boş verin siz bunu, bana bir tane Bordeaux şarabı getirin."

Alfred ona şaşkınlıkla baktı. Urs sordu: "Sana hiç böyle şeyler olmuyor mu, bir defa da olsa aynı şeyi söylememek, duymamak, yapmamak, bırakmamak, yememek ve içmemek?"

"Olmaz mı."

"O zaman ne yaparsın?"

"Senin yaptığını: Değişiklik."

"Peki hastalarına ne öneriyorsun?"

"Senin yaptığını. Ne yapılması gerekiyorsa."

"Peki başarılı sonuç veriyor mu?"

"Tabii ki başarıdan ne anladığına bağlı."

"Peki bir şey değişiyor mu?"

"Hayır. Ama çoğu insan için başarı değişiklik demek."

Blank sırıttı. "Ben her zaman söylüyorum zaten: Psikologlar insanlar değişsinler diye yardım etmiyor. Tam tersine yaptıkları yardım, nasıl hiç değişmeden aynı kalabileceklerinin yöntemini öğretmek oluyor."

Blank büroya geri döndüğünde, sekreter telefonu işaret ederek, Dr. Fluri'nin hattâ olduğunu söyledi. Odasına gitti ve ahizeyi kaldırarak konuşmaya başladı.

Bir süre sonra Christoph Gerber üzerinde değişiklikler yapılan sözleşmenin fotokopileriyle içeri geldi. Blank hâlâ telefondaydı. "Kesinlikle sorun değil," dedi nazikçe, "zaten biz bunun için buradayız. Görüşmek dileğiyle."

Ahizeyi yerine koyarken, "Bay Dr. Göt," diye ekledi.

Urs ve Evelyne'in birlikte oturdukları muhteşem ev, şehirden uzak yüksek bir noktada kurulmuş yirmili yıllardan kalma bir villaydı. Zemin katı oturmak için kullanıyorlardı ki Fransız balkonu oldukça bakımlı çimli bir bahçeye açılıyordu. Buradan şehri ve gölün bir bölümünü görmek mümkündü. Evde vakit geçirmek için dört tane kocaman oda vardı. Oturma ve yemek odasını birlikte kullanıyorlardı; müzik odası Evelyne'in, kütüphane ise Urs'un çoğu zamanını geçirdiği mekânlardı. Her birinin içinde banyosu olan birer yatak odası vardı.

Evelyne bunları, birlikte yaşayan başarılı iki yetişkin insan için olmazsa olmazlar arasında görüyordu.

Evde bunlara ek olarak mahzeni ve oldukça güzel tasarlanmış büyük bir mutfak ile ütü odası, terzi odası, temizlik odası, bulaşık yıkama odası ve çiçek odası gibi içinde ekipmanların yer aldığı değişik odalar vardı. Ayrı bir girişi olan kapıcı dairesi ise boştu. Urs ve

Evelyne burayı misafir odası ve spor odası olarak kullanıyorlardı. Evde kadrolu bir hizmetçileri yoktu. Ama haftada beş gün öğleden önce temizlik için gelen bir temizlikçi kadın vardı. Ayrıca çamaşırları yıkayan ve ütüleyen başka bir kadın çalıştırıyorlardı. Büyük davetler verdiklerinde ise bir aşçı tutuyorlardı.

Urs paltosunu gardıroba astığında cebindeki tütsü çubukları paketi yere düştü. Yerden aldı ve onlarla birlikte kütüphaneye gitti. Daha sonra mutfağa gitti ve kendine bir salata hazırladı. Doğrama makinesiyle kendine biraz jambon kesti; bir bardak kırmızı şarap doldurdu ve mutfaktaki masada akşam yemeğini yedi. Evelyne akşam eve geç geleceğini büroyu arayıp söylemişti. Bir müzayededeydi. Ama ne müzayedesi olduğunu unutmuştu, hatırlamıyordu.

Bardağını yeniden doldurdu ve kütüphaneye gitti. Orada tütsü çubukları yine gözüne iliştiler. Paketi açtı, içlerinden birisini çekti ve koklamaya başladı. Bu koku ona neyi hatırlatıyordu?

Tütsü çubuğunu pencere pervazı üzerinde duran kül tablasının içine koyarak kibriti çaktı. Odada yavaş yavaş sandal ağacı kokusu yükselmeye başladı. Bir koltuğa gömüldü, şaraptan küçük bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. Gençlik yıllarında birisinin böyle bir kokusu vardı. Bir kız.

Bu kokuyu taşıyan yüzü, gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Ancak başarılı olamadı. Her defasında açık mavi gözlü kız araya girerek gözlerinin önüne geliyordu.

Urs, Evelyne'in sesiyle uyandı. "Bu pis koku ne burada?"

Bir sonraki gün Urs Blank yeniden küçük parka gitti. Ama ortalık bomboştu, sadece hercai menekşe diken iki üniformalı belediye çalışanı vardı. "Niçin bugün bit pazarı açık değil?" diye sordu yaşlı olanına.

"Sadece Çarşamba günleri," diye cevapladı, başını bile kaldırmadan ekledi, "Yıllardan beri böyle."

2

Lucille donuyordu. Çizgili bir bilek eldiveni ile çoraplarının üzerine yün bir bale çorabı giymişti. Kışın yaptığı gibi. Ama şimdi Mart'ın sonuydu. Daha geçen hafta ilkbaharın geleceği söylenmişti. Şu ana kadar iki tane tarçın çayı içmişti ve canı bir tane daha istiyordu. Böyle yapmaya devam ederse –tezgah ücreti ve ulaşım parasını da hesaplarsak– on iki frank içerdeydi. Bu bilançoyu olumluya çevirmek için de çok az umut var görünüyordu. Böyle günlerde insanlar ne ipek havlu ne de tütsü çubuklar satın alıyordu.

Lucille üç yıldan beridir bu tezgahın sahibiydi. O zaman ki erkek arkadaşından kendisine kalmıştı. Onunla birlikte yılda iki defa Hindistan ve Endonezya'ye giderek altı ay yetecek kadar mal satın alıyorlardı. Erkek arkadaşı orada kalmaya karar verdiğinde o yirmi üç yaşındaydı. Tek başına geri dönmüştü. İlk başlarda onun için mal satın alıp gönderiyordu. Ama zaman geçtikçe Lucille kendi ilişkilerini kurmuştu.

Tezgah onun geçimini sağlamasına ve arada bir de, bir önceki yaşamında yaşadığına inandığı yere, Asya turlarına çıkmasına yetiyordu. Bir kot mağazasında çalışan bir kız arkadaşıyla evi birlikte paylaşıyorlardı. Bu aralar onun sürekli birlikte çıktığı bir erkek arkadaşı vardı.

Şimdi bir de yağmur yağmaya başladı. Lucille, yağmur daha fazla şiddetlenmeden çay tezgahına varmak için acele etmeye başladı. Tarçın çayıyla birlikte geri döndüğünde, tezgahın önünde bir erkek bekliyordu. Geçen Çarşamba gelen adamdı.

"Bir tutacak satın almam gerekiyordu," diye söze başladı, "Hangisini tavsiye edersiniz?"

"Bu havada en pahalısını." Adam şaka kaldırır gibi görünüyordu.

"Hangisi o?"

Tahta bir kayak biçiminde üzerinde yaldızlı yıldızlar bulunan birisini gösterdi.

"Peki ikinci en pahalı?" Adam yirmi beş frank az ya da çok ödemiş, öyle kendisine koyacak bir tipe benzemiyordu. Bu sefer de ona üzerine nakış işlenmiş pirinçten yapılmış bir model gösterdi.

"Eğer ikisini de ikinci en pahalıdan alsam sizin için bir mahsuru var mı çünkü onlar daha çok hoşuma gitti."

"Hiçbir mahsuru yok," diye gülümsedi Lucille. O kendi dünyasına ait birisi değildi ama yine de ondan hoşlandı. Eğer saçları bir iki santim daha uzun ve birkaç yaş da daha genç olsaydı.

"Beğendiğiniz iki tanesini seçin."

"Siz benim için seçer misiniz? Ben neye dikkat etmem gerektiğini bilmiyorum."

Lucille iki tane tütsü tutağını seçtikten sonra şarap kırmızısı renginde ipeksi bir ambalaj kâğıdına sardı. "Hâlâ yeterli tütsü çubuğunuz var mı?"

"Bir paket daha olsa zararı olmaz. Sandlewood'dan almıştım."

Tütsü çubuklarını paketin yanına koydu. "Superior Tibet Incense'ı biliyor musunuz?"

Urs hayır anlamında başını salladı.

"Ben en çok onu severim."

"Öyleyse ben de denemek isterim."

Lucille başka bir paket dışarı çıkardı. "Sadece bu mu yoksa ikisi birlikte mi?"

Urs kendini tutamayarak güldü. "İkisi birlikte."

"İpek bir şal istemez misiniz?"

"Ben kravat takıyorum."

"Karınız için, düşünmüştüm."

"Benim karım yok."

Evelyne Vogt'un da gelenek haline getirdiği bir randevusu vardı. Öğle yemeğinde arkadaşı Ruth Zopp ile buluşuyordu. Restorantı sürekli değiştiriyorlardı ama buluştukları gün hiç değişmezdi: İki haftada bir Cuma günleri.

Bu defa yeni açılmış bir Suşi lokantasında buluşmaya karar verdiler. Şehirde, sanat, sosyete ve lezzetli yemek nerede yenilir; bütün yeniliklerden Ruth Zopp'un mutlaka haberi olurdu. Zengin bir ailenin kızıydı ve kendi çevresinden bir erkekle evlendi. Çalışmıyordu, ama ajandası randevularla, vizite kartlarıyla ve not tutulmuş kâğıtlarla doluydu. İnsanları bir araya getirmek için çöpçatanlık yapmayı, sonra onların ilişkilerini manipüle etmeyi ve gerektiğinde yaraları yeniden sarmayı çok seviyordu. Evelyne birçok müşterisini ona borçluydu.

Barda buluştuklarında, "En iyisi mi bir masada oturalım. Suşi barmenlerinin çeneleri genellikle çok düşük oluyor", diye Evelyne'e fısıldadı. Yirmi dakika gecikmişti, ama bu durum ilişkilerini bozmazdı.

Ruth Zopp çekici bir kadındı. Kıyafetleri ve takıları her zaman olağanüstüydü ve mimiklerini kullanmayı seviyordu. Evelyne onu yıllardır tanıyordu. Ama buna rağmen hâlâ söylemekte zorlanıyordu, acaba Ruth gerçekten güzel bir kadın mıydı.

Dedikleri gibi bir masaya oturdular ve karışık suşi –Inari, Chirashi, Nigiri ve Norimaki-siparişi verdiler. Ruth yemek çubuklarını olağanüstü bir hünerle kullanıyordu. Lokmaları büyük bir hünerle çukurların arasına alıyor; sonra onu Soja-Wasabi sosuna batırıyor; üstelik bunları yaparken de arkadaşını bir an olsun gözden kaçırmadan sürekli konuşuyordu.

Evelyne sözü alana kadar bayağı bir zaman geçti. "Yeni olarak ne var biliyor musun? Urs tütsü çubukları tüttürmeye başladı."

"Urs ve tütsü çubukları."

"Akşam evin her tarafı duman altı oldu. Onu soracak olursan: Kendinden geçmişti."

"Belki meditasyon yapıyordur."

"Ona bunu sordum. Ama onun iddiasına göre, sadece kokuyu çok seviyormuş."

"Nasıl bir koku olduğuna bağlı."

"Sandalağacı. Biraz da Tibet kokusu."

"Tibet kokusu mu? Öyleyse meditasyon yapıyor. Bir tek o değil ki. Geiser da başladı. Graflar ise her ay Rinpoche için New York'a uçuyorlar."

"Ama niçin bensiz meditasyon yapıyor?"

"Belki tam olarak daha ne yaptığından emin değil. Belki şimdilik tek başına kalmak istiyor. Urs zaten meditasyon yapacak bir tipe benzemiyor."

Evelyne son Norimaki'sini geri tabağın içine bıraktı. Eğer ruhsal sorunların varsa meditasyon yaparsın."

"Belki var."

"Eğer bana hiç ruhsal sorunu olmayan birini göster desen, bu kesinlikle Urs olurdu."

"Belki orta yaş krizi."

"Onun orta yaş krizi benim."

"Başarılı erkeklerin orta yaş krizinden daha fazla sorunları vardır."

"Bunların arkasında bir kadın olduğuna mı inanıyorsun."

"Eğer erkekler aniden değişiyorsa, bu düşünceyi kulak ardı etmemek gerekir."

Urs Blank'ın en büyük müşterilerinde biri Anton Huwyler idi. Ülkenin en büyük sigorta şirketi CONFED'in başkanıydı ve ayrıca en önemli şirketlerin yönetim kurulunda yer alıyordu. Urs'a en son yaptığı iyilik, Geiger, Von Berg&Minder tarafından ortak olarak alınmasını sağlamaktı. Huwyler müthiş derecede ondan hoşlanmıştı ve birçok davada muhatap olarak onu seçmişti. Böyle yapa yapa müşteri portföyü öylesine önemli ilişkilerle doldu ki, büronun sahibi olan üç avukat ona ortaklık teklif etmek zorunda kalmışlardı. Urs bu teklifin de Huwyler'in teşvikiyle yapıldığını tahmin ediyordu.

Özel çalışma odasının da içinde bulunduğu Anton Huwyler'in Sakristei'nde (Kilise levazım odası) oturuyorlardı. Geniş büro, yetmişli yıllarda başarıdan başı dönmüş bir inşaat müteahhidinin çalışma odası gibi döşenmişti: Bakırla perçemlenmiş çoğu budaklı tahta, kurdelelerle süslenmiş yeşil kadife oturma grubu, işlemeli kalay testiler, keçi boynuzundan bakır işlemeli levha: "Değerli tabur komutanımızı minnetle hatırlamak dileğiyle. Subay ve astsubaylar taburu. 24 Haziran 1987."

Huwyler burada sadece en gözde çalışanlarıyla buluşuyordu. Normalde toplantılarını temsil ettiği şirketlerdeki bürosunda yapıyordu ki, şirketlerin kendi faaliyet alanlarını göz önünde bulundurarak tasarımlarını mimarlarına yaptırdıkları ve üst düzey yöneticilere tahsis edilen bu bürolarda her zaman kendini bir yabancı olarak hissediyordu.

Huwyler lafı ağzında geveleyen bir adam değildi. "Şimdi size söyleyeceklerimi, daha kendi ortaklarınız bile bilmiyor. BRITISH LIFE, SECURITE DU NORD VE HANSA ALLGEMEINE ile ortaklığa gidiyoruz. Bu dünyanın en büyük sigorta şirketi olacak. Tabii ki açık arayla."

Kendisi için büyük bir sürpriz olduğunu iyice göstermesi için Urs Blank'a gerekli zamanı verdi. Sonra da ekledi: "Bunu bizim için sizin yapmanızı istiyorum."

Blank biraz önce bu sektörde olabilecek en büyük işin vekaletini almıştı. Ama onun ağzından çıkan tek kelime şu oldu: "Eğer bana güveniyorsanız."

Huwyler güldü. "Siz kendinize güvenmiyor musunuz?"

Blank da onun gülmesine katıldı. Ancak çeyrek saat sonra "Sakristei"den ayrıldığında, hayır diyemediği için kendinden nefret etti.

Normal şartlarda ortaklar toplantısının birinci gündem maddesinin CONFED evliliği olması gerekiyordu. Ancak Urs Blank bu konuda tek bir cümle bile sarf etmedi. Ne yapmak istediğinden tam emin değildi. Ortaklarını, vekalet almayı reddetmeyi düşünecek ka-

dar bu işin büyük olduğuna inandırması gerekiyordu.

Bu nedenden dolayı da CHARADE-ELEGANSTE evliliği konuşuldu. Dr. Minder, Blank'a dönerek: "ELEGANSTE işi daha fazla gizli kapaklı yürütülemez. Herkesin görüşmelerden haberi var ve anlaşmanın niçin bir türlü sağlanamadığını şaşkınlıkla karşılıyorlar."

"Fluri," diye açıkladı Blank. "Kendini naza çekiyor."

"Bunu kaldırabilecek güçte mi?" diye sordu Dr. Von Berg. Soru masadakilerin hepsine yönelikti.

Dr. Geiger hafifçe öksürdü. "Benim kaynaklarıma göre değil."

Blank ortağının kaynakları konusunda yine oldukça meraklanmıştı. "Ne gibi kaynaklar?"

"Gelecek yılı çıkarması olanaksız. Deposunda gereğinden fazla ceset var."

"Nasıl bir ceset?"

"Rusya yatırımı"

"Bu zaten masanın üzerinde duruyor." Rusya piyasasına adım atmak için bu ülkeye yatırım Fluri'nin bir teşebbüsüydü. Tam bu sırada gelen Rubel krizi oradan kan içinde kalmış bir burunla çekilmek zorunda bırakmıştı.

"Ne kadar?"

"İki, en kötü ihtimalle iki buçuk milyon olarak hesaplamak gerekir."

Dr. Geiger kahkahayı bastı. "Bir sıfır daha ekle."

"Emin misin?"

Geiger başını salladı. "Bunu kullanmaman gerekir. Ama tahmin ediyorum ki bu, görüşmelerde senin elini oldukça güçlendirecek. Tabii ki birleşmenin Fluri'nin son kozu olduğunu bilirsen."

Ortaklar toplantı odasını terk ettiği sırada Dr. Von Berg, Urs'u kolundan çekti. "Biraz zamanın var mı?" Urs başını salladı. Toplantı masasına yeniden oturdular.

"Bu saatte Apero içmezsin, değil mi?"

"İçersem artık gün boyunca hiçbir işe yaramam."

"Bir istisna yap," diye bir öneri yaptı Von Berg ve Urs'un cevabını beklemeden sekreterinin numarasını çevirdi. "İki tane," dedi, tek bir kelime fazla etmedi. Kısa bir süre sonra sekreter bir tepsiyle içeri girdi. Üzerinde bir içki (bourbon) şişesi, bir buz kasesi ve iki bardak.

Von Berg buz tutacağıyla buz parçaları yakaladıktan sonra şıngırdatarak her bir bardağa üç tane koydu. "Ben senin yaşındayken, bir sabah uyandım ve bütün hayatımın büyük bir hata olduğu hissine kapıldım. Hiçbir nedeni yoktu, bir dış etkende, her şey arzu ettiğim gibi gelişmişti ve en şatafatlı dönemimiz daha yeni başlamıştı."

Von Berg içkileri buz parçalarının üzerine döktü. "Bunun geçici olduğunu sandım. Bir bunalım dönemi. Belki de tersten kalkmıştım. Ama geçmedi. Bir sonraki günde, bir sonraki hafta da bir sonraki ayda. Biliyordum: Her şeyi; şimdiye kadar ne yaptıysan, yanlış yapmıştın."

"Peki buna karşı nasıl bir önlem aldın?"

"Hiçbir şey. Buna karşı senin yapabileceğin bir şey yok." Von Berg bardağı kaldırdı ve bir yudum içti. Urs sadece ağzına dokundurdu. "Annette Weber'i hatırlıyor musun?"

"Stajyeri mi?" diye hatırladı Blank. Annette Weber o zaman büroda güzelliğiyle büyük bir sükse yapmıştı. Bazılarının aklını başından almıştı ama hiçbirisine yüz vermemişti. Bu şu anlama geliyordu; evli bir adamla gizli bir ilişkisi vardı. Stajını bitirdikten sonra ortadan kayboldu ve bir daha da hiç görünmedi.

"Önlem o olmuştu."

Urs bir şey anlamadı.

"Hislerime karşı, benim yanlış filmde olduğumu gösterdi," diye açıkladı Von Berg.

Urs şimdi anlıyordu. "Gizli ilişkisi sendin."

Von Berg gülümsedi.

"Anlıyorum."

"İyi."

"Peki ama bunu niçin bana anlatıyorsun?"

"Öylesine. Çünkü Huwyler'den vekalet aldığından hiç bahsetmedin."

"Merakımı bağışlayın ama öğle yemeklerini nasıl hallediyorsunuz?" Blank bir şal ve yeni bir tütsü çubuğu kutusu satın aldı.

"Eğer tezgaha bakacak birisini bulabilirsem, buraya yakın bir yerde bir şeyler atıştırıyorum."

"Bugün bakacak biri var mı?"

"Bu bir teklif mi?"

Urs başıyla onayladı. Lucille onu baştan aşağıya kadar süzdü. "Bunun için uygun giyindiğinizden pek emin değilim."

"Sizinle birlikte bir şeyler yemek için mi?"

Güldü. "Ya, öyle mi? Tezgaha bakmak istiyorsunuz diye düşünmüştüm."

Nasıl cevap vereceğine karar vermek için kısa bir süre geveleyip durdu. Ama sonra aklına bir fikir geldi: "Hayır. Düşündüm ki; eğer tezgaha bakacak birisi olursa, belki birlikte ayaküstü bir şeyler yemeye gideriz."

"Bugün maalesef bakacak kimse yok burada."

"Çok yazık. Belki bir daha ki sefere."

"Belki."

Blank iki paketini de paltosunun cebine soktu ve vedalaşmak istedi.

"Eğer canınız isterse, bir şeyler alarak buraya gelebilirsiniz; böylece tezgahta birlikte yeriz."

"Mesela ne olabilir?"

"Fark etmez, sadece et olmasın."

Urs Blank yakında bir şarküteri biliyordu. Orada altı tane sandviç yaptırdı. İki tane som balıklı, iki tane mozarella ve domatesli ve iki tane de; neden olmasın ki? Havyarlı. Bunlarla birlikte içecek olarak iki maden suyu (Perrier) ve her ihtimale karşı bir şişe şarap (Meursault). Parka geri dönerken Alfred Wenger aklına geldi. Goldenen'ı aradı ve beklenmedik bir şey çıktı diye haber bıraktı. Bek-

lenmedik bir şey mi? diye düşündü, cep telefonunu gömleğinin iç cebine sokarken.

Blank sandviç paketini açtığında, "Mozzarellalı olanların ikisini de ben alsam senin için sorun olur mu?" diye sordu Lucille. "Ben et yemiyorum."

"Ama bu balık."

"Gözü olan hiçbir şey."

"Peki havyar? Havyarın gözleri yok. Havyar, yumurta gibi bir şey. Yumurta da mı yemezsiniz?"

"Yumurtaları tavukların karınlarını keserek çıkarmıyorlar."

Blank, Lucille'in yanında bir taburenin üzerine oturdu. "Ama şarap içersiniz?" Şarküteride mantarını çıkarttırdığı şarap şişesini gösterdikten sonra tezgahın üzerine koydu. Kız başıyla onayladı.

Muhteşem hava çevredeki banka, ofis ve büroların birçok çalışanını parka çekmişti. Yemek, defalarca müşteriler tarafından bölündü; üstelik Lucille'in yanında oturup som balığı ve havyar sandviçlerini kemiren takım elbiseli bu adama da şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Blank'ın tek isteği, tanıdığı birine rastlamamaktı.

Dr. Fluri'nin sekreteri aradığında, Christoph Gerber sekretere, kız arkadaşının Urs Blank'ı bit pazarında bir tezgahta bir hippi kızla birlikte oturmuş sandviç yerken gördüğünü anlatıyordu. Dr. Fluri'nin toplantı randevusunu iptal ettiği Dr. Blank'a iletilmesi isteniyordu. Avukatlarıyla sözleşme metinlerini kontrol ederken çıkan bazı sorunları, Dr. Blank'la açıklığa kavuşturmak istiyordu. Perşembe sabahı saat yediyi on beş gece onun bürosuna gelmesini istiyordu. Alternatif randevu: Aynı gün, bir saat erken.

Haberi Blank'a iletme görevini Christoph Gerber üstlendi. "Saat yedi on beş ya da bir saat erken?" diye tekrarladı Urs kulaklarına inanamayarak.

"Tam bir göt, daha önce nitelendirdiğiniz gibi," diye sırıttı Gerber.

Sen de bir kıç yalayansın, diye düşündü Blank.

Gerber dışarı çıkar çıkmaz, Hans-Rudolf Nauer'ın kendisine bağlatılmasını istedi. Yeni ertelemeden haberi olduğunda oflayıp puflamaya başladı. "Bu oyun daha ne kadar böyle sürüp gidecek?"

"Siz dur diyene kadar."

"Ben?"

"Hayır deyin. Deyin ki, yeter artık. Ona her şeyi unutun deyin. Fikrinizi değiştirdiğinizi söyleyin."

"O zaman her şey berbat olacak."

"Yola gelecek."

"Ya gelmezse?"

"Gelecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bana güvenin."

Nauer yarım saat düşünmek için zaman istedi.

Urs Blank çeyrek saat sonra Pius Ott'dan bir telefon aldı. "Buluşa bilir miyiz? Bir saat sonra diyelim. Ben de, bizim evde. Şehrin yarısının bizi görmesine hiç gerek yok."

Pius Ott'un villasının muhteşem bir konumu vardı. Kuzeydoğusunda yemyeşil bahçe bir ormanla bütünleşirken, güneybatısında vadi ve göl manzarası vardı. Binanın ise tartışmalı bir mimarisi vardı. Henüz üç yıl önce yapılmasına rağmen, yetmişli yılların sonlarında moda olan betonarme bir yapıya benziyordu.

Siyah takım elbiseli, ayı gibi bir adam Jaguar'a otoparkın girişine yakın bir noktada yer gösterdikten sonra; Blank'a Ott'un çalışma odasına kadar refakat etti.

Oda kesinlikle iki yüz metre karenin üzerindeydi ve safari locası gibi döşenmişti. Duvarlar tavana kadar tahtayla kaplanmıştı ve zemin değişik egzotik ağaçlardan oluşan cilalanmış parkeyle döşenmişti. Her iki köşede de kocaman açık bir şömine, etrafı heybetli deri koltuklarla çevrilmişti. Odanın ortasında pinpon masası büyüklüğünde maun bir çalışma masasında Pius Ott oturmuştu. Sırtını pencere tarafına dayamıştı. Karşı duvara asılı av hayvanlarının

kafatasları ona dışarıdaki vadi ile çevredeki mütevazı evlerin manzarasından çok daha fazla şey ifade ediyor olmalıydı.

Urs Blank odaya girdiğinde iki tane barak cinsi av köpeği havlayarak üzerine doğru gelmeye başladı. Ott'un bir ıslığıyla havlamayı kesen köpekler, yeniden maun çalışma masasının altına çömeldiler.

Daha önce sosyete toplantılarında defalarca karşılaştığı ve aklında kalan o meşhur spekülatörle, Blank'ın şimdi bu abartılı mobilyalarla döşenmiş kocaman odada gördüğü ufak tefek adam çok farklıydı.

"Böyle kısa sürede zaman ayırdığınız için teşekkürler. Konunun ne olduğunu tahmin ettiğinizi sanıyorum." Blank'ı bir şömineye doğru götürdü. Her biri deri bir koltuğa gömüldü.

"CHARADE ve ELEGANSTE diye tahmin ediyorum," dedi Urs.

"Umarım, sizin bütün kaynaklarınız çok sağlamdır."

Bir adam beyaz keten ceketiyle bir tepsi üzerinde Çin çay servisiyle içeri girdi. "Ben bu saate her zaman Lapsang Souchong içerim. Siz de bana eşlik eder misiniz?"

Blank başıyla onayladı. Hizmetçi çay servisi yaptı. Ott fincanı burnuna doğru götürdü; bir yandan konuşurken diğer taraftan kokuyu içine çekmeye başladı. "Anladığım kadarıyla Fluri'nin birleşmekten başta bir seçeneği olmadığı fikrindesiniz?"

"Bundan oldukça eminim."

"Bu kadar emin olmanızın nedeni ne?"

"Avukatlık sırrı." Blank oldukça ince olan porselen fincanından ihtiyatla bir yudum aldı.

"Rusya pazarı mı?"

Blank cevap vermedi.

Ott farklı bir tarzda açıklamayı denedi. "Sözleşmede öyle bir madde düşünün ki, şirketin önemli bir rakama kadar zarar edip etmediğini açıklama tasarrufu sadece bir ortağın insafına bırakılsın."

"Bu tür maddelere pek çok sözleşmede rastlanabilir."

"Fluri'nin böyle bir şey imzaladığına inanıyor musunuz?"

"Miktarın yüksekliğine bağlı."

"Peki bu nasıl anlaşılabilir?"

"Belli bir miktardan sonra imzalamak zorunda yoksa suç işlemiş olur, belki de bu büyüklükte bir zarar hesaba katmamıştır."

Ott bu arada bir yudum çay daha içti. "Anlıyorum. Örneğin böyle bir miktarın ne kadar olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Blank omuz silkeledi. "Yirmi milyon?"

Ott kaşlarını kaldırdı ve hafif bir ıslık çaldı. "Yirmi milyondan daha fazlasından o kendisimi sorumlu?"

Blank itiraz etti. "Yirmi milyonu geçerse bütün yekundan o sorumlu olacak."

Ott inanamıyormuş gibi başını salladı. "Böyle bir şeyin altına imza atamaz."

"Bunu kabul etmezse ne olur?"

"Eğer imzaladıysa, yakalanmıştır? Oldukça açık bir varsayım?"

"Onun boynunu kırmamda oldukça açık bir varsayım."

Ott düşünceli bir şekilde başını salladı. Sigara masasının üzerinde duran puro kutusunu açtı. "Ben bu saatlerde bir Romeo ve Julieta içiyorum, sen de ister misin?"

"Teşekkür ederim. Ben kullanmıyorum."

"Böyle özel durumlarda da mı?"

"Bunun çok özel bir durum olması gerekir."

Ott bir tane puro seçti, kül tablasının yanında duran av bıçağını açtı ve puronun ağzını kesti. "Siz Fluri'yi pek sevmiyorsunuz galiba, Bay Dr. Blank?"

"Öyle sayılır."

Blank'a bıçağı uzattı. Bıçağın sapı siyah abanoz ağacındandı; bıçağın üzerine ise büyük bir hünerle iki kelime işlenmişti: *Never hesitate.*[1]

"Avlanıyor musunuz?"

Blank inkar etti.

"Ona rağmen sizde kalsın. Belli ki başka ortak noktalarımız var."

---

1) Asla tereddüt etme. –*çn*

Güvenlikten sorumlu adamı Igor, Blank'a dışarıya çıkmakta eşlik ettiğinde Ott ağzında sönmüş Romeo ve Julieta ile koltukta öylesine kaldı.

Öğleden sonra güneşi odanın içine vurduğunda, otomatik bir mekanizma harekete geçerek jaluzileri birkaç santimetre aşağıya indiriyordu. Ott telefonu aldı ve Nauer'in numarasının çevirdi.

Görüşme iki dakika bile sürmedi. Telefonu kapattı ve purosunu yeniden dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Blank bürosuna geri geldiğinde, Hans-Rudolf Nauer'den gelen bir faks onu bekliyordu. "Randevu tarihinizde ısrarlı olun. Görüşmeleri kesme tehdidinde bulunma yetkisiyle donatıldınız."

Dr. Fluri'nin kendisine telefonla bağlanmasını istedi ama sadece sekreterine ulaşabildi. "Dr. Fluri bir toplantıda, ona iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Görüşme tarafının mevcut randevu tarihinde ısrarlı olduğunu ona iletin."

Blank Fluri'nin sekreterini tanıyordu. Ellili yıllarının sonundaydı ve şirketinde neler olup bittiği konusunda normal bir sekreterden çok daha fazlasını biliyordu. Bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum," dedi sonunda sadece.

Kısa bir süre sonra Dr. Fluri geri aradı. "'Randevu tarihinde ısrar ediyorlar'ın anlamı nedir?" diye ağız yokladı.

"Daha fazla erteleme kabul etmeyecekler," diye açıkladı Blank.

Fluri sesini yükseltti. "Ama ben erteleme istiyorum."

"Bu durumda," diye açıkladı Blank zevkle, "Görüşmelerin sona erdiği konusunda sizi haberdar etmekle görevlendirildiğimi size iletmek zorundayım."

Kısa bir sessizlikten sonra Dr. Fluri telefonu kapattı.

Daha yarım saat bile geçmemişti ki sekreteri mevcut randevu tarihinin geçerli olduğunu iletti.

"O sanki bir yönetici gibi geliyor bana," dedi Pat, Lucille ile birlikte aynı evde oturan kız arkadaşı. Mutfakta oturmuşlardı ve Pat'in en sevdiği içecek olan muz likörünü içiyorlardı. Kot mağazasındaki bir arkadaşıyla öğle paydosunu değiştirerek gelip tezgahta Lucille'in yerine baktı. Onu Blank'la birlikte yemek yerken gördü ve geri döndü. Böyle olunca adam hakkında her şeyi bildiğini düşünüyordu. Muz likörü de ona rahat sallamasında yardımcı oluyordu.

"Bu onun iş elbisesi. O bir avukat. Ama gerçekte çok rahat bir insan."

"Avukat ve rahat!"

"Güzel elleri, güzel gözleri ve etkileyici bir sesi var."

"İş elbisesi de."

"Bu kadar katı olma."

"Katı olsam ne olacak?"

"Sen çok önyargılısın. Katı olan bu."

"Bazı basit şeyler vardır ki, kesinlikle birbiriyle uyuşmazlar. Mesela elbiseler gibi."

Lucille güldü. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Öyleyse senden ne istiyor?"

"O başka bir dünyada yaşıyor ve benim içinde yaşadığım dünyaya ilgi duyuyor."

Küçük gri bir kedi Lucille'in bacağını tırmaladı. Onu yukarı kaldırdı ve likör bardağını burnuna doğru uzattı. Bardağı kokladı ve ürkmüş bir şekilde başını geri çekti. Pat ve Lucille güldü.

"Onunla yeniden görüşecek misin?"

"Bana daha böyle bir teklifte bulunmadı."

Pat'ın odasındaki telefon çaldı. En son telefonu o kullanmıştı ve mutfaktaki yerine geri getirmeyi unutmuştu. Odasına gitti, telefonu açtı ve sonra içeri gelerek, telefonu Lucille'e uzattı. "Şimdi sormak istiyor."

Mart'ta birkaç günlük ilk bahar havasının maliyeti ağır oldu. Sert

bir rüzgar yağmur taneciklerini şehrin caddelerine savuruyordu. Blank'ın içinde bulunduğu taksi Stadwald'a doğru ilerledikçe, rüzgardan koruyan camlara düşen yağmur damlaları gittikçe daha irileşiyordu.

Dağ evi boştu. Toplantı için rezervasyon yaptıkları arka oda, duman tüttüğü için is kokuyordu ve soğuktu. Urs Blank biraz erken gelmişti. Kendisine bir tane nane çayı siparişi verdi, ayrıca paltosunu da çıkarmadı.

Toplantıya katılacaklar teker teker gelmeye başladı. Fluri ve avukatı –bu defa modaya uygun bir kar ceketi giymişti– her zaman olduğu gibi en son gelmişlerdi. Ama görüşmeler başladığından beri ilk defa Fluri geciktiği için özür dileme gereği duydu.

Onlar sözleşmeleri incelerken, ağzından tek bir söz bile çıkmadı. En sonunda avukatı "üzerinde tasarrufu bulunan maddelere" dikkat çekince, itiraz etme ruhu yeniden depreşti.

"Bu dosyayı imzalamayacağım," dedi yuvarlak masada oturanların bütün dikkatini çekercesine. "Bu şimdi nereden çıktı?"

Soru Blank'a yöneltilmişti. "Standart Amerikan birleşme sözleşmelerinde bu olağan bir madde."

"Biz burada Amerika'da değiliz."

"Dosya sadece sözleşmenin uluslararası standartlara uygun olmasına hizmet ediyor. Sorumluluk limitinin 20 milyon dolara yükseltilmesinin zaten sembolik bir anlamı var. Ama eğer herkes bu konuda aynı fikirde ise bu maddeleri çıkarabiliriz." Blank yuvarlak masada oturanlara baktı.

Nauer'in bir itirazı vardı: "Eğer baştan beri bu madde konulmamış olsaydı, bir sözüm olmazdı. Ama şimdi bu maddeleri çıkarırsak sorumlu olduğum yönetim kurulu bunların neden çıkarıldığının hesabını soracak. Peki ben onlara ne cevap vereceğim Bay Dr. Fluri?"

"Sonradan ilave ettiğinizi söylersiniz."

"Peki sizin sonradan hiç durmadan teker teker eklediğiniz ve üzeri çizilmeyen noktaları nasıl açıklayacağım?"

"Öyleyse siz bu maddeyi arzu ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Blank, "bu madde benden çıktı. Benim çalışma arkadaşlarım yanlışlıkla onu standart sözleşmelerden almışlardı, ben de içinde bırakmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, 20 milyon dolarlık bir rizikonun sorun olacağını hiç düşünmemiştim."

Bu toplantı boyunca ilk defa Fluri sesini yükseltti. "Tabii ki öyle değil."

"Eğer madde çıkarılacaksa ki, öyle görünüyor," diye karşı çıktı Nauer. Oradakilerin hepsi başlarıyla onayladı. Dr. Fluri'nin avukatı bile.

Fluri bir an tereddüt etti. Sonra homurdandı: "Devam!" O andan itibaren sessizliğe gömüldü. Sadece sözleşme ve yan sözleşmelerin fotokopilerine attığı kırk altı imza sonunda bir defa derin iç çekti.

Blank iki şişe şampanyanın soğuk bekletilmesini istemişti, şimdi onların servis edilmesini söyledi. Yuvarlak masanın etrafında oturanlar kadehleri kaldırdı ve CHARADE-ELEGANSTA'nın geleceği için içti.

Toplantıya katılanlar ayrılmak için vedalaştığında bile Dr. Fluri'nin bardağına sanki hiç el sürülmemişti. Blank, gri kahverengi elbiseli yaşlı adamı süzdü. Yorgun görünüyordu. O bilmiş ve küstah tavrı çoktan gitmişti. Onun yüzüne bir defa olsun bile bakmadan, sendeleyerek taksiye bindiği sırada, Blank biraz da olsa onun bu haline acıdı.

Kötü havaya rağmen Blank bu defa da daha önce yaptığı şeye sadık kalarak tramvay durağına yürüyerek gitti. Geçen defa içini ferahlatan orman gezintisi onda hoş anılar bırakmıştı.

Yağmur şimdi iri kar tanelerine dönüşmüştü. Islak kar yaprak ağaçlarına değer değmez eriyorlardı. Blank uzun bir palto, bir kasket ve uzun yıllar önce özel diktirdiği ama daha önce bir defa olsa bile kullanmadığı yüksek tabanlı yarım bir bot giymişti.

Yaprakları dökülmüş ağaç gövdeleri arasında ilerliyordu. Çamurlu bir noktadan geçtiğinde, çamura batıp çıkan ayakkabılarının çıkardığı şapırtıdan başka etrafta tek bir ses duyulmuyordu. Kar ta-

neleri gittikçe daha da iri atmaya başlamıştı. Ona, kar taneleri bir o yana bir bu yana uçuyor gibi görünüyordu. Artık yağmur tamamen kara dönüşmüştü.

Yol fazla yokuş değildi. Blank temposunu düşürmeden yoluna devam etti. Tepeye vardığında biraz nefes nefese kalmıştı. Rüzgar kar tanelerini yüzüne doğru serpiştirmeye başlamıştı.

Dikildi ve gözlerini ovuşturdu. Yeniden net görmeye başladığında, dehşet içinde kalmıştı. Sadece birkaç metre ilerisinde yolunun üzerinde iri bir tilki duruyordu. Kısa bir süre ikisi de öylece hareketsiz kaldı ve birbirlerinin gözlerinin içine baktı. Daha sonra tilki geriye döndü, hiç acele etmeden salına salına uzaklaştı.

Yolu işaret eden levhaya vardığında, dosdoğru ilerleyen yoldan gitmeye karar verdi, "Buchenfeld tramvay istasyonu 15 dakika."

Evelyne Vogt eve erken geldi. Nezle olacağının ilk belirtileri kendini hissettirmeye başlamıştı, gün boyunca dükkanda tir tir titreyip durmuştu.

Girişin hemen yanındaki küçük gardıropta Urs'un ıslak paltosunu fark etti. Ayakkabı dolabının bitişiğinde çamurlu ayakkabıları duruyordu. Koridora vardığında, "Urs," diye bağırdı. Ona cevap veren olmamıştı. Bugün giydiği takım elbise, sanki sağır bir hizmetçi gibi odasında bir köşede asılı duruyordu. Elbiselerini değiştirmiş ve yeniden dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Akşamları birlikte geçirmemek sık yaptıkları bir şey idi. Ancak şimdiye kadar böyle bir durum olduğunda ya telefonla arar ya da bir not bırakırdı. Ama telefonun yanında duran not defteri boştu.

Evelyne hayal kırıklığına uğradı. Bugün yalnız kalmak istemiyordu. Bir kutu yoğurt yedi, sonra kendine sıcak bir çay yaptı, iki tane aspirin yuttuktan sonra Urs'un yatağına uzandı.

Ott sözleşmenin imzalandığını, Londra'ya uçmak için yola çıktığında öğrendi. Her şey birbiriyle çok iyi örtüşmüştü çünkü orada

UNIVERSAL TEXTILE'ın Avrupa'dan sorumlu yöneticisiyle bir görüşmesi vardı. Bu aşamada bu bilgiyi kullanmayacak olmasına rağmen, önceden öğrendiği her bilgi, görüşmelerde onu bir adım öne taşıyacaktı.

Jet uçağı şehir içindeki havalimanına inecekti. Ott uçakta şehrin manzarasının tadını çıkarıyordu. Sonunda yine şans ondan yana dönmüştü.

Bu başarının bir kısmını borçlu olduğu Blank aklına geldi. Bu adam hoşuna gitmişti. Ott şimdiye kadar birçok avukatla çalışmıştı ama Blank'ta olduğunu tahmin ettiği öldürücü içgüdüyü, hiçbirinde bulamamıştı. Şimdiye kadar hiç Geiger, Von Berg, Minder&Blank'la birlikte çalışmamıştı. Belki de ilişkilerini Geiger ile yeniden tazelemenin zamanı gelmişti.

Blank, şehirdışında bir Hint lokantası olduğunu duymuştu. Ochsen adında eski bir köy birahanesinin yerinde şimdi o vardı. Lokalin ait olduğu birahane, bir isim değişikliğine karşı çıkmıştı.

Hint mutfağının etsiz birçok yemeğinin olduğunu biliyordu. Bunun dışında, Hinterdorf'da adı Ochsen olan bir Hint lokantasında onu kimsenin tanıyamayacağından oldukça emindi.

Blank, Lucille'i evinin önünden aldı. L-P yazan kapı zilinin düğmesine bastığında, harap kiralık apartmanın üçüncü katının penceresi açıldı ve Lucille bağırdı: "Geliyorum!"

Kısa bir süre sonra botlarının üzerine dökülmüş petrol yeşili yapay bir kürkle onun önüne dikildi. Onu arabasına götürdü. Ön koltuğa oldukça rahat bir şekilde kuruldu. Hiç yorum yapmadı, sanki her gün birisi onu siyah bir Jaguar'la dolaştırırmış gibi olağan davranmıştı.

Şehrin dışına doğru yol aldıklarında, sordu: "Nereye gidiyoruz?"

"Hinterdorf'taki Ochsen'a."

"Kulağa pek vejetaryen gelmiyor."

"Göreceğiz."

Lokanta pek kalabalık sayılmazdı. Tahmin ettiği gibi, müşteriler

arasında tanıdık bir yüze rastlamamıştı. Böyle olması daha iyiydi; Lucille'e eşlik eden birisinin dikkat çekmemesi mümkün değildi. Yapay kürkün altında rengarenk kombinezyonu olan Asya'ya özgü değişik bir elbise giymişti.

Yakalı bir Çin ceketinin altına göbeği açık bırakan dar Hint işi bir bluz giymişti. Bunlara uyumlu olarak değişik desenli tüllerle tutuşturulmuş bir Tayland sarongu, ağır botlarıyla çok enterasan bir kombinasyon oluşturmuştu.

Lucille, Ochsen'ın bir Hint lokantası olduğunu fark ettiğinde heyecana kapıldı. Ana dili Marathi olan garsondan birkaç kelime daha fazla Hintçe konuştu, bu durum alnının ortasındaki altın gibi parıldıyan kırmızı noktayla doğru orantılı bir uyum oluşturmuştu.

Urs Blank yemeklerin seçimini ona bıraktı. Domates ve Koriander soslu karnabahar, sarımsaklı patlıcan, Hindistan cevizli mungo fasulyesi ve patates dilimi siparişi verdi. Bunlara ek olarak değişik salata ve sebze turşuları geldi. İçecek olarak ise nane ile karıştırılmış kimyon çayı vardı.

Lucille onun hayatında, bir şeyi anlamadığında sormaktan çekinmeyen ilk yetişkin insan olmuştu. Bir şey kendisine yabancı olduğunda, bir sözcüğü bilmediğinde ya da bir düşünce kendisine yabancı geldiğinde hiç çekinmeden, utangaç davranmadan hareket ediyordu. Onun merakı ve bilgiye olan açlığı öylesine masumdu ki; buna bir de aradaki büyük yaş farkı eklenince Blank kısa süreli de olsa defalarca kendinden nefret etme duygusuna kapıldı.

Blank şimdiye kadar olan hayatında ilk defa bu kadar hesapsız kitapsız bir insana rastlamıştı ve eğer onu işletmeye kalkışmış olsa, hiç anlamayacak kadar da saftı.

Yemekten sonra, bugün ne yaptığını Blank'a sorduğunda cevap olarak şunu söylemişti: "Yaşlı bir adamı hırpaladım."

Şoke olmuş görünmüyordu: "Ve şimdi bu sana acı veriyor?"

Urs biraz düşündü. "Bir yandan öyle."

"Öyleyse yeniden düzeltmeye çalış." Böylece Lucille için konu bu şekilde kapanmıştı.

Daha sonra, onun oturduğu sokağa saptıklarında, dedi ki: "Şanslıymışsın, park yeri var."

Urs Blank birkaç saat sonra, sandal ağacı tütsü çubuklarının gelecekte ona neyi hatırlatacağını artık çok iyi biliyordu. İpek bir şaldan sızan soluk bir ışıkta açık mavi gözlü bir kadının taze bedeni. Kolundaki bileziklerin şıngırtısı. Gözlerini onlara dikmiş, gri bir kedi yavrusu.

Evelyn Vogt uyandı. Urs'un gece lambasının loş ışığında bir suliet gördü. Bu Urs'tu. Hiç hareket etmeden orada dikilmiş ve ona bakıyordu. Evelyne uykudaymış gibi yaptı.

Gözlerini yeniden açtığında, o ortadan kaybolmuştu.

"Urs?"

Cevap yoktu. Lambayı yaktı ve ayağa kalktı. Oturma odası karanlıktı. Müzik setinin dijital ekranı saat üç buçuğu gösteriyordu.

Mutfakta hâlâ puslu bir boş maden suyu şişesi buldu. Mutfağa açılan küçük odanın kapısını açtı. Kapı aralığından kapıcı evinden gelen ışık süzüldü. Evelyne ışığı açmıştı. Misafir odasının kapısı açıktı. Urs'un elbiseleri bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Banyodan duş suyunun sesi yükseliyordu.

Odada yabancı bir koku vardı. Urs'un elbiselerinden geliyordu. Amber çiçeği? Sandal ağacı? Tefarik?

Duşun sesi kesildi. Evelyne sessizce odayı terk etti.

Pablo bir gün eve döndüğünde yabancı bir parfüm kokusu almış ve pek çok hata yapmıştı. Onu sorguya çekmiş, baskı yapmış ve çaresizce yalan söylemesi için zorlamıştı. Bulunduğu durumdan bir çıkış yolu bulamayınca da, sevgilisi diş fırçası bardağını soğuk suyla doldurarak başından aşağıya boşaltmaya başlamıştı, ta ki o kalkıp giyinerek evi terk edene kadar.

Ondan sonra haftalarca gece boyunca tartışmalar, intihar etme

tehditleri, affetmeler, ayrılıklar ve yeniden birlikte olma nöbetleri başlamıştı. Bu kâbusun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama bütün bunlar bittiğinde, bir zamanlar birbirlerine karşı ne hissettiklerini bile hatırlamıyordu.

Evelyne bu arada otuz sekiz yaşına gelmişti ve biraz akıllanmıştı. Bu defa bir ahmak gibi davranmayacaktı.

Kilise çanının saat dördü, beşi, altıyı ve yediyi vurduğunu duydu. Ayağa kalktı ve banyoda oldukça uzun zaman geçirdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi birlikte kahvaltı yapmak için mutfağa daldı. Sandalye boştu, yeni sıkılmış bir bardak portakal suyu ve bir not: "Erken çıkmak zorundayım. İyi bir gün dileğiyle. U."

3

CHARADE ve ELEGANSTE'nin birleşmesini bütün önemli gazeteler manşetten duyurdu. Birleşme için analiz yazan bütün yorumcular, sanki gazete başlıklarını tekzip edercesine, birleşmeden asıl kastın, ELEGANSTE'nin rakibi tarafından yutulduğu yönündeydi. Birçok gazete haberlerinde Dr. Kurt Fluri'yi ön plana çıkarmışlardı. Sağ basın onu büyük bir işadamı ve subay olarak lanse ederken, sol tandanslı gazeteler ELEGANSTE'yi satmakla bağımsız şirketler dönemine son noktayı koyduğu için sert bir dille eleştiriyorlardı. Ancak hepsi ortak bir noktada buluşuyordu: Sanki bir matem yazısı ele almışlardı.

Alfred Wenger ekonomi haberlerine ilgi duymazdı. Manşetten verilse bile ilgi göstermezdi. Bay Foppa'nın kendisine getirdiği gazetenin kültür sayfasına yoğunlaşmıştı.

Urs Blank yarım saatlik bir gecikmeyle randevusuna geldi. "Özür dilerim," dedi selam vereceği yerde ve masada Wenger'in önüne bir tane tütsü çubuğu paketi koydu.

"Bu ne?"

"Geç kalma nedenim?"

"Tütsü çubuğu?"

Dinlemek Alfred Wenger'in mesleğiydi. Yemeğini yiyor ve sessizliğini koruyordu. Sadece bir defa Urs'a çok kısa bir soru yöneltti. Merakından çok, Lucille üzerine yaptığı monologtan kısa bir süre de olsa onu kurtarmak ve çoktan beri iyice soğumuş olan şinit-

zelinden birkaç lokma yemesine fırsat sağlamaktı.

Kahvelerini yudumlarken, onu en çok ilgilendiren can alıcı soruyu yöneltti: "Peki Evelyne?"

Blank kollarını iki yana doğru kaldırdı sonrada masanın üzerine indirdi. "Bu konuda tek bir söz etmedi. Tek bir soru sormadı ve küçük bir yorum bile yapmadı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Ama fark etmemiş olması imkânsız. Ayrıca bunu ondan gizlemek için özel bir çaba da göstermiyorum. Tam tersine benim için en iyisi, bu konunun konuşulması."

Wenger başını salladı. "Onun için görmezden geliyor. Gözlerini kapatıyor ve her şeyin bir an önce bitmesini bekliyor. Bu şekilde tepki gösteren kadınlar tanıyorum. Tabii ki erkekler de."

"Sanki onun için hiç önemi yokmuş gibi."

"Eğer onun için önemi olmasaydı, sana öyle bir oyun oynardı ki. Bir şey yapmak istemiyor çünkü çok güvensiz bir tahterevalli üzerinde oturduğunu hissediyor."

"Ama buna rağmen, er ya da geç bu konuyu masaya yatırmamız gerekecek. Daha ne kadar görmezden gelebilir ki bunu!.. Elimizden kayıp giden şeyin sadece ilişkimiz olduğunu."

Lucille'in Urs Blank'ın hayatına getirdiği değişiklik, öylesine derindi ki, Huwyler'in vekaletini üstlenmeyi derhal kabul edebilecek gücü kendisinde hemen bulmuştu. Kendini teşebbüs hevesiyle dolu görüyor ve bit pazarı ile uluslararası dev şirketler arasında geçen bir yaşamı göz önüne getirip, meydan okuyordu. Artık farklı bir insan olma düşüncesindeydi; ayrıca bu yeni durumla birlikte global oyuncu olarak uluslar arası arenada nasıl bir performans göstereceğini de merak ediyordu.

Blank ortaklarını olağanüstü bir toplantıya çağırdı ve Huwyler'in davası (vekalet) konusunda onlara bilgi verdi. Onların, bu yeni haberden çok, konunun kendilerine açılmasından memnun kaldıklarını hissediyordu.

Blank'ın daha önceden soğutucuya konulmasını sağladığı, şam-

panya bardaklarını tokuşturduklarında, Dr. Von Berg üzerine doğru gelerek: "Annette Weber'in şerefine."

İlk baştan beri Lucille her davete bir karşı davetle karşılık vermeyi kararlaştırmıştı. Bu onun için bir ilke meselesiydi. Kendi tarzını ve özgürlüğünü göstermek istiyordu. Birbirlerini tek başlarına seçtikleri yerlere götürmeyi ve değişik şeyler yapma konusunda anlaşmışlardı.

Böylelikle Blank varlıklarından bile haberdar olmadığı, yeni mekânlar tanımaya başladı. Altı franka günün menüsü olan proteston kadın derneği lokantası, tabakların kasada tartıldığı üniversite yemekhanelerinin salata büfesi, alışveriş merkezleri içindeki self-servis lokantalar ki, zaten düşük olan fiyatları kapanış saatine yakın bir daha indiriyorlardı. Çocuklar tarafından üzerine resim yapılmış kutulara yardım amacıyla bozuk para atılan yoksul yurtların özel mutfakları, alternatif toplulukların buluşma noktası olan karanlık yeraltı barları ve çalışma ruhsatı bulunmayan organik yemeklerin yapıldığı lokantalar.

Havanın çok güzel olduğu bir gün, ki bu nisan ayında birkaç böyle güzel gün olmuştu, Lucille sigara börekleri yaparak onu göl kenarında bir parka davet etti. Bazen Pat de, gri kedi yavrusu Troll ve onun için yemek pişiriyordu.

Urs Blank ilk başlarda Lucille'i kendi çevresinin gizli mekânlarına götürüyordu. Mekân tanımada uzman olan Dr. Von Berg'den öyle yerler öğrenmişti ki, gittiği yerlerde hiçbir tanıdık yüze rastlamıyordu, ayrıca bu mekânlar kendisinin de kolay kolay fark edilmesine imkân vermeyecek şekilde dizayn edilmişti.

Ama Evelyne böyle yan çizdikçe –Ruth Zopp'a onun tavrını yüzüne karşı bu şekilde tanımlamıştı– sesini çıkarmadıkça, o da mekân seçmede daha cesaretli davranmaya başlamıştı.

Artık Dr. Blank hippi kızıyla birlikte şehrin en gözde mekânları arasında sayılan Thai Star ya da Fujiyama ya da Sahara ve daha birçok egzotik mekânda hiç çekinmeden boy gösteriyordu.

Şimdiye kadar sadece Lucille'i Goldenen'a götürmemişti. Evelyne'in kendini güvende hissettiği son mekân olarak oraya saygı duyuyordu.

Ruth Zopp fincan tabağı büyüklüğünde altın küpeler takmıştı ki, bu onun rahat hareket etmesini engelliyordu ama diğer yandan da ona bir aristokrat havası vermişti. Evelyne Vogt'u akşam yemeğine davet etmişti, daha ziyade: Ona, hâlâ arkadaşlıklarına değer veriyorsa, Goldenen'de kendisiyle buluşmasını buyurmuştu.

İki kadın, lokantanın her köşesini göz altında tutabilecekleri bir masaya oturmuşlardı. Evelyne son günlerde çok az uyumuş gibi görünüyordu.

"Dikkat et ki yaşlılık inmesine yakalanmayasın," diye uyardı onu Ruth Zopp.

"Yaşlılık inmesi nedir?"

"Bir inmeyle yaşlanmak demek. Yıllarca hep aynı yaşta görünürsün, ama bir sabah aynaya baktığında, hoop, on yıl birden yaşlanıvermişsin."

"Son zamanlarda her sabah bana öyle oluyor. Ayrıca biliyor musun? Hiç umurumda değil."

İkisi de kadınlara özgü bir mönü siparişi vermemişti: Kızartılmış dana eti sosisleri ve büyük bir kupa bira. Ruth Zopp büyük bir iştahla yiyordu. Evelyne bazen Ruth'dan şüpheleniyordu, yemekten sonra tuvalete giderek parmağını boğazına sokarak yediklerini geri kusuyordu, yoksa başka türlü bu formunu koruması imkânsızdı. Ama son zamanlarda Evelyne'in de formda kalma problemi yoktu. Dört kilo vermişti ve düzenli yemek için kendini zorluyordu. Dana eti sosislerine neredeyse hiç elini sürmemişti.

"Ne zamandan beridir böyle davranıyorsun, görmezden geliyorsun?"

"Beş haftadır."

"Peki, başarılı oldun mu?"

Evelyne başını iki yana doğru salladı.

"Tam tersine," dedi Ruth. "Şıllığıyla daha çok görünmeye başladı. Maja onları Saigon'da görmüş, Susanne Thai Star'da –ve ben de Panza Verde de."

"Panza Verde nasıl bir mekân?"

"Vejetaryen. Sor bana, gerçekten neyi bilmek istiyorsun?"

"Güzel bir kız mı?"

"Eğer birisi hippi kızları güzel buluyorsa."

"Dürüst ol."

Ruth Zopp onu cesaretlendirmeye karar verdi. "Olağanüstü güzel. En fazla yirmili yaşların ortalarında, ipince, siyah saçlı, bronz tenli ve gözleri... Ben daha önce siyah saçlı birinde böyle bir şey görmemiştim."

"Nasıl?"

Ruth Zopp biraz düşündü. "Menekşe, peygamberçiçeği ve berrak."

Evelyne sustu.

"Kendini savunman gereken zamanlar vardır."

"Ne yapmamı istiyorsun? Onları öldüreyim mi?"

"Tekmeyi bas gitsin."

"Onu kaybetmek istemiyorum."

"Onu çoktan kaybettin zaten."

Evelyne'in yanaklarından gözyaşları süzüldü.

"Şey demek istedim: Eğer tekmeyi basmazsan, onu kaybetme şansın daha yüksek demek istiyorum. Kendini benim tecrübelerime bırak."

"Peki ya onu gerçekten kaybedersem?"

"O zaman hiç olmazsa kendine olan saygını kazanmış olacaksın."

Evelyne peçeteyle gözlerinden gelen yaşları dikkatli bir şekilde sildi. Daha sonra bir yudum bira içti.

Ruth Zopp iki tane bira getirmesi için garsona işaret yaptı. "Ona tekmeyi bas, Evelyne. Bu artık bir haysiyet sorununa dönüştü."

Urs Blank bir saat erken eve geldiğinde neler olacağını hemen tahmin etmişti; Evelyne apaydınlık odada, siyah Corbus koltuğu-

nun üzerinde beti benzi atmış şekilde oturuyordu. Kendine mutfaktan bir tane maden suyu getirdi ve onun karşısına kuruldu.

"Senin buradan taşınmanı istiyorum." Ağzından çıkan ilk söz bu oldu.

Blank başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Çok üzgünüm."

"Öyle mi?"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu konu öyleyse seni de aşıyor?" diye iğneleyici bir tonla sordu.

"Eğer istersen, sana anlatmayı deneyeceğim."

Evelyne bardağından bir yudum aldı. Birayla devam ediyordu.

"Çamurlu ayakkabılarla senin sergi açılışına geldiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Benim müşterilerime göt herif diye hakaret ettiğin zamanı mı?"

"O gün dağ evinde iki şirketin birleşmesi için bir toplantımız vardı. Aniden öyle bir hisse kapıldım ki, yaptıklarımın hepsini daha önce binlerce defa yaşamıştım. Hep aynı insanlar, aynı sözcükler, aynı konular ve aynı buluşmalar. Toplantıdan sonra ormanda yürüdüm. Ve aniden anladım ki, hemen şehrin biraz ilerisinde başka bir dünyanın var olduğunu tamamen unutmuşum. Başka kanunları olan, başka öncelikleri olan bir dünya, bizimkiyle en ufak bir benzerliği olmayan bir dünya."

Blank maden suyundan bir yudum içti. "Sonra senin sergi açılışında yeniden kendi dünyamıza dönmüştüm. Bu orman gezisi gözlerimi başka dünyalara açtı. Ve, işin en kötüsü de, bizim ilişkimiz için de açtı. İtiraf etmek zorundayım: Artık bunlar bana yetmiyor."

Blank yaptığı monologdan oldukça memnun görünüyordu. Şimdiye kadar bir konuyu hiç böyle rahat anlatmamıştı.

Evelyne gülümsedi. "Bu çok bayağı, Urs. Seni kudretli bir adam olarak gören, genç bir kızın şehvetine kapıldığını itiraf etmen bu kadar mı zor?" Bardağını kafasına dikti.

"Kendi dünyalarını bana anlatma. Daha önce bildiğin benzer

dünyada yaşamaya devam ediyorsun. Tek değişiklik, şimdi senin genç bir şıllığın var. Parası olan kırklı yaşların ortasına gelen her kıçı kırık gibi."

Sonraki gün Blank İmperial'de suit bir odaya taşındı. Salon penceresinden otelin küçük park yerini ve teknelerin yanaştığı minik limanı görüyordu. Otel, bürosuna ve bit pazarına on dakikadan daha az bir mesafede bulunuyordu.

Bu oteli seviyordu. Gürültüsüz bir sohbet için oldukça konforlu bir lobi, rahatsız edilmeden iş yemeği yenilebilen muhteşem bir restoran, değişik büyüklük ve tarzda basın toplantısı salonları.

Geiger, Von Berg, Minder&Blank, uluslararası müşterilerine özel bir konfor sağlamak istediklerinde İmperial'ı kullanıyorlardı. İyi iş ilişkilerinden dolayı ve henüz sezon açılmadığı için otel yönetimi, suit oda için hatırı sayılır bir indirim yaparak aylık 12 bin franka Blank'a kiraladı.

Blank en son kendini askerliğinin son gününde bu kadar özgür hissetmişti. Bu büyük otel ona, emniyette olma ve anonim kalma duygusunu her zaman sunmuştu. Ama bu yeni bir deneyimdi. Artık kendi şehrinde bir yabancı ve yabancıların evindeydi.

Dev lobide sadece birkaç koltuk doluydu. Birkaç misafir ziyaretçileri, birkaç ziyaretçi de misafirlerini bekliyordu. Konforlu koltuklara gömülerek müzakere eden iki beyefendinin sadece dirsekleri görünebiliyordu. İki genç garson barın girişinde dikilmiş, gözleriyle müşterileri takip ediyorlardı. Tek gürültü, birkaç dakikada bir genç refakatçisine tekrarlayıp duran yaşlı bir Amerikalı kadının şu sözüydü: "You tell me when they come – I can't see that far."[1]

Urs Blank tek başına altılı bir koltukta oturmuş, Porto şarabı içiyordu. Bütün randevularını iptal ettirmişti ve talimatlarının güvenilir bir şekilde yerine getirilmesi için yeni adresini büroya bildirmişti. Eşyalarını emanet çekmeceden aldı ve düşündüğünden bir saat erken bu işleri tamamladı.

---

1) Onlar geldiğinde bana haber ver – Ben o kadar uzağı göremiyorum. –*çn*

Lucille ile otel restoranında buluşmak için daha bir saatten fazla zamanı kalmıştı. Yemekten sonra ona yeni suit odasıyla sürpriz yapacağı için seviniyordu. Şimdiye kadar gecelerini hep Lucille'in odasında geçirmişlerdi. Troll'un altına geçerek bakışlarıyla sürekli etrafı süzdüğü yaylı divanın üzerinde.

Bardan piyano sesi yükseliyordu. Otel piyanistinin mesaisi başlamıştı.

Lobide bir uşak yürüyordu. Elinde "Bay Wellingten" yazan bir tabela vardı. Bağlı duran bir bisikletin zilini arada bir çalıp duruyordu. "Is it them?[1]" diye çığlık attı yaşlı Amerikalı kadın.

Dev koltuğa gömülmüş iki beyefendi yerlerinden kalktı. Blank şimdi onları tanımıştı. Ortağı, Dr. Geiger ve – Pius Ott.

Geiger de onu fark etmişti. Ott'la vedalaştıktan sonra Blank'a doğru yürüdü. Ott ona uzaktan el salladı ve dışarı çıkıp uzaklaştı.

"Birisini mi bekliyorsun?" diye sordu Geiger.

"Daha yarım saatimiz var."

Geiger oturdu. "Oda nasıl?"

"Gayet iyi."

"Ben burada bir zamanlar oturduğumda, biraz rutubetliydi. Ama on beş yıl önceden söz ediyorum."

"Bir zamanlar sen de mi burada kaldın?"

"Seninle aynı sebeplerden dolayı."

Blank hayret etmişti. Geiger'in bir evlilik krizi yaşayabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Karısı oldukça yaşlı –ve cinsiyetsiz bir mahluktu; Von Berg'le kendi aralarında ona "Asker Anası" lakabını takmışlardı.

"Ott'la ne işin vardı?"

"Bir insanın Ott'la işinin olmaması gün geçtikce daha da zorlaşıyor." Geiger bir bardak Fechy siparişi verdi. Garson bardağı getirene kadar sessiz kaldılar.

---

1) Onlar mı? –çn

"Ayrıca seninle ilgili büyük planları var," diye açıkladı Geiger.

"Desene karşılıklı farklı duygular besliyormuşuz. Hiç onun evinde bulundun mu?"

Geiger bir yudum şarap içti. "Evet, kısa süre önce, korkunç, değil mi?"

"Öyle de denebilir. Fluri'den neden nefret ettiğini biliyor musun?"

"Eski bir askeri hikâye."

Yaşlı Amerikalı kadını ve refakatçisini almak için bir çift üç çocuklarıyla birlikte lobiye girdiklerinden küçük bir gürültü koptu. Onlar gittiklerinde, Dr. Geiger anlatmaya koyuldu.

"Fluri onun bölük komutanı olduğu zaman Ott teğmen rütbesinden oldu. Bir atış talimi sırasında yasak bölgede bir orman işçisi ağır yaralandı. Ott sorumlu atış subayıydı. Bu onun askeri kariyerinin sonu oldu."

"Onun için mi Fluri'den nefret ediyor?"

"Yasak başlamadan önce Fluri'nin birkaç yüksek rütbeli subayla atış yaptıklarını iddia ediyor. Tabii ki Fluri bu iddiayı şiddetle reddediyor."

"Ama doğru olmasına rağmen?"

Geiger omuzlarını silkti. "Her halükarda Fluri bu olaydan sonra dikkat çekici bir hızla yükselmeye başladı. Bu yükselme ordunun en genç albayı unvanını almasına neden oldu."

"Kaç yıl önce?"

Geiger hesaplamaya başladı. "Neredeyse kırk yıl."

"Ott çok sabırlı bir adammış."

"Bir avcı meziyeti diyelim."

Pius Ott, İgor'un arabayı sapa yola sürmesini istedi. Şehrin gece hayatının yoğun olduğu bir bölgesinde oldukça tanınmış bir sosisçinin önünde durdu. Igor prosedürü çok iyi biliyordu. Cadillac'ı motoru çalışır vaziyette bıraktı ve ekmek arası hardallı bir sosisli ile karton kutuda bir bira alıp getirdi. Daha sonra uyuşturucu alıp sa-

tılan yer olarak ün yapan küçük bir yeşil alanın olduğu yere arabayı sürdü. Igor'un ilk düşüncesi, Ott'un bir hayat kadını aradığı, ya da bir uyuşturucu bağımlısı ya da kendisi için uyuşturucu aradığı oldu. Ama Ott öylece arabanın arka koltuğuna kurulmuş, bir yandan sosisli sandivicini yerken bir yandan da birasını yudumluyor; bir defa olsa dahi arabanın penceresinden etrafa bakma gereği duymuyordu. Igor fikrini değiştirerek, patronunun bu denli tehlikeli bir bölgede bir sosisli yeme keyfini yaşamak istediğini düşündü. Zaten bir adam başka türlü niçin bir bodyguarda ihtiyaç duysundu ki.

Bugün sosislinin tadı Ott'un daha çok hoşuna gitmişti. Geiger ile yaptığı konuşmanın etkisinden olsa gerek. Oldukça yararlı bir görüşme olmuştu. Ott ona önemli bir brokerin kulislerde konuşulan yükseliş hikâyesiyle ilgili birkaç çok güvenilir bilgi vermişti ve buna karşılık kimseye pek bir zararı dokunmayacak bir şey almıştı; Fluri'nin Rusya pazarındaki zararının büyüklüğünü öğrenmişti. Bu konuya biraz daha hareket kazandırmak için birkaç gün içinde gerekli adımların atılması gerekiyordu.

Lucille Imperial'ın restoranına girdiğinde birkaç baş ona doğru döndü. Bir tapınak hizmetkarı gibi makyaj yapmış ve saçlarını turuncu bir şalla at kuyruğu gibi bağlamıştı. Bunlara ek olarak en riskli kombinasyon olan rengarenk Asya kıyafetleri giymişti.

Sezonun ilk yeşil kuşkonmaz ile ev yapımı taze adaçayı, yağlı Ricotta-Ravioli yemişlerdi.

Yemekten sonra, çıkış kapısı yerine asansöre doğru yöneldiklerinde, Lucille sordu, "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

Onu bir koridordan süit odaya doğru götürdü. Anahtarı kapı kilidine soktuğunda genç kadın durumu ancak kavradı. "Sen bir oda mı kiraladın?" Pek memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Onu süit odanın içine doğru sürükledi, gördüğü manzaraya hayran kalmıştı: Kocaman mermer banyo, insanın girebileceği büyüklükte dolaplar, salondaki şık tasarımlı mobilyalar, fakslı çalışma

masası, direkt telefon, yatak odasında çift kişilik Fransız stili yatak.

Süiti dolaştırdıktan sonra bir şampanya açtı ve hazır olduğunu hissettirdi.

"Maden suyu var mı?" diye sordu Lucille.

Buzdolabından bir maden suyu aldı ve neden süite taşındığını anlatmaya başladı.

Lucille sesini çıkarmadan dinledi. Bitirdiğinde şöyle dedi: "O çok haklı."

Blank tam olarak algılayamadı.

"Çok doğru. Sen kendi eski dünyanda sadece bir tek değişiklikle yaşıyorsun, o da artık genç bir kız arkadaşının olması."

"Kırklı yaşların ortasına gelmiş ve bunun için parası olan her kıçı kırık gibi," diye tamamladı Blank.

"Şimdi öyle birini buldun zaten."

Lucille ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Bana."

"Ben burada uyumak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Pat eve gelmeyecek. Troll yalnız kaldı."

Blank uyandığında gece yarısını çoktan geçmişti. Lucille yanında değildi. Yataktan kalktı ve koridora doğru yürüdü. Lucille'in mutfaktan gelen sesini duydu. Kapıyı açtı ve onu orada otururken buldu. Önünde masanın üzerinde Troll uzanmıştı. Mutfakta başka kimse yoktu.

"Prrt, mmmm, wwwn prrt grrr," diyordu Lucille Troll'a. Kedi dikkatlice ona bakıyordu ve oldukça ağırbaşlı davranıyordu.

Lucille, Blank'ı fark etti. "Kedice," diye açıkladı. Baş parmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırdığı, yarısı içilmiş esrarlı sigarayı ona doğru uzattı. Kokuyu daha yeni fark etmişti. "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Başka bir dünyayı tanımak için."

"Tanıyorum zaten onu."

"Troll, duydun mu? Tanıyormuş zaten onu."

"Esrar içmeyi benim yaşıtlarım keşfetti."

"Öyleyse otur ve bir defa içine çek."

Blank oturdu ve derin bir nefes çekti, kısa bir süre dumanı ciğerlerinde tuttu ama öksürerek dışarı çıkardı. Lucille güldü. "İşte esrarı keşfedenler."

"Üzerinden çok zaman geçti." Blank sigarayı Lucille'e geri uzattı.

"Zamanında, çok çektiniz mi?"

"Bizden birkaçı evet çekti."

"Sen çekmedin mi?"

"Tam değil."

"Peki Trip? LSD? Mantar?"

"Hiçbiri."

Lucille kulaklarına inanamamış gibi ona bakıyordu. "Hiçbiri? Onları içtiğinde gerçekten başka bir dünyayla tanışırsın."

Esrarın gösterdiği etkiyle Blank, "Hiçbir zaman geç değildir," dedi.

4

Her tepenin ardından yeni bir vadiyle karşılaşıyorlardı. Çiçek açmış kiraz ağaçları arasında oldukça bakımlı çiftlik evleri, yeni yeşermiş ilkbahar çimenleri, etrafı saran yemyeşil ağaç yaprakları, yılan gibi kıvrılan bir karayolu üzerindeki kar beyaz yol şeritleri. Yukarıda ise çocuk kitaplarında resmedilen gökyüzü gibi yolunu şaşırmış beş tane pamuk gibi bulut.

Açık pencere ve yüksek sesli müzikle yol alıyorlardı. Pink Floyd, Dark Side of the Moon. Kaseti Lucille ile birlikte getirmişti. "Dünyanın en iyi yolculuk müziği," diye de iddiada bulunmuştu.

"Pink Floyd da benim yaşıtlarımdan biri," diye yorum yaptı Blank.

Lucille'in ifadesiyle, "meditasyonlu bir hafta sonu" için yola çıkmışlardı. Esranın etkisinde kaldığı gece düşüncesizce konuşmuş, bu alanda da ufkunu genişletmek istediğini söylemişti.

Lucille onu yönlendiriyordu. Yolculuğun nereye varacağını bilmiyordu. Ona bir gecelik bir kamp yapmak istediğini söylemiş ve buna uygun olarak giyinmesini belirtmişti. Kamp malzemeleri satan bir dükkandan yardım almış; dükkandan bir uyku tulumu, bir tane sırt çantası (Daypack mit Überlebensfolie), su geçirmeyen bir evrak çantası, kirli çamaşır torbası, ilk yardım çantası, kuştüyü mont, eşofman ve bunların maliyeti üç bin franka mal oldu. Lucille'in uyku tulumunu ve içinde birkaç kalın giyecek bulunan çantasını, kendi teçhizatının yanına bagaja koyduğunda, genç kadının doğrudan

arabaya geçip oturmasından son derece memnun kalmıştı.

Lucille, Blank'ın bir patika yola sapmasını işaret etti. Ormanda dolambaçlı bir yolda kısa bir yolculuktan sonra açık bir alana vardılar ki, hemen bitişiğinde bir çiftlik bulunuyordu. Önünde birkaç tane otomobil park etmişti.

Blank Jaguar'ı park ettiğinde küçük bir köpek havlayarak üzerlerine doğru geldi.

"Sakin ol, Brahma," diye bağırdı giriş kapısında beliren adam. Altmışlı yaşlardaydı, çelimsiz, kırlaşmış saçları omuzlarına kadar dökülmüştü; yakasız, mavi bir oduncu gömleğinin üzerine minik aynalar nakşedilmiş bir Hint yeleği giymişti. Lucille onu çok eski bir tanıdıkmış gibi selamladı.

"Joe, bu Urs."

Joe, Blank'ın elini kuvvetlice sıktı ve onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Merhaba, Urs," dedi içtenlikle.

Urs Blank kendi şartlarına göre oldukça rahat giyinmişti. Beş yıl önce diktirdiği, karamel kahverengi kadife bir pantolon giymişti. Kestane kahverengisi eski bir Keşmir kazağı omuzlarının üzerine atmıştı ve zarif gömleğinin en üst düğmesinin üzerine U.P.B markası işlenmişti. (Kendi yarattığı markasına ikinci ismi Peter'i de münhasıran eklemişti.) Bir kravat takınayı ise uygun görmemişti.

Susi, Benny, Pia ve Edwin'in bekledikleri alçak tavanlı çiftlik odasına Joe onları götürdüğünde, giyinmeyi biraz fazla abarttığı hissine kapıldı.

Susi otuzlu yaşların ortasındaydı ve ortaokul öğretmeniydi, Benny en fazla yirmi yaşındaydı ve sokak çalgıcısıydı, Pia elli yaşlarında görünüyordu ve ev kadınıydı; kocası Edwin ise bir bankada çalışıyordu.

Küçük grubun heterojen yapısına baktığında, Blank kendini Joe'ya daha yakın hissetmeye karar verdi. Ayrıca onun geçmişini –tanınmış bir ticaret avukatı olma durumu– artı parantez olarak oldukça kuvvetli bir şekilde vurgulamıştı.

Urs Blank meditasyon deneyimini serinkanlı karşılamıştı. Lucil-

le'in bir gün önceden kendisine verdiği öğütler ve yaptığı açıklamalar bir kulağında girip diğerinden çıkmıştı. Ama şimdi, Joe "ilk defa katılacak olanlar için" oyun kurallarını açıkladığında, bir mantar töreninde bulunduğunu ve bunun ciddiye alınması gerektiğini oldukça net olarak kavradı.

"Birazdan yapacağımız tören, insanlık tarihi kadar eski. Sahara'daki kayaların üzerine insanların kafası mantar şeklinde çizilmiş, Sibirya'daki şamanlar ruhani dünyalarını aydınlatmak için mantarlara ihtiyaç duymuştu; Aztekler halüsinasyonlu mantarlarla kendilerini öyle bir konuma getiriyorlardı ki, bu durumu çiçekli bir rüya olarak tanımlıyorlardı. John Allegro adında dönek bir Yezidi ise daha ileri giderek, Hıristiyanlığın çok zehirli bir mantara tapınmasından doğduğunu iddia ediyordu."

Joe ne söyleyeceğini ezbere bilen bir rehber gibi konuşuyordu. "İnsanlığı bir adım ileri taşıyacak her şeyde olduğu gibi, tabii ki; psilocybin –ve psilozin içeren mantarların tüketimi bizde yasaklanmıştır. Sizden söz vermenizi istirham etmek zorundayım; bu töreni kimin organize ettiğini ve mantarların nereden geldiğini hiç kimseye söylememeniz gerekiyor."

Bir daire çizen bütün üyeler başlarıyla güçlü bir şekilde onayladıktan ancak sonra, konuşmasına devam etti: "Benim direktiflerimden dışarı çıkmayacaksınız, grubu sadece çok acil bir durumda terk edebilirsiniz, aldığınız rizikodan kendiniz sorumlusunuz."

Daire etrafında toplananlardan söylediklerini başlarıyla onaylamasını sağladı. Urs Blank burada ne arıyorum sorusunu kendine sormaya başladı.

Joe ile şen şakrak küçük gezi grubunu ormanda pılı pırtısıyla takip ettiğinde de yine kendine aynı soruyu yöneltiyordu. Bu insanlarla hiçbir ortak özelliği yoktu. Hattâ Lucille, Joe'nun hemen yanında nefes nefese kalmış şekilde konuşarak dik yokuşu çıkarken, kendine bir yabancı gibi görünmüştü.

Diğer ucunda dik kayalar bulanan bir kayrana vardılar. Dik kayadan önündeki havuza bir şelalenin suları akıyordu. Oradan da

kayrana küçük bir dere akıyordu. İnce bir dumanın yükseldiği büyük bir Kızılderili çadırı tam orta yere kurulmuştu. Şelalenin biraz yakınında, girişine yün bir kilimin asılı olduğu tahtadan yapılmış bir kulübe vardı.

"Shiva!" diye bağırdı Joe.

Açık sarı saçlı bir kız çadırdan dışarı çıktı. Kızılderililerin Squaw'na benzer uzun saçakları olan işlenmiş deriden bir elbise giymişti. Yaklaştığında, Blank onun yaşlı bir kadın olduğunu gördü. "Shiva," dedi Joe. "Bizim gezi rehberi." Joe'dan alışkın olduğu, içten bir el sıkmayla Blank'ı selamladı.

Yumruk büyüklüğünde taşlarla çevrelenmiş bir ateş çadırın ortasında yanıyordu. Etrafında çöktüler. Shiva bir ilkokul öğretmeni edasında onlara son direktifleri veriyordu. Şöyle cümleler kuruyordu: "Hepiniz eleştiren, yargılayan iç muhakemenizi devredışı bırakın ve zamanı gelmeden önce analize kalkışmadan; süreci yaşamaya çalışın."

Shiva daha ağzını açmadan bile Blank'a hiç sempatik gelmemişti. Sıcak taşları ocaktan alarak tahta kulübeye götürmek için Joe ondan yardım istediğinde oldukça memnun olmuştu. Joe taşları bir maşayla yakalayarak eski bir kömür kovasının içine koyuyor, Urs da onları kulübeye götürerek ortadaki çukurun içine boşaltıyordu.

Törenin başlangıcı en kötü beklentileriyle birebir örtüşmüştü. O son taşları da boşaltarak boş kovayla daha yeni kulübeden dışarı çıkmıştı ki, gruptakilerin hepsinin kendine doğru geldiğini gördü. Hepsi de çırılçıplaktı.

Urs Blank ürkmedi. Kamuya açık sauna ve Asya kıyılarındaki çıplaklar kampından uzak duruyordu. O, başkalarına bakmaktan çekindiği için değil. Başkalarının ona bakmasından hoşlanmadığı için uzak duruyordu. Gerçi artık eskisi gibi atletik değildi ama vücut yapısı yine de gayet dinamikti. Ama yinede bu turda istenen şeyleri, Lucille ile tek başına olduğu bir anda yapmayı tercih ederdi.

Çadırın içine girdi, sessizce söylenerek soyundu, tesadüfen birlikte taşıdığı bir el havlusuyla fırın gibi olan kulübeye geri döndü.

Çıplak dolaşmaya en alışkın Shiva gibi görünüyordu. Teni, biraz önce üzerinde taşıdığı işlenmiş deriye benziyordu. Vajinasındaki kılları –Blank görmezden gelmiş, ama başaramamıştı– bir kalp biçiminde tıraş etmişti.

Joe çıplak, giyinik olduğundan daha çelimsiz görünüyordu. Cinsel organındaki kıllar başındaki kıllardan daha gürdü ve pörsümüş bir penis sallanıp duruyordu.

Öğretmen Susi halüsinasyonlu mantarlarına olan düşkünlüğünün yanı sıra başka bir sır daha taşıyordu: Acemi davranışlarından dolayı oldukça pornografik görünen kasığındaki Kamasutra dövmesi; onu okulda yüzme dersinde öğrencilerinden gizlemek için sürekli tek parça mayo giyiyordu.

Benny aşırı derecede zayıf genç bir adamdı ve Blank hayatında ilk defa göbeğine piercing yaptıran bir erkekle karşılaşıyordu.

Pia ve Edwin çok şanslı olsa gerekler ki, edep yerleri sarkan göbeklerinin altından görünmüyordu.

Joe korlaşmış taşların üzerine su döktü. Blank, Lucille'in küçük dik göğüslerine odaklanarak ter damlayan diğer vücutlardan aceleyle gözlerini kaçırmıştı. Çıplak vücutlar üzerinde teftiş eder gibi göz gezdiren tek kişi tabii ki sadece o değildi. Joe bir yandan su dökerken aynı anda nane, güveyotu, kuşdili otu ve kenevir yakıyordu.

Blank gevşemeye başladı. Yarım saat sonra dışarıda şelalenin doğal havuzunda buz gibi suyun içine daldığında, el havlusunun beline sarılı olup olmadığı artık umurunda bile değildi.

Sıcacık çadıra geri döndüklerinde ve giyindiklerinde kendini çok zinde ve arınmış hissediyordu. Lucille'in yanında uyku tulumunun üzerine oturmuş; uysal bir şekilde, *eleştiren, yargılayan iç muhakemesini devredışı* bırakmıştı. Şimdi kendini ispatlamanın tam zamanıydı.

Shiva'nın önünde mumların yandığı bir sunak, bronzlaşmış bir mantar, Lucille'in sattıklarına benzer bir tütsü çubuğu tutacağı, farklı baharat ve reçinelerin içinde olduğu bir tabak ve beyaz havlu ile örtülmüş bir tepsi duruyordu.

Shiva dualar mırıldandı ve daha sonra havluyu kaldırdı. Tepsiyi alarak başının üzerinde tuttu, sonra gözlerini kapadı, bir süre bu şekilde kaldıktan sonra onu Joe'ya uzattı. O da tepsiye bir göz attıktan sonra yanındakine doğru uzattı.

Urs Blank tepsinin üzerinde gördüklerini, bugün hâlâ sürekli kendini zorlayarak hatırlamaya çalışıyor. Onun gördükleri kurutulmuş bitki parçalarından başka bir şey değildi. Kabuk, sebze, meyve ya da diğerlerinden pek bir farkı olmayan mantar. Ne yapısı, ne biçimi ne de renkleri, tanıdığı herhangi bir bitkinin en ufak bir özelliğini taşımıyordu. Onları –hatırladığı kadarıyla– birbirlerinden ayıran tek şey irili ufaklı boylarıydı.

Kendisine gelen tepsiyi Lucille'e uzattı. O içindekileri inceledi, ona göz kırptı ve dudaklarını yaladı.

"Üç küçük kuru mantar yaklaşık olarak bir gram psilocybin içeriyor," diye açıkladı Shiva. "Alacağınız miktar vücut yapınıza göre değişir," dedikten sonra Pia ve Edwin'e çok anlamlı bir bakış fırlattı. "Örneğin, ben dört adet yiyorum."

Bir bardağa su doldurdu ve içine üç adet hap attı. Su köpürerek turuncuya dönüştü. "Halis C vitamini. Tadını koruyor ve etkisini daha iyi gösteriyor."

Tepsinin üzerindeki kuru, koyu kahve rengindeki dört mantarı alıp, ağzına koydu ve çiğnemeye başladı.

"Gücünüz yetene kadar çiğneyin."

Gözlerini kapattı ve çiğnemeye devam etti.

"Bir keçi gibi," diye fısıldadı Blank, Lucille'e. Lucille parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı.

Shiva sanki çok tehlikeli bir akrobasi hareketi yapan ip cambazı gibi iki kolunu yana doğru iyice açarak çiğnemeye devam ediyordu. Sonunda, çadırın içinde ilk sabırsızlık belirtileri baş gösterdiğinde, bardağı tuttu ve yere doğru bıraktı. Bu andan itibaren artık mantarları yemek serbestti.

"Sen kaç tane alacaksın?" diye fısıldadı Blank.

"Dört."

"Öyleyse ben de dört alıyorum."

"Sen benden yirmi kilo daha ağırsın, altı tane al."

"Etkisi nasıl?"

"LSD gibi, ama daha keyifli. Organik."

"Peki LSD'nin etkisi nasıl?"

Lucille güldü. "Esrar gibi, algılama gücün sürekli açılıyor."

Blank kendisi için altı tane mantar aradı. Üç tane orta, iki tane küçük. Orta büyüklükteki bir mantara yapışık minicik bir tane daha vardı. Onu da altıncı olarak saydı. Lucille onu takip ediyordu. "Korkak."

O ise orta büyüklükte dört tane aldı ve ağzına tıkadı. Sonra çiğnemeye başladı.

Kirli çorap gibi bir tadı vardı. Önce kuru, kısa süre sonra ıslanmış eski bir çorap tadı. Kıvamı da benzer bir şeydi. Kısa bir süre çiğnemeye devam ettikten sonra, Shiva'nın cesaretlendirmek için neden bir deneme yaptığını, Blank daha iyi anladı. Ağızdaki kütle ne kadar vıcık olursa, maddenin acısı o kadar fazlalaşıyordu.

Lucille onu dürttü. Şımarık bir yüz takınmış, parmaklarıyla ona kadar saymaya başlamıştı. Blank onunla birlikte saymaya başladı. On olduğunda vitaminli limonatalarını kafalarına dikip bulamacı mideye indirdiler. "Hay aksi şeytan," dedi Blank.

Blank'ın hissettiği ilk etki, davul sesinin artık sinirlerini bozmadığıydı. Benny Latin kökenli bir perküsyon olan bongoya vurmaya başlamıştı. Blank ayağa kalkıp, gitmeyi çok isterdi. Ama şimdi, çeyrek saat geçtikten sonra, onu artık ortamdaki hiçbir şey rahatsız etmiyordu. Üstelik dürüst olmak gerekirse: Bu durum onun hoşuna gitmeye bile başlamıştı. Lucille ve diğer birkaç kişi de çadırın içinde ça ça sesleri eşliğinde dans edip, darbuka ve diğer davulları çalmak için harekete geçtiklerinde, her şey yolunda gidiyordu.

Hissettiği bir sonraki etki ise kendisinin çalmaya başlamasıydı. Birdenbire bir def elinde beliriverdi ve içinde sürekli büyüyen bir güven duygusuyla müzik grubuna eşlik etmeye başladı.

Aniden farkına vardı ki, ritmi veren de artık kendisiydi. Herkes onun bir işaretini bekliyordu; iki defa vurduğunda, onlar da iki defa vuruyordu; yavaşladığında, onlar da yavaşlıyordu. Müziğin girişini o yapıyor, bir ıslıkla hataların düzeltilmesini sağlıyordu. Doğallığıyla, herkes tarafından kabul edilen bir müzik otoritesine dönüşmüştü.

O, Urs Blank, oldukça vasat dansçı, kabiliyetsiz piyano öğrencisi, yeteneksiz şarkıcı, aniden ete kemiğe bürünen bir ritim ustası olmuştu. Hayatında ilk defa olsun müziği yaşıyordu –bütün müzikliklerine kadar işlemiş gibi. Kainatın sedasını hissediyordu, bestelere son şeklini veriyor ve bağlıyor, sanki onun bu galasından sonra bir daha hiç müzik yapılmayacakmış gibi hareket ediyordu.

Joe şimdiye kadar çoğu defa o kadar çok mantar almıştı ki, her seferinde, yolculuğu bitirmek ona çok daha zor geliyordu. Ancak on yılların tecrübesi, artık halüsinasyon yapan uyuşturucuyla baş etmek için ona birkaç hile öğretmişti ve yolculuk hatıraları ona yönünü bulmasında yardımcı oluyordu. Harmoniyi her zaman yakalıyordu. Ama bu defa yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Avukat, Lucille'i artık sürekli yanında getiriyordu, her şeyi kendine yontmaya başlamıştı. İlk geldiğinde ona nazik ve biraz da çekingen görünmüştü. Neredeyse utangaç. Öyle ki, saunaya göbeğinin ön kısmına bir el havlusu sararak giren tek kişi o olmuştu.

Ama mantarları yuttuktan sonra daha on dakika bile geçmemişti ki, daire etrafında toplananlara baskı yapmaya başlamıştı. Eline defi geçirir geçirmez, gruba kendi ritmini zorla kabul ettirmeye ve ona uymayanlara hükmetmeye başladı. Joe bir türlü konsantre olamıyordu. O uçan halının bir ucundan tam yakaladığı anda, bu adamın kötü ruhu onu sürekli yere savuruyordu.

Lucille her şeyi bırakmış, gülmekten yere yığılmıştı. Urs tamamen kendini kaybetmişti. Defiyle birlikte amma da coşmuştu! Bir insanın bu kadar kötü ritim tutturabileceğini şimdiye kadar hiç görmemişti. Çadırın içinde zıplayıp duruyordu ama bir defa olsun usü-

lünü tutturamıyordu. Ama kendini bir ritim dehası olarak gördüğü o kadar belirgin fark ediliyordu ki. Onun gibi davula vurarak yanlış ritim tutmayanları hemen düzeltiyordu. Defi onların burunlarının önünde tutarak, ritimleri bozulana kadar zangırdatıp duruyordu.

Artık gülmekten karnı ağrıyordu.

Edwin her şeyi bulanık görmeye başlamıştı. Ama Pia tam tersine, sürekli onun kel kafasını gösteriyor ve kıkırdıyordu: "Psilocybe semilanceata adında koni biçiminde sivri uçlu mantar." Onların yuttukları psychedelic mantarların tam adı buydu. Çok tuhaf. Ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Tabii ki Pia'nın yapmacık tavırları karşısında içinde yükselen bir öfke dışında. Ve tabii ki darbukasıyla etrafı terörize eden avukata karşı gittikçe büyüyen nefret.

Urs Blank adı ona pek yabancı gelmiyordu. Onu bir yıl önce emekli olmak zorunda bıraktıran bankasının birleşmesinde bu adamın parmağı olduğunu biliyordu. Hiçbir şey sezdirmemeye ve törene katılan bütün katılımcılar gibi Blank'a karşı da önyargılı davranmadan ortama uymaya çalıştı. İlk başlarda bunda başarılı oldu. Adam ona gayet normal ve sevecen görünmüştü. Edwin kendi kendine dedi ki, birleşmeyi bulan o değil ki, sadece işini yapmaya çalıştı, elinden başka ne gelirdi ki.

Ama şimdi, zilli defi sanki Blank keşfetmiş gibi ortalıkta dolaşması, fikrini yeniden gözden geçirmesine neden olmuştu. Peşin hükümlü olmakta çok haklıydı. Ta ilk başta sezinlediği gibi Blank iyi eğitimli göt herifin tekiydi.

Yer ayaklarının altında kayıyordu. Blank oturmak zorunda kaldı. Şimdi de yer başka tarafa doğru kaymaya başladı. Blank defi bir kenara bıraktı ve yerde sıkıca tutunmaya çalıştı. Çadır direklerinin birleştiği nokta olan ve bir parça mavi gökyüzünün göründüğü yere gözlerini dikti.

Gökyüzü arkaya doğru devriliyordu. Blank gözlerini kapattı ama hâlâ o bir parça mavi olan gökyüzü gözlerinin önünde duruyordu.

Bir sarkaç gibi geriye doğru düşüyordu. Gözlerini açtı. Bir şey değişmedi. Mavi sarkaç daire çizmeye başladı. Daire gittikçe daralıyor ve deliler gibi dönmeye başlıyordu. Bir topaca dönüşen çadır sanki kontrol dışına çıkarak dönmeye başlayan bir panayır treni olmuştu. Yerçekimi onu çadırın duvarlarına doğru sürüklüyordu. Ve defi çalmaya devam ediyordu, şangırdıyordu, titriyordu, yeniden şangırdıyordu. "Dur!" diye bağırmak istiyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Topaç dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

Aniden topaç olduğu yerde durdu. Çadırdakilerin hepsi heykel gibi taş kesildi, davullar sustu. Blank kendini kötü hissediyordu. Dışarı çıkmak istiyordu ama bir türlü kıpırdayamıyordu. Felç olmuştu. Tek hissettiği şey zapt edilemez bir mide bulantısıydı. Öğürdü. Sonra aniden kendini dışarıda buldu. Kusmaya başlamıştı. Çayırın ortasına düştü, otlar yüzüne doğru saplandı.

Darbenin tam ortasında Blank davul çalmayı bıraktı. Bir süre kaskatı kesildi ama daha sonra sendelemeye başladı. Duvarın yıkılmasından sonra ki bir Lenin büstü gibi diye düşündü Lucille. Bu düşünce ona o kadar tuhaf geldi ki, Blank'a söylemek zorunda kaldı. "Duvarın yıkılmasından sonraki Lenin büstü gibi," dedi ve parmağıyla, sendeleyen Urs'u gösterdi. Hepsi güldü.

Urs yere düştü ve kendini uyku tulumuna iyice kenetledi. Gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Çadırın duvarına hızla çarptı ve bir cenin gibi yuvarlandı. Karnın üzerinde yuvarlanmaya devam etti, sonra öylece olduğu yere uzandı. Yeniden öğürmeye başladı.

Edwin, Blank'ın kafayı yemesini ilgiyle izliyordu. Pia'nın bir şekilde yürüterek kendisine getirdiği başka karışımları da biliyordu. Birleşmenin getirdiği üzüntüden sonra, depresyondan çıkmasına bu karışımların yardımcı olacağını düşünüyordu. Sonuçta grupta her zaman kendisini kaybedip, yığılıp kalan birisi çıkıyordu.

Blank öğürmeye başladığında, o ayağa kalktı. Sanki tek eksik onun her tarafı kusmuk içinde bırakması kalmıştı.

Öğürme başladığında Joe daha yeni Nirvana mertebesine yükselmişti. Gözlerini açtı ve Blank'ı yerde yatarken gördü. Birazdan her tarafı kusmukla dolduracaktı.

Toparlandı ve onun üzerine doğru gitti. Şansına tam o anda Edwin de ayaklarından yakaladı. Aynı fikir onun da aklına gelmişti. Blank'ı koltuğunun altına girerek dışarıya sürüklediler. Çadırdan uzakta bir noktada onu çayırın üzerinde bir yerde öylece yığılmış bıraktılar. Geri döndüklerinde alkış ve kahkahalarla karşılandılar.

Blank çayırın tam ortasında bulunuyordu. Orası öyle aydınlıktı ki, sanki güneş doğmuş gibiydi. Işık gözkapaklarının arasından süzülüyor; göz kamaştıran renklerin art arda patladığı fotoğraflara dönüşüyordu. Her defasında patladığında değişik bir renkle ortalığı dolduran cam bir muhafaza sanki vardı: Limon sarısı kıvılcımlar, ahududu şurubu kırmızısı, şam fıstığı yeşili.

Lucille, Urs'un nerede kaldığını hatırlamaya çalışıyordu. Her defasında onu düşündüğünde, gülme krizine tutuluyordu. Niçin böyle olduğunu bilmiyordu, ama onunla bir ilgisi olduğu kesindi. O aklına gelmediğinde, oldukça ciddi duruyordu. Ama her seferinde o aklına gelir gelmez, gülmekten iki büklüm oluyordu. Bir kontak düğmesi gibi istediği an açıp kapatıyordu. Ne zamandan beri böyle yaptığını artık hatırlamıyordu. Bir saatten kesinlikle fazlaydı. Belki de iki gündür.

Urs'u kesinlikle bir haftadan beridir görmediği aklına geldi. Urs'la ilişkisi olduğu için yeniden neşeyle dolup taştı. Ayağa kalktı, zilli defi yerden aldı ve çadırdan çıktı. Burası hep böyle bir çayırlık mıydı?

Birkaç adım attıktan sonra bir şeye takılarak tökezledi. Bu Urs'tu. Kolları iki yana açık, güneşte uzanmıştı ve gözlerini sıkıca kapatmıştı. Yine korkunç bir gülme krizine tutuldu.

"Psst," dedi Lucille. "Çim adamları ürkütüyorsun."

Gülmekten artık kasıklarını tutmuştu. "Çim adamlar? Çim adamlar?" diye güldü ve zilli defiyle bir ritim tutturdu.

İşte o anda yüzüne bir yumruk yedi.

Ağzına dolan çimleri geri tükürdü. Şimdi yeniden onun üzerine uzanmıştı. Ama hâlâ bir türlü kendini hareket ettiremiyordu. Gulliver gibi bin tane iple sıkıca bağlanmıştı. Çim adamların işiydi, minik, kıl şeklindeki bu parlak yeşil yaratıkların kan emen ayakları vardı.

Onlarla iletişime geçmeye tam başlamıştı ki, birisi kendisine takılarak sendeledi, sonra kahkahalarla güldü ve bir gürültü koptu. Çim adamlar çil yavrusu gibi her biri bir tarafa dağıldı.

O olduğu yerden kalkarak, gelen şeye bir yumruk attığında gürültü ancak o zaman kesildi.

Ayağa kalktı, onu çağıran seslerin olduğu yöne doğru gitti.

Lucille çadıra geri geldiğinde burnundan hâlâ kan akıyordu. Öyle komik görünüyordu ki, Susi gülmek zorunda kaldı.

Onun neye güldüğüne dönüp baktıklarında, diğerleri de kahkaha atmaya başladı. Güldüler ve güldüler ta ki Lucille de onlara katılana kadar.

Sadece şişko Edwin gülmüyordu. Ayağa kalktı ve Shiva'yı itti. "Sizin tören rehberi olduğunuzu düşünmüştüm. Turistlerden biri yolunu kaybetti, farkında mısınız?"

"Tören rehberi," lafını duyduklarında daha fazla gülmeye başladılar. Tam o anda şişko Edwin böğürdü: "Susun!"

Hepsi kulak kesildi.

Şimdi dışarıdan gittikçe uzaklaşan bir zilli def sesi geliyordu.

"Bu götte de ritim denilen şeyden hiç yok," diye mırıldandı sokak çalgıcısı Benny. Yeniden hepsi gülmeye başladı.

Ormanda büyük bir dalga vardı. Orman yüzeyi dalga dalga Blank'ın üzerine doğru geliyordu. Ama bu durum onun dengesini bozmuyordu. Şimdi renkler değişince de dengesi bozulmadı. Neon yeşili bir dalga, fosfor sarısını takip etti, safir mavisi de tavşan kanı kırmızısını. Ağaçlar kabaran bir denizdeki şamandıra gibi dans edi-

yorlardı. Blank ritminin bozulmasına izin vermedi. "Şirtamtam, şirtamtam" yapıyordu zilli defiyle.

Yosunlu dalgalar bir ritim tutmuşlardı, çam ve köknar ağaçları ritme uygun olarak sallanıyorlardı. Siluetleri de değişti. Tıknazlaştılar, inceldiler, köşeli oldular, yuvarlak oldular, üç boyutlu göründüler, yassılaştılar. Nasıl isterlerse öyle oldular. Hayır. Urs nasıl isterse öyle oldular. Kafasında tasarladığı biçimi almaları için onları zorladı. Renk için de aynısın yaptı. Boyun eğdiklerinde pembe, kabardıklarında ise akuamarin. Kertenkele kurbağa karışımı, karaca tavşan karışımı, sümüklü böcek salyangoz karışımı ve tilki dağ keçisi karışımı şekillere büründüler.

Çadırda Dark Side of the Moon çalıyordu. Lucille sadece David Gilmour'u duymuyordu aynı zamanda onu görüyordu da. Gilmour onunla konuşuyordu. O bir sıvı gibi hareket ediyordu.

Urs Blank ve ritmi bozulan zihni aklına geldi. Ama bu sefer gülme krizi, yerini derin bir üzüntüye bıraktı. Ağlamak zorunda kaldı. "Urs," diye dili dolaştı hıçkırırken. "Urs."

Birisi sürünerek ona doğru yaklaştı ve kolunu omzunun üzerine attı. Bir el bluzunun dekoltesinden içeriye doğru süzüldü.

Edwin'in hissettiği tek etki, artık hiç umurunda bile olmayan, hiçbir şey hissetmeme duygusuydu. Hepsi bir yerde yığılıp kalmıştı. Pia gözlerini kapatmış mesut bir şekilde gülüyor ve her defasında tekrarlıyordu: "Bak." Yaşlı Shiva, genç Benny'i okşuyordu. Susi kikirdiyordu. Joe psychedelic müzik içinde erimişti. Ne mutlu ki avukat ortalıktan kaybolmuştu. Güzel Lucille ağlamaya başladı.

Edwin sürünerek ona doğru yaklaştı.

Urs Blank yumuşak yeşil bir taht üzerinde oturuyordu. Onun etrafında toplanmışlardı: İnsanlık. Dokunma mesafesinde. Teker teker tanıdığı kim varsa, vücut almaya başladı. Tabii ki onun istediği siluette vücut buldular.

Bir göz kırpma, Dr. Fluri domuz gibi önünde hırıldadı. Bir soluk alma, Halter-Hafner önünde bir jelatin gibi titrediler. Anton Huwyler'i bir şebeğe dönüştürdü, Ruth Zopp'u bir keçiye, Christoph Gerber'i bir sümüğe, Niklaus Halter'i bir topak hamura. Şimdi de bitkileri deneyecekti: Ortağı Dr. Geiger'i yosun, Evelyne Vogt eğrelti otu, Alfred Wenger'i köknar. Daha başka şeyler de denedi: Hans-Rudolf Nauer'i toprak yaptı, Pius Ott'u taş, güneş ışınlarının asfalt bir yol üzerinden parıldadığı sıcak bir hava yaptı Lucille'i.

Hepsi yaşam için yalvardı. Ama hepsinin hayatını söndürdü. Ne merhamet ne sevinç. Ne de en ufak bir yürek kımıldaması vardı.

Urs Blank yeni bir boyuta taşındı. Aniden her şeyi daha açık seçik anlamaya başladı. Son kertede kazanan o olmuştu.

Hepsi, şimdiye kadar yaptığı, düşündüğü, öğrendiği ve hissettiği ne varsa, tek bir şeye dayanıyordu, korkunç bir yanılgıya. İyi, kötü, yanlış, doğru, güzel, çirkin, ben, sen, benim, senin: Son büyük gerçek doğruyu gözden kaçırmaya yarayan bir skalanın değerleriydi. Bunların mukayesesi olamazdı. Çünkü kendileri zaten yoktu. Sadece bir hakikat vardı: Urs Blank.

Bu hakikat öylesine ezici ve öylesine basitti ki. Anlamak için bu kadar zaman geçirdiğine bir türlü inanmak istemiyordu.

5

Birisi kabaca dürttüğünde, Lucille uykudan uyandı. Gözlerini açtığında Pia'ın kocaman yüzüyle karşılaştı. "Yeter artık," diye ateş püskürüyordu.

Lucille bir şey anlamadı. Ama sol göğsünün üzerinde bir el olduğunu hissettiğinde ve şişko adamın yanında uzanmış olduğunu gördüğünde ancak ne olduğunu kavradı. Bitap düşmüş kolu yakaladı ve sıkılmış bir temizlik bezi gibi duran kolu adama doğru itti. Edwin horlamaya devam ediyordu.

"Namuslu insanlar böyle bir şeye fırsat vermez," diye küfretti Pia. Lucille'i aşağılıyordu. Genç kız kendini tutamayıp güldü.

Gülme ona Blank'ı hatırlattı. Çadırın içine göz gezdirdi. O burada değildi. Dışarı çıktı. Joe ve Susi çimende oturmuş ve esrarlı bir sigara çekiyorlardı. "Urs'u gördünüz mü?"

"Sanıyorum, o bir ara dışarı çıktı."

Lucille hatırlamaya çalıştı. "Tam olarak ne zamandı?"

"Uzun zaman oldu," dedi Joe ve çoktan beri üzerine karanlığın çöktüğü ormana doğru baktı.

"Çok uzaklaşmış olamaz," diye tekrarladı Joe her seferinde. Lucille'e bütün grubu Urs'u aramaya ikna etmişti. Joe ilk önce herkesin kendinden sorumlu olduğu noktasında direndi. Ama Lucille, Urs'a bir şey olursa, bildiklerinin hepsini teker teker polise anlatacağı tehdidini savurduğunda, hepsi isteksizce de olsa onunla birlikte aramaya çıktılar.

Karanlık iyice çökmeye başladığında, onlar üç arama grubu oluşturdular. Zaten üç tane el fenerleri vardı. Talimat şöyleydi; her grup diğerinin el fenerinden gelen ışığı gözden kaçırmayacak ve eğer bir grubun pili zayıflarsa derhal diğer grupla birleşecekti.

On dakika önce Edwin'in adamları Joe ve Lucille ile birleşti. El fenerlerinin ışığı sönmek üzereydi. Edwin ve Pia ikisi de soluyorlardı ve Blank'a, Joe'ya, Shiva'ya ve gruptaki diğerlerine lanetler okuyorlardı.

Joe ve Lucille sus pus olmuşlardı. Bütün çabaları yüz metre ileride dans eden ışığı gözden kaybetmemeye çalışmaktı. Arada sırada Benny ve Shiva'nın Urs diye bağırdığını duyuyorlardı.

Bağırmalar kesildi. Işık onlara doğru yaklaşıyordu. Lucille onlara doğru koşmaya başladı.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu, Benny ve Shiva'nın yanına vardığında.

"Pil bitmek üzere."

Grup Joe'nun elindeki ışığı takıp etmeye başladı. "Kesinlikle o çoktan beri döndü ve bizim nerede kaldığımızı kendine sorup duruyor," diye tahminde bulundu Joe. Joe'nun yanılması durumunda, Lucille polise haber vermeyi ciddi bir şekilde kafasına koymuştu.

Çadır, mayıs gecesinin solgun ışığında terk edilmiş bir huri gibi görünüyordu. Işık yanmıyordu. Lucille Joe'nun el fenerini aldı ve koşmaya başladı.

Işığı her uyku tulumuna çevirdi ve bütün yorganların altına da baktı. Blank'tan en ufak bir iz yoktu.

"Burada değil," dedi sessizce, diğerleri yanına vardığında.

Ölüm sessizliğini aniden bir hışırtı bozdu. Gece ava çıkan bir hayvanın inlemesi gibi. Lucille dışarı çıktı. Saunadan geliyordu. Oraya doğru koştu ve girişte duran örtüyü büyük bir hışımla yana doğru çekti.

Pili bitmek üzere olan el fenerinin fersiz ışığında Blank'ın yere çömeldiğini gördü. Yüzü, elleri, ayakkabıları, elbiseleri toz toprak içinde kalmıştı. Küçük bir çocuk gibi zırlıyordu.

Urs Blank kayrana nasıl geri döndüğünü hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde, siyah, ıslak bir kayaya yaslanmış şekilde bir ağaç kökünün üzerinde kendini otururken bulmuştu. Çalılar önünde yarım bir daire çizmişti. Daha arkada ise, yeni çöken karanlıkta, yeni filizlenmiş birkaç çam ve köknar da yine yarım bir daire çizmişti.

Blank bir ağırlık hissetti. Ama aklını tam kaçırmadığı için, çok iyi biliyordu ki, burada daha fazla kalamazdı. Ayağa kalktığını hatırlıyordu ve çamurlu bir bayırda her ayağa kalktığında yeniden düşüp yuvarlandığını anımsıyordu.

Daha sonra birdenbire kendini saunada otururken buldu. Ondan emir alan doğa ve insanlık metaforları son bir defa daha gözlerinin önünde cereyan ettiler. Ama bu defa onlar halüsinasyon değildi. Kim ve nerede olduğunu biliyordu; her şeyi yeniden üç boyutlu gördü; üstelik de bu durum dünyanın ta kendisi gibi gerçekçi.

Bilinci daha da berraklaştı ve ilk öncekinden daha az şüphe götürür oldu.

Kendisini değiştiren ve meydana getiren her şeyi, yine aynı kayıtsızlıkla söndürüverdi. Bu işi bitirdiğinde ve geriye tek gerçek olarak kaldığında, üzerine öyle bir duygu çöktü ki, hayatında hiç bu kadar kendini yalnız hissetmemişti.

Lucille onu saunada ağlarken bulduğunda da, teselli bulamamıştı. Bir göz açıp kapamayla yarattığı ve yeniden yok ettiği birisi onu teselli edebilirdi miydi?

Lucille, Urs için endişe ediyordu. Öylesine kayıtsızdı ki, sanki o hiç yokmuş gibi davranıyordu. Karşı koymadan kendisinin yıkanmasına izin verdi; yüzünde, kollarında ve ellerindeki çizikler dezenfekte edildi ve sırt çantasının içinde taşıdığı eşofmanlar giydirildi. Hiç itiraz etmeden uyku tulumunun içine büzüldü ve çok zaman geçmeden derin bir uykuya daldı.

Onun yeniden eski Urs gibi uykusundan uyanmasını diliyordu. Şu anda burada olan ona çok yabancı ve ürkütücü geliyordu.

Joe ve Shiva, ikisi de uzman olarak, Blank kendisi uykudan uyanana kadar uyumasına izin verilmesini tavsiye etti. Kötü bir tecrübenin en iyi ilacı uykuydu. Grup uyandı, kahvaltısını yaptı, eşyalarını toparladı ve uzun süredir harekete geçmek için hazır bekliyordu. Keyifler öyle pek yerinde değildi. Yolculukları, Blank'ın attığı düşüncesizce adımlar nedeniyle yanlış bir yöne saptı ve vaktinden önce sona erdi. Hepsi bu kötü durumun etkisinde kalmış, mümkün olan en kısa zamanda eve gitmek istiyorlardı.

Öğleye doğru Urs'u uyandırmaya karar verdiler.

Urs kendine gelmek için biraz zamana ihtiyaç duydu. Hayatının bir döneminde, zaman zaman sarhoşluktan sonra gelen bir mahmurlukla uyandığı olmuştu. Uyuşmuş bir vücut, kurumuş ağız, kızarmış gözler, bunaltıcı baş ağrısı ve ağza sakız olmuş can sıkıcı hatıralarla boy ölçüştüğü olmuştu.

Ama bu defa bunlara acı veren sıyrıklar da eklenmişti. Ve tabii ki kıvrılarak kendisine bir yılan görüntüsü kazandıran, içinde sırılsıklam olduğu uyku tulumu. Bir de onu yavaşça tecrit noktasına doğru sürükleyen keder.

Gözlerini açtığında, Lucille'in gülümseyen yüzünün üzerine doğru eğilmiş olduğunu gördü. Gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, o hâlâ orada duruyordu. Niçin bu kadar hayrete düştüğünü bilmiyordu. Ama yerinden doğrulduğunda ve yara bere içindeki kollarını incelediğinde, hafızası yeniden yerine geldi: Aslında yanında kimse yoktu.

Bu halüsinasyondan gece boyunca kurtulamamıştı.

Ayağa kalktı, şelalede elini yüzünü yıkadı, eşyalarını topladı, selam vermeden onu öfkeli biçimde bekleyen gruba katıldı. Sessizliği bozmadan geri dönüş yoluna koyuldular.

Hareket ve ormanın mis gibi havası ona iyi geldi. Çiftlik evine vardıklarında, olup bitenleri aldırmazlıktan gelerek onlarla vedalaşma merasimine bile eşlik etti. Bir bitki çayı içildi, sır saklama yemini edildi ve gönüllüler kişi başına iki yüz frank olan ücreti ödedi. Blank beş yüz verdi.

Joe onun daha fazla vermesini beklerdi.

Dönüş yolculuğunda ikisi de dilini yutmuş gibiydi. Sadece Lucille, Pink Floyd çalmak isteyince, Blank itiraz etti.

Lucille bir defa sordu: "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Blank başını iki yana doğru salladı.

Sonra yeniden o bir açıklama getirdi: "Bu günlerce devam edebilir. Daha önce hiç bilmediğimiz şeyleri öğrenebiliriz. İnsanın sadece üzerinde çalışması gerekir. Bunu biliyorum ben."

Blank onun bir şey bildiğinden emin değildi.

Şehrin dış mahallelerinden birini geçtikleri sırada Lucille, "Sen bana vurdun," dedi.

"Biliyorum."

"Bunu biliyorsun ve bir şey söylemiyorsun?"

"Ben sana tam olarak vurmadım."

"Ama acıdı," diye öfkelendi.

"Mutlaka acımıştır, ama o gerçek bir vurma değildi."

"Bir şey anlamıyorum."

"Biliyorum."

Onun kapısının önünde durdu ve onun eşyalarını bagajdan dışarı çıkardı.

"Yukarı çıkmıyor musun?"

"Çıkmasam iyi olur."

"İnsan böyle bir durumda yalnız kaldığında bu pek iyi bir şey değil."

"İnsan her zaman yalnız." Blank direksiyona oturdu, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı Lucille onun ardından. O vedalaşmaya bile gerek görmemişti.

İmperial'de Pazar akşamları genelde sakin geçerdi. Pazartesi erken saatte randevuları olan birkaç işadamının otele varışı, aile büyüklerini geleneksel olarak ayda bir İmperial'de ağırlayan birkaç aile, gelip geçici birkaç misafir ve Urs Blank gibi otelde devamlı kalan birkaç kişi.

Bir saat önce buraya gelmişti, konsiyerj Bay Ferner, muhteşem ilkbahar hafta sonu havasıyla ilgili onunla birkaç kelime konuştu. "Ormana gitmek için muhteşem bir hava." Blank'ın haline baktıktan sonra bu tespitte bulundu.

Blank küvete uzandı, aklını başına alması gerektiğini düşündü.

Neler oldu? O –o kadar aptaldı ki– bir psychedelic gezisine katılmış, bazı şeyler görmüş ve yaşamıştı, ama aslında gerçekte bunlar yoktu. psychedelic gezilerini amacı buydu zaten. Hayali bir yolculuk. Şimdi yeniden gerçekliğe geri dönmüştü. Doğrusu bu işte. Tam değil.

Her seferinde bunu kendine tekrarlardı. Üstelikte işe yarıyordu. Ama gözleri açık olduğu sürece. Çünkü daha sonra hayal yeniden gerçek olacaktı.

Blank küvette kendini ayağa kalkmaya ve soğuk duş almaya zorladı. Tıraş oldu, beyaz bir gömlek giydi, gri renkli bir takım elbise ve Japon tasarımlı bir kravat taktıktan sonra restorana gitti.

Bir salata, yanında bezelye olan bir biftek ve risottolu bir pilav siparişi vererek, beklediğinden daha büyük bir iştahla yedi. Hattâ kendinde olduğunu göstermek için yarım şişe Bordeaux şarabı içmeye bile cesaret etti.

Odasına çıktığında Lucille'i aradı ve nezaketsiz davranışından dolayı özür diledi. Kızın sesi, onun düzelmiş olmasına mutlu olmuş gibi geliyordu. "Kendimi suçlamaya başlamıştım bile," dedi kız. Aralarında uzun bir konuşma başladı, bu ne kadar sürdü artık hatırlamıyordu.

Blank onu aradığı için Lucille mutlu olmuştu. Sesi her şey yolundaymış gibi geliyordu, ona ne yediğini anlattı, hattâ Troll'un onun yokluğunu nasıl atlattığını bile sordu. Bir süre gelişigüzel konuştular. Bir süre sonra, onun kendisini dinlemediği duygusuna kapıldı. İlk başlarda arada bir "mmh" ya da "hmm" sesleri duyuyordu. Daha sonra tamamen sessizleşti. Bir süre sonra onun telefonu kapattığını fark etti. Öfkeden değil. Nedensiz. Öylesine. Sanki kendisi hiç yaşamıyormuş gibi onu yine unutmuştu.

Muhtemelen uyuyakaldı, diye düşündü.

Kremlin'in altında, meçhul asker için sürekli yanan meşalenin yanında, suyu şu anda kesilmiş olan yapay küçük bir ırmağın yatağında Disney karakterleri biçimindeki bronz heykeller bir yükselip bir iniyordu. Hemen yanındaki merdiven modern bir yeraltı alışveriş merkezine uzanıyordu. Moskova yeraltı metro istasyonları tarzında inşa edilmişti. Ama yakından göz atıldığında, binanın yapımında ağırlıklı olarak kireç, sentetik madde ve beton kullanıldığı hemen belli oluyordu.

Ott, Tischtschenko'yla birlikte tek tük insan bulunan koridorlarda, yarısından fazlası boş olan vitrinlerin yanından geçerek ilerliyordu.

Onları bazen birkaç adım önde bazen birkaç adım arkada, siyah takım elbise giymiş kısa boylu genç bir adam, kablosu gömlek yakasından içeriye doğru kaybolan kulağındaki düğme büyüklüğündeki cihazını takmış, takip ediyordu.

Tischtschenko'nun uzmanlık alanı, yabancı yatırımcılara Moskova'daki iş dünyasının giriş kapısını açmak ve onların kendilerini yabancı hissetmemelerini sağlamaktı. Ama Ott, Rus pazarında yatırım yapmayı hiç mi hiç aklından geçirmiyordu. Onun ilgilendiği konu, Tischtschenko'nun bir zamanlar Fluri'ye danışmanlık yapmış olmasıydı.

Boş bir vitrinin önünde dikildiler. "Buradan başlayarak," diye açıkladı Tischtschenko akıcı bir İngilizceyle, "şuraya aşağıya kadar MOCKTEX." Boylu boyunca uzanmış vitrinleri gösterdi.

ELEGANSTE'nin birleşmesinden sonra MOCKTEX'in çoğunluk hisseleri CHARADE'nin oldu.

Yavaşça dükkan vitrinlerinin önünde yürüyerek ilerlediler Bütün vitrinler boştu; sadece geride birkaç tane boya kovası, temizlik bezi ve eski gazeteler kalmıştı. Sonuncusunda ise bir tane vitrin mankeni duruyordu.

"Sizin tahmininiz ne: Değeri ne kadar?"

Tischtschenko yine olduğu yerde dikildi. "Herhalde satın almak istemiyorsunuzdur?"

"Niçin olmasın? Konumu oldukça iyi ve kriz bir süre sonra sona erecek."

"Eğer emlak arıyorsanız, Moskova'da size yüzlerce daha güzel yer gösterebilirim. Burasının hiçbir maddi değeri yok."

"Yok mu?"

"Burayı yarım milyon dolara satın alsanız bile, kazandıracağından çok daha masraf çıkaracaktır."

Ott düşünceli bir şekilde başını salladı. ELEGANSTE'nin bilonçolarında MOCKTEX'in gayri menkul değeri 12 milyon dolar olarak gösterilmişti.

Huwyler, Blank'ı şimdiye kadar hiç bu şekilde görmemişti. Diğer birleşme taraflarının temsilcileriyle ilk ön inceleme toplantısını yapıyorlardı. BRITISH LIFE'dan Jack Taylor, SECURITE DU NORD'dan Jean-Paul Le Cerf, HANSA ALLGEMEINEN'den Klaus Gebert. Toplantının saat onda başlayacağı belirtilmişti. Toplantıyı tanışma yemeği takip edecekti.

CONFED'in yönetim kurulu odasında toplandılar. Görüşmedeki ilk şart gizli yapılıyor olmasıydı. Blank bu tür ilişkileri çok iyi bilirdi ve oldukça önemli birleşme tecrübeleri edinmişti. Normal şartlarda büyük bir incelik ve diplomasıyla üstesinden geldiği, moderatörlük rolü yine ona düşmüştü. Ama bugün oldukça tuhaf davranıyordu. Dalgın görünüyordu, konuşurken ne diyeceğini şaşırıyordu, damdan düşercesine sözü giriyor, muhatapların sözlerini kesiyor ya da onları sanki bir böcekmiş gibi sürekli gözleriyle ezip duruyordu.

Huwyler, gerçi Dr. Von Berg'in boşboğazlığı nedeniyle, Blank'ın oldukça genç bir kızla bir aşk ilişkisi yaşadığını biliyordu. Ama bunun performansı üzerinde böyle etkisinin olduğunu görmesi, kabul edebileceği bir durum değildi.

Blank daha sonra yemekten önce herhangi bir özür belirtmeden

zaten oldukça şaşırmış olan muhataplarla vedalaşıp ayrılınca, ona bunun hesabını sormaya karar verdi.

Christoph Gerber ona neler olduğunu bilmiyordu. Blank'a, ELEGANSTE'nin bir an önce CHARADE'ye entegre edilerek, isminin tarih olacağı haberini veriyordu. Onun hoşlanacağını düşünerek, eklemeyi de unutmadı: "Dr. Göt'ün yüzünü gerçekten görmek isterdim."

Blank onun yüzene baktı ve dedi ki: "Çık dışarı." Gerber hemen kulak asmayınca, bağırdı: "Dışarı!"

Blank'ın sekreteri Petra Decarli, patronunun daha önce böyle bağırdığını hiç duymamış olduğu için kapıdan başını uzatarak içeri baktı. Blank tebeşir gibi bembeyaz olmuştu ve olduğu yerde apışık kalan Christoph Gerber'i işaret ederek: "Bunu gözümün görmeyeceği bir yere götürün. Hadi, duymadın mı? Gözden kaybol!"

"Neyi var, bilmiyorum," diye kekeledi Gerber, Petra Decarli kahve odasında ona bir kanyak hazırlayıp uzattığında. "O her zaman kendisi Dr. Fluri'ye Dr. Göt diyordu."

"Özel sorunları var," diye teselli etti kadın onu. "Birkaç gün onun yoluna çıkmayın. Sonra her şey yeniden yoluna girer."

"Emin misin?"

"Çok eminim," dedi. Ama aslında o kadar emin değildi. Blank'ın gözleri çok tuhaf bakıyordu.

Urs Blank bugünlerde bürodan erken ayrılıyordu. Gezinti ona iyi geliyordu. Kendisiyle yeniden barışması gerekiyordu.

Güneş ışınları göl suyu üzerinde ışıldıyor, çok uzakta güneyde sıra dağlar zarif bir sulu boya tablo gibi parıldıyordu. Yaşlılar, anneler, çocuklar, patenciler, köpekler, bisiklet sürücüleri, rap müzikçiler, okulu kıranlar, balık tutanlar, serseriler, sevgililer, işsizler ve iş yorgunu olanlar parkta avare avare dolaşıyorlardı.

Blank iki elini sonuna kadar pantolon cebine sokmuş, bakışları ayakkabılarının ucunu sabitlenmiş biçimde parkta dolanıyordu.

Düzenli bir insandı. Kendini böyle yetiştirmişti. Gerçi küçük çocukken bazen böyle anlık parlamaları olmuştu. Çıplak yumruğuyla bir pencere camına vurduğu ya da bir dolabın camını yumrukladığı zamanlar da olmuştu. Ama o zamanlar bile ani parlamalardan dolayı yerin dibine geçmişçesine utanıyor ve dizginlerine gem vurabiliyordu.

O henüz altı yaşındayken anne ve babası boşandı. Onların evliğinin başarısızlıkla sonuçlanan dramatik evrelerinin hepsini yaşadı; ayrıca babasının annesini dövdüğünü de gözleriyle gördü. Bundan dolayı babasını içten gelen bir duyguyla küçümsüyordu. Boşanma kararı verdiklerinde çok mutlu olmuştu; ayrıca babasını ziyaret etmemek için ayak diriyordu ta ki babası pes edip artık kendisinde kalması konusunda ısrardan vazgeçene kadar. Blank onunla sadece bir kez karşılaştı. Dört yıl önce annesinin cenaze töreninde. O zaman bile yaşlı adamla ayaküstü hal hatır sormak için kendini zorlamıştı.

O zamandan beri, sınıf arkadaşlarının uyguladığı kaba güç de dahil olmak üzere şiddetin her türlüsüne karşı derin bir tiksinti duyuyordu. Bu şiddeti reddetme durumu onu okul bahçesindeki kavgaların kurbanı haline getirdi. Güçlü bir çocuktu; diğerleri belli bir zaman sonra anladı ki, onun da bir dayanma gücü vardı; karşılık verdiğinde ise nasıl davranacağı önceden kestirilemeyen, çok tehlikeli bir rakip olabiliyordu. Urs'un sabrını zorlayarak onu böyle bir noktaya getirmek gerçekten cesaret işiydi.

Yaş ilerledikçe bazı şeyler daha da zorlaşıyordu. Şiddeti içinde saklı tutmayı her zaman başarabilmişti. Bazen dışarı çıkmaya izin verdiğinde ise bu sadece fantezi ve düşünce düzeyinde kalmıştı.

Urs Blank parkta bir banka oturarak iki kaniş köpeğine dikkat kesilmişti; sahibi kimseye yaklaşmamaları için tedirgin bir şekilde onları gözetim altında tutuyordu.

Şiddete karşı olma durumu o kadar ileri gitti ki; sırf silahtan uzak durmak için askerlik görevini sosyal kurumlarda yapmak için başvurmuştu; bir hukukçu olarak askeri bir kariyer yapmayı hiç ak-

lına getirmemişti ama bir ticaret avukatının özgeçmişinde askerlik görevini "Sosyal yardım görevlisi" olarak da yapmanın çok büyük bir hata olduğunun farkındaydı. Blank bu çatlağı çalışkanlık, beceri ve disiplinle kapatmayı başarmıştı.

Belki de şu anda duygularını dizgin altında tutabilmesi, onu bu kadar ileriye taşıyan yeteneklerine borçluydu. Onu şimdi rahatsız eden, çoktan beri içinde ehlileşmiş olarak yatan vahşi hayvan üzerindeki kontrolü yitirmekten çok, hiçbir şeyin umurunda olmamasıydı.

Saygı duyması gereken hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Çünkü onun için gerçekte hiçbir şey ve hiç kimse yaşamıyordu.

Bu şekilde hissetmenin saçmalığı aslında oldukça açık ve seçikti. Ama saçmalık onun bilinç altının çok derinlerine işlemişti ve oradan bilincine kıvılcımlar çakıp duruyordu. Bu psilocybinin yarattığı sancılardı. Ama kendiliğinden sessizliğe gömülüp gitmesini bekleyecek bir lüksü de yoktu. Çünkü bu noktaya gelene kadar birçok hata yapmıştı. Bu duruma karşı bir önlem almak zorundaydı.

Kanış köpekleri şimdi çayırda birbirlerini kovalıyorlardı. İşte dişilerini de bulmuşlardı ve birbirlerine tecrübelerini aktarıyorlardı.

Blank yürüyerek büroya geri döndü ve Gerber'in odasına gitti. Ondan özür dilemek ve aslında öyle davranmak istemediğini belirtmek istiyordu.

Büronun girişine geldiğinde sekreter ona el etti. "Huwyler telefonda ve oldukça sinirli."

Blank ahizeyi kulağına götürdüğünde, Huwyler havlar gibi, "Umarım çok iyi bir özrünüz vardır," dedi.

Blank'ın kasıklarına ağrı girdi. Henüz on yedi yaşında iken aylarca bundan çekmişti. Çok acı veren syptomları aklında öylesine bir iz bırakmıştı ki, şu anda bile bunları canlı bir şekilde betimleyebilirdi. Ama Huwyler'in ilk cümlesi onun önceden aklında tasarladığı planını paramparça etmişti.

"Ortada özür dilenecek bir olay göremiyorum."

Cevap Huwyler'i bir an dumura uğrattı. Daha kendine gelememişti ki Blank telefonu yüzüne kapattı.

Üç dakika sonra Dr. Von Berg, Blank'ın bürosundaydı. "Müsaade eder misiniz?" diye sordu ve misafir koltuğuna yerleşti. "Biraz önce Huwyler aradı."

Blank ayağa kalktı ve bürodan çıktı. Kapıyı açık bıraktı. Dr. Von Berg orada öylesine bekliyordu. Beş dakika geçtikten sonra Blank ortalıkta gözükmeyince, o da bürodan ayrıldı.

"Dr. Blank'ı gördünüz mü?" diye sordu resepsiyondaki kadına.

"O birkaç dakika önce çıktı."

Yola çıkmış Lucille'e giderken Urs Blank'ın aklı başına geldi; sanki Von Berg'i bürosunda yalnız bırakıp çıkmıştı. Ama bundan çok da emin değildi. Daha öğrenci olduğu yıllarda öz üzerine yoğunlaşmayı alışkanlık edinmiş ve bunda öylesine bir ustalık edinmişti ki önemsiz olan büsbütün aklından çıkıp gidiyordu. Bilinçaltı diğerleri gibi Von Berg'i de önemsiz kategorisine atmıştı. Onu misafir koltuğunda bir eldiven gibi unutmasını ancak böyle izah edebilirdi.

Şimdi bile, onu unuttuğunu hatırladığında, hiç telaşa kapılmadı. Geri dönüp, özür dilemek ve bunun için bir açıklama yapma ihtiyacı bile hissetmedi.

Pat, Blank'ı içeri aldı. Lucille evde değildi. Telefon ederek, yarım saat gecikeceğini söyleyebilirdi. Bu durumda doğrusu evden ayrılıp geri gitme düşüncesindeydi.

Ama Lucille'in yatak odasına gitti. Oturulacak tek şeyin üzerinde de elbiseler yığılmıştı. Yerde duran yatağın üzerine ise oturmak istemedi. Sönük tütsü çubuklarının kokusu ona çadırı hatırlattı. Mutfakta beklemeye karar verdi.

Daha oturmamıştı ki, Troll bacaklarına sürtünmeye başladı. Kedilerle pek ilişkisi olmayan birçok insan gibi o da, böyle bir sevgi biçimiyle cezalandırıldığını düşündü. Hayvanın onun kucağına zıplaması da pek fazla uzun zaman almadı.

Tek bir hareketle onun boynunu çevirmeye başladı ta ki Troll'un çığlığı yerini bir çatırtıya bırakana kadar.

Blank merdiven boşluğunda ayak sesleri duyduğunda ancak ölü kediyi hatırladı. Telaşla ayağa kalktı, uygun bir saklama yeri bulmak için etrafına bakındı, anahtarın giriş kapısının kilidinde döndüğünü duydu ve işte o anda Troll'u evrak çantasının içine tıktı.

Lucille mutfağa girdiğinde sevinçten gözleri parladı. "Çok bekledin mi?"

"Yarım saat."

Evrak çantasını elinden aldı ve onun kucağına oturdu. "Beklemek çok uzun mu geldi?"

"Hiç bitmeyecekmiş gibi."

Öpüştüler. Lucille ayağa kalktı ve onu yatak odasına doğru sürükledi. Önce onu soydu, sonra kendisi soyundu.

Sevişmenin tam ortasında Blank aniden cinsel arzusunu kaybetti. Lucille'in onu avutmaya çalıştığını fark etti. "Keyfin boşuna kaçmasın, kötü bir yolculuk sonrasında böyle bir duruma sık sık rastlanır."

Kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Lucille'in sesi onu uyandırdı. "Troll?" diye bağırdı. "Tro-oll!" Gözlerini açtığında, kadın yatak odasının kapısındaydı. "Sen geldiğinde, Troll burada mıydı?"

"Dikkat etmedim."

"Sen mutfakta beklediğinde, onun yanına gelmiş olması lazım." Sesinde bir panik vardı.

"Ama gelmedi. Pat gittiğinde, belki o da merdiven boşluğundan dışarı çıkmıştır."

"Bu sürtük," diye soludu Lucille. Onun nasıl giriş kapısını açtığını duydu.

Bir süre geçtikten sonra geri döndüğünde, ağlıyordu. "Hiç kimse onu görmemiş. Ama birinci katta bir pencere açık. Muhakkak oradan dışarı çıktı."

"Troll, buluğ dönemine girmiş bir kedi," dedi Blank. "Bu her zaman anne için zor bir dönem." Bu söz Lucille'i gülümsetmedi bile.

Her defasında, Urs hafif uykusundan uyandığında, onun evin içinde sürekli dolaşarak, sessizce Troll'un adını çağırdığını duydu.

Sabah saat altıyı biraz gece mutfağa girdiğinde, onun giyinik bir şekilde mutfakta masada oturduğunu gördü. Önünde üzerinde TROLL yazan bir ilan ve gri kedinin bir fotoğrafı duruyordu. Altına en güzel yazısıyla hayvanı tam olarak betimleyen bir yazı ve ÖDÜL kelimesi kalın harflerle yazılmıştı.

"Büroda bunların fotokopisini benim için çeker misin?"

"Tabii ki. Kaç tane?"

"Yüz tane yeter mi sence?"

"Yüz mü?"

Lucille oldukça ciddiydi. "Evlerin kapısına, posta kutularına ve bölgedeki tramvay istasyonlarına bırakmak için."

"Daha çok fotokopi de çekebilirim."

"Yüz elli?"

Urs başıyla onayladı. İlanı aldı ve evrak dosyasına yerleştirdi.

Büroya geldiğinde keyfi inanılmayacak kadar yerindeydi. Kendini çok hafiflemiş, temiz hissediyordu, hafta sonunun bütün olumsuzluklarından arınmıştı. Petra Decarli'nin tavrını gördükten sonra dünkü olayları hatırladı. Kırılan bir testiyi yapıştırıp, eski haline getirmenin zor olduğu düşüncesiyle, hiçbir şey olmamış gibi işe koyuldu.

Jack Taylor, Jean-Paul Le Cerf ve Klaus Gebert'ı arayarak midesine kramplar girdiği bahanesiyle özür diledi. Böbreklerine kramp girdiği bahanesini kullanmaktan vazgeçmişti çünkü onların bunu inandırıcı bulmayacağını ve her şeyi berbat edeceğini düşünmüştü. Mide krampları her zaman mükemmel bir rahatsızlık bahanesiydi. Özellikle, bayatlamış bir istiridye yediği izlenimini onlarda bırakırsa. Her halükarda konsantrasyon eksikliği ve niçin öğle yemeğine kalamadığını belirtmek için oldukça makul bir açıklamaydı. Üç

adam da açıklamasından tatmin olmuşlar gibi görünüyorlardı.

Huwyler işi daha zordu. Muhtemelen toplantıdaki davranışından çok, özür dilemeyi reddetmesini sorun yapacaktı. En nahoş karşıladığı şey Blank'ın telefonu öylesine rahat yüzüne kapatması olmuştu. Ona karşı –ev kirasını uzun bir süre ödediği genç bir kadın dışında– kimse böyle bir şeye kalkışmamıştı.

Huwyler'in kara mizahtan hoşlandığını bildiği için, "Pantolonuma mı yapsaydım?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Huwyler ve telefonu yüzüne kapattı.

Blank yeniden aradı. Huwyler onu uzun bir süre bekletti ve sonunda telefonu açtıktan sonra şunu söyledi: "Sakın bizim bu şekilde ödeştiğimizi sanma." Ama sesi yarı uzlaşma kokuyordu.

Dr. Von Berg öğlen vaktine kadar kesinlikle zamanı olmadığını sekreteri vasıtasıyla kendisine iletti. Ama Krummenacher'da bir öğle yemeği için zaman ayırtabilirdi.

Blank bunu uzlaşma teklifi olarak algıladı. Krummenacher'da bir öğle yemeği en az ona iki bin franka patlardı. Von Berg oldukça pahalı bir mönü siparişi verirdi ve her halükarda çok nadir bulunan bir şarap da ısmarlardı. Onun birisine haddini bildirme tarzı böyleydi.

Blank sekreterinin odasına girdi. "Gerber'e karşı dün sanki biraz acımasız davrandım. Ona nasıl ulaşabilirim?"

Çok şaşırmış gibi bakıyordu. "Büyük olasılıkla bürosunda."

Blank içinde bir nefret büyüdüğünü hissetti. Gerber'in bu işte kaybı neydi ki? Nihai olarak herifin gözünün önünden kaybolmasını istemek en doğal hakkı değil miydi? Blank'ın emirlerini geri çevirebilecek, hakka sahip tek bir kişi vardı: Urs Blank.

Koridordan şimşek gibi geçti ve Gerber'in odasına daldı. Oda boştu. Bilgisayar'ın üzerinde bir ekran koruyucu sürekli hareket edip duruyordu. Ekrandaki görüntü yine gelip geçti. Gerber fazla uzaklaşmış olamazdı. Muhtemelen tuvaletteydi.

Gerber tuvaletini yaparken, bir sürü tost makinesinin onun bürosunda dolaşması düşüncesi, içinde acıklı bir durum barındırdığı

için Blank gülmek zorunda kaldı. Kapıyı kapattı ve sırıtarak koridordan yürüdü, Petra Decarli'nin şaşkın bakışlarına maruz kalarak kendi çalışma masasına geçti.

Von Berg'i küçümsemişti. Krummenacher'deki öğle yemeği yüzyıllık bir şarabın açılmasına sahne oldu. Ismarladığı yüzyıllık pahalı şarapları gerçekten çar çur etmiyor, tam tersine her şişenin üçte birini içiyordu. Bunu yapmak için ekmeğe fazla abanmadı; bilakis Krummenacher'in Gault Millau'da gümüş madalya kazandığı mönüsünün tadına baktı.

Blank'a verdiği zarar beş bin frankın biraz üzerine çıktı. "İki kişilik bir öğle yemeği için bu rakam benim kişisel rekorum," diye üstüne basa basa söylemeyi de unutmadı Von Berg ve büyük bir memnuniyetle Blank'ın önüne gelen hesabı ona doğru itti.

Öğleden sonra Blank, Huwyler'in büyük birleşme planı üzerinde çalışmayı denedi. Öğle yemeğinde Von Berg'in şaraplarından sadece tadımlık içmesine rağmen konsantrasyonunu toparlamak ona ağır geldi. Bir önceki günkü oturumun protokolü için iki saatten fazla zamana ihtiyaç duydu ve tabii ki zaman –ve tedbir planı için de. Çıkardığı ilk özetin çıktısını yazıcıdan aldığı sırada Lucille aradı.

"Eğer şimdi ilanları gelip alırsam, insanlar işten dönmeden önce onları tramvay istasyonlarına asabilirim."

Onun hangi ilanlardan bahsettiğini anlamak için biraz zamana ihtiyaç duydu. Çeyrek saat içinde hepsinin hazır olacağı sözünü verdi, çünkü fotokopi makinesi arıza yapmıştı.

Büroya girdiğinden beri ölü kedi üzerine düşünerek gereksiz zaman harcamamıştı. Lucille'in verdiği ilanı evrak çantasından çıkardığında, birdenbire ürktü. Kalın harflerle yazılmış TROLL kelimesinde son L nin hemen bitişiğinde kurumuş kana benzer bir leke yer alıyordu.

Blank sekreterinden bir makas alıp geldikten sonra lekenin ol-

duğu yeri kesti. Kalıbı beyaz bir kâğıdın üzerine yapıştırdı, son L'yi yeniden yazdı; sonra fotokopi makinesine yerleştirdi ve kopya rakamını yüz elliye ayarladı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu bir ses. Bu Christoph Gerber idi. Blank herhangi bir tepki vermedi. Fotokopi makinesi son kopyayı da verene kadar bekledi sonra fotokopi demetini alarak bürosuna gitti.

Daha çalışma masasına yeni oturmuştu ki, utangaç bir kapı vuruşu duyuldu. "Evet?" diye bağırdı Blank.

Gerber içeri girdi. Elinde ilanın orijinali duruyordu. "Bunu fotokopi makinesinde unuttunuz," diye kekeleyerek konuştu.

"Çık dışarı!" diye kükredi Blank. "Burada ne arıyorsun? Eğer hayatına biraz olsun değer veriyorsan hemen defol, seni, kıç yalayan! Çık dışarı!" Gerber ürkmüş bir şekilde ilanı kapının hemen yanında duran bir dosya dolabının üzerine koydu ve ağırbaşlılıkla Blank'ın bürosundan çıkmaya çabaladı.

Onun hemen arkasında büyük bir şaşkınlık içinde olan Lucille göründü. O Urs Blank'ı hiç bu şekilde görmemişti.

"Affedersin," dedi. "İçeri girsene."

"Kimdi o?"

"Benim eski asistanım."

"Ne yaptı?"

Blank orijinal ilanı dosya dolabının üzerinden aldı ve onarılmış yeri gösterdi.

"Bunun için mi böyle etrafta bağırıyorsun?"

"Sadece bunun için değil." Blank Lucille'e fotokopi demetini, Endonezya malı küçük sırt çantasının içine doldurmasına yardım etti. "Bu sadece bardağı taşıran son damla oldu."

Lucille sırt çantasını kapattı. "Sen de geliyor musun?"

"Benim burada biraz daha işim var, sonra ben de geleceğim."

"Onun geri geleceğine, inanıyor musun?" O şu anda tam olarak Troll'un içinde ölü olduğu evrak çantasının yanında dikilmişti. Blank onu kapatmayı unutmuştu. Kolunu onun omzuna atarak,

onu kapıya doğru götürdü. "Geri döndüğünde, kesinlikle onu evde buluyor olacaksın."

Ormanın yüzeyi bir parmak kalınlığında kırmızı tomurcuk tanecikleriyle kaplanmıştı. Kayın ağaçlarının tüylü (polenli) yaprakları etrafı öyle bir sarmıştı ki, sanki bir kral tahtını andırıyordu. Blank Jaguar'ı dağ evinin (Waldruhe) otoparkında park etti ve yürümeye başladı. Güneş çok dik vuruyordu, yeni yeşermiş ağaç yaprakları arasından etrafa süzülüyordu. Muhteşem ilkbahar öğleden sonrasını ormanda geçirmeye karar vermiş tek kişi o değildi. Yürüyüşe çıkanlar onu küçük bir köyün sakinleri gibi selamlıyordu. Şaşkınlıkları belki de Blank'ın ormanda yürüyüş için hiç de uygun olmayan takım elbisesineydi. Belki de kendilerine şunu soruyorlar dı, niçin ormanda bir evrak çantası taşıyordu.

Blank patika bir yola saptı. Elli metre yürüdükten sonra artık gezintiye çıkanların görüş menzilinin dışındaydı. Evrak çantasını açtı ve içindekileri yolun kenarındaki çukura boşalttı: Düne ait bir gazete, ilmühaber ve tutanakların içinde bulunduğu üç tane şeffaf dosya, bir takım keçeli kalem, bir paket nane bonbon şekeri, bir kutu Ylang-Ylang tütsü çubuğu, bir Palm avuç içi bilgisayar, bir cep telefonu, bir ölü gri kedi.

Kendi eşyalarını tekrar evrak çantasının içine koydu. Başı kırılmış ve şaşılacak derecede tüyleri dökülmüş, kaskatı kesilmiş Troll'un üzerini birkaç tane çalı çırpı ile kapattı. Sonra yoluna devam etti.

Orman yüzeyine vuran son güneş ışınları da teker teker çekilmeye, kayın ağaçları üzerine bir karanlık yavaş yavaş çökmeye başladı. Yukarıda bir yerlerde bir ardıç kuşu nakaratlarını ötmeye başladı.

Urs Blank kıvrımlı şose bir yoldan kente geri dönüyordu. Dağ evini yeniden bulması bayağı zamanını aldı. Sonunda yine direksiyona geçtiğinde, Lucille ile buluşmayı ve onun sorunlarıyla uğraşmayı bir süreliğine ertelemeye karar verdi.

Kıvrımlı yolda bir belediye otobüsünün temposuyla ilerliyor ve ay ışığının olmadığı gecenin tadını çıkarıyordu. Birdenbire dikiz aynasında bir çift far, yol istemek için yanıp sönmeye başladı. Arkada bir araba iyice kendisine yaklaşmış, sinyal yaparak, sollamak istediğini anlatmaya çalışıyordu. Blank aynı tempoda sürmeye devam etti.

Arkadaki araba Jaguar'ın tamponuna yapışarak, farları tam yakmaya başladı. Blank tepki göstermedi.

Bir sonraki virajda araba sollamaya çalıştı. Tam yan yana geldiklerinde, Blank da hızlandı. Blank'ın fark edebildiği kadarıyla iki kapılı bir Coupe'ydi. On iki silindirlisine rakip olamazdı. O hız vermeye başladıkça, aynı tempoyu Blank da veriyordu.

Bir sonraki viraja büyük bir hızla girdiler. Blank iki tarafı ağaçlarla dizili yolda karşı taraftan gelen bir arabanın farlarını yanıp söndürmeye başladığını gördü. Kornaya basarak yan yana süren Coupe'nin şoförü de görmüş olmalıydı. O hızını düşürmeye başladı.

Blank da hızını düşürdü.

Diğeri gaza bastı.

Blank hız verdi.

Diğeri frene bastı.

Blank fren yaptı.

Karşıdan gelen arabanın farları Blank'ın yanında giden Coupe'ye yaklaştı. Çarpışmadan bir saniye önce Blank biraz şişmanca genç bir adamın yüzünü gördü. Blank gaza bastı. Arkada sanki büyük bir patlama olmuş gibi patırdı duydu.

Sonra sessizlik çöktü. Artık sadece klimanın sesi duyuluyordu. Urs Blank radyoyu açtı. Bir klasik müzik kanalı Haydn çalıyordu. Küçük ormanı geride bırakan şose yol bomboş bir arazide uzanıyordu. Yolun diğer ucunda Blank şehrin ilk ışıklarını gördü.

6

"Onun neyi hoşuma gidiyor, biliyor musun?" diye sordu Lucille. "İnsan kendini ona rahatlıkla bırakabilir."

"Haa," dedi Pat.

"İnsanın kendini rahatlıkla bırakacağı erkekler böyle oluyor demek ki. Kuaför, elbiseler, ayakkabılar, araba, artık aklına ne gelirse."

Saat bir olmuştu. Mutfakta oturmuşlardı. Gece yarısına kadar Lucille, Pat'in esrar içmemesi için söylenip durdu. Troll'u bulan birisi kapılarına gelirse, esrar kokusu almamalıydılar. Ama sonunda bu saatte artık kimsenin gelmeyeceği konusunda kendisinin ikna edilmesine boyun eğdi. Urs Blank bile gelmezdi. Zaten saat ona doğru artık onun geleceğinden umudu kesmişti.

"Senin için uygun biri değil o, Lu, bunu sana ta başından beri söylemiştim."

"Çünkü önyargılı olduğun için."

"Önyargılı olmak kullanılmaktan daha iyi."

"O beni kullanmıyor."

"Birisi, kedisi kaçıp kaybolduğunda eğer kız arkadaşını yalnız bırakıyorsa, o adamı unut gitsin. Ve tabii ki çalışanlarına bağıran birisini de."

"Mantar gezisinden önce öyle değildi."

Pat, Lucille'e esrarı uzattı. "Şimdi de olup bitenden kendini mi sorumlu tutuyorsun?"

Lucille bir nefes çekti ve duman ciğerlerine ulaşana kadar içeride tuttu. "Bir mantar töreninden sonra bir insan artık eski insan gibi olamaz."

"Hiç sanmıyorum. Bu gezi seni değiştirmedi. O sadece daha önce içinde olanları, çıkarmaya başladı."

"Şöyle desek daha doğru, herkesten her şey beklenir."

"Böyle saçmalıklara inanma."

Telefon çaldı. Lucille masanın üzerinden aldı ve odasına geçti.

"Bir arızaya maruz kalmış," diye açıkladı, uzun bir konuşmadan sonra içeri döndüğünde.

"Peki niçin aramamış?"

"Çünkü yanında telefon yokmuş."

"Artık herkesin cebinde bir cep telefonu var."

"Şarjı bitmiş."

"Her söylenen saçmalığa inanma."

Gazetelerde ölümle sonuçlanan bir kazadan küçük bir haber vardı. Bir Copue sürücüsü Neuwald'ın üst kısmında karşıdan gelen bir taşıtla kafa kafaya çarpışmıştı. Hatalı koltuğunda oturan kişi evine gitmekte olan yirmi dört yaşında bir makine tasarımcısıydı. Diğer koltukta ise eğlenceli bir gece için yola çıkan ünlü armonika çalgıcısı oturuyordu. İkisi de olay yerinde can vermişti. Görgü tanıkları aranıyordu.

Bulvar gazetesinin manşeti ise şöyleydi: KORKUNÇ KAZA! TİROLİYEN VALSİ KRALI ÖLDÜ!

Urs Blank içinde en ufak bir suçluluk duygusu aradı. Ama yoktu.

Ott, Nauer'la birlikte Safari-Salon'da oturuyordu. Onlar biraz çiğ som balığı ve havyar yediler. Ott'un tam da kara mizah anlayışına uygun olarak, Rus som balığı. Bu iş yemeğinin nedeni Fluri'nin "Rusya pazarıydı".

Ott'un Moskova'ya yaptığı seyahate hangi taraftan bakarsan bak,

işe yaramıştı. Sadece Moskova'da gördüğü gayri menkuller bile gerçekçi bir değerlendirme yapıldığında Fluri'nin birleşme bilançosunu on dört milyondan daha fazla aşağıya çekebilirdi. Bu olmasa bile sadece Petersburg'a gönderdiği altı milyon dolar büyüteç altına alındığında bile, bu Fluri'nin kafasını koparmak için yeterliydi.

Petersburg'a yapmayı planladığı günü birlik yolculuğu iptal ederek, onun yerine iki gününü Kirov'da geçirdi. Orada, Avrupa boz ayılarını kış ininde avlamaya olanak tanıyan bir bölge olduğunu biliyordu. Gerçi bunun için bu yıl biraz geç kalmıştı. Ama bölge çeşitli kurt ırklarıyla da oldukça ün yapmıştı ve orada sürek avı düzenleniyordu.

Bir sürek avı çeşidi olan Lappjagd'ta bez parçaları sicimlerle asılır. Hayvanın dışarı çıkması için ise sadece bir çıkış noktası bırakılır. Avcılar o noktada çalılıklar arasında pusuda bekler. Gerçi bu çok hareketli bir avlanma metodu değildi ama Ott bu zamanda bunu bulduğu içinde şükrediyordu.

Şanslıydı. Onun pusuya düşürdüğü kurdun kafatası ona 46.80 puan ve postu da 182.45 puan kazandırmıştı. Av direktörünün dediği eğer doğruysa, bu bölgede şimdiye kadar avlanan en büyük av ganimeti olmuştu.

Dönüşünden hemen Nauer'i haberdar etti. Bağımsız bir defterdar tarafından gayri menkullerin değerinin tespit edilmesinin yapılmasını kararlaştırdılar. Moskova ve Petersburg'da da temsilcilikleri bulunan uluslararası tecrübesi olan ROBERTSON&PICKWICK CONSULTANTS'da karar kıldılar.

Raporun bulunduğu dosya şimdi ellerindeydi. Korkunç görünüyordu. Gayri menkullerin gerçek piyasa değerinin yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. ELEGANSTE'nin birleşme bilançosuna yazdığı bu kalemin değeri asla yüzde on olamazdı.

Rusya pazarı, Fluri'nin yaptığı hesaplamaya göre, iki ile iki buçuk milyon değil, neredeyse yirmi dokuz milyona mal olmuştu.

Nauer'in gittikçe rengi atıyor ve sessizleşiyordu. Bu büyüklükte bir borç yükü CHARADE'yi çok zor duruma düşürebilirdi.

"Fluri'nin değeri ne kadar diye tahmin ediyorsunuz?" diye sordu, Ott dosyayı sigara sehpasının üzerine koyduğunda.

"Vergiyi düştükten sonra aşağı yukarı dört milyon."

"Peki geriye kalanı nereden alacağız?"

Ott sırıtarak, başını iki yana salladı. "Siz. Bana öyle bakmanıza gerek yok."

Nauer omuzlarını yukarı kaldırdı. "Öyleyse geriye sadece UNIVERSAL TEXTILE kalıyor."

"Daha o noktaya gelemedik," diye teskin etti Ott. Bir yudum maden suyu içti. "Ama sanki kalemi biraz yanlış çalarsak, hiç fena olmaz gibi görünüyor."

Nauer onaylar gibi başını salladı.

"Eğer isterseniz, bu işi sizin için üstlenebilirim," teklifinde bulundu Ott.

Nauer bu teklif için minnettardı.

Ott arabaya kadar onu geçirdi. Nauer giriş kapısından çıktığında, yük taşıyan bir araç karşıdan yaklaştı. Kargo şirketi Estonya'daki vaşağı getirmişti.

Bugün güzel bir gündü.

"Bunu bedava danışmanlık olarak mı algılamalıyım?" diye sordu Alfred Wenger.

"Yemeği ben öderim," diye cevapladı Blank.

"Yarım saat geç kaldığın için hesabı zaten ödeyeceksin."

Çarşambaydı. Wenger'le öğle yemeği yine bit pazarıyla çakışmıştı. Blank bürodan biraz erken çıkmıştı ve bir Lübnan lokantasından Lucille için falafel alıp getirmişti. Ama o kendisinin böyle basit bir yemekle kandırılmasına izin vermeyecekti. Troll için böyle ümitsizliğe düştüğü bir anda, onun kendisine biraz da olsa zaman ayırmaması hiç hoşuna gitmemişti. Pat'le mutfak masasında yaptığı konuşma sabahın erken saatlerine kadar sürüp gitmişti. Konuşma etkisini göstermişti.

Goldenen'a vardığında, Alfred Wenger siparişini vermiş ve Gol-

denen'de her zaman biraz yağı fazla kaçmış olan mevsim salatasını yemeğe başlamıştı.

Blank geç kaldığı için özür diledi ve bir uzman olarak onun fikrini söylemesini istedi.

Bay Foppa, Blank'ın siparişini aldı. Yeniden baş başa kaldıklarında mantar seyahatinden bahsetti. Wenger sessiz bir şekilde kocaman karışık kebabını yiyordu. Blank bitirdiğinde, dedi ki: "Bir tür yoğunlaştırılmış psilocybin seyahati gibi kulağa geliyor. Üzerinde yan etkileri oldu mu?"

"Evet."

"Moral bozukluğu? Aşırı coşku? Depresyon?"

"Evet. Ama sorun bunlar değil."

"Peki sorun ne?"

Blank tabağındaki yemeği isteksizce karıştırdı. Kendine bir pırasa yemeği ısmarlamıştı ki, kokusu, ona ölü Troll'u evrak çantasını çevirerek boşalttığı ormandaki yeri hatırlatıyordu. "Kendi üzerimdeki kontrolümü kaybettim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Birdenbire patlıyorum. Üstelik de bu durum kontrolüm dışına çıkıyor."

Blank, Gerber'a karşı olan hiddetini anlattı. "Onun yaptığı işi oldukça beğeniyorum. Ona karşı bir kinim de yok. O zaten, birkaç yıl önce benim yaşadığım koşullarda yaşıyor."

Wenger'in başını sallama şekli, onun sormasına neden oldu: "Bunun için ondan nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki etkisi olabilir, ama hemen ilk elden bunu söylemek oldukça zor."

"Peki bu anlatacaklarıma ne diyeceksin?" diye başladı Blank, Huwyler, von Blank ve Lucille'e karşı davranışını, aniden onlara karşı ilgisinin kaybolduğu, telefonu yüzüne kapatma ve hiçbir şey demeden odayı terk etmesini anlattı. "Eskiden bazen yapmak istediğim ne varsa, şimdi yapıyorum ve en küçük bir tereddüt bile yaşamadan. Ve tabii ki hiçbir suçluluk duygusu duymadan."

"Psilocybin algı dünyasını, zaman ve mekân kavramlarını ve bilinç durumunu değiştirir. O sana başka bir kendini ifade etme duygusu sağlar. Bu, davranışlarında, değer yargılarında ve şahsi niteliklerinde değişiklikler meydana gelmesine yol açabilir. Bu seyahat sırasında senden başka hiçbir şeyin değeri yokmuş gibi bir anlayış kazanmışsın. Bu anlayış biçimi senin bilinç altınla benzerlikler oluşturmuş."

Bay Foppa tatlı olarak Wenger'e Mouse au chocolat getirdi ve üzerine bol bol Creme fraiche döktü.

"Peki etkisi yeniden geçer mi?" diye sordu Blank.

"Mantarın insanlara bir daha tam olarak kapatamayacakları kapılar açtığı söylenir. Psilocybin seyahatinden sonra sen artık hiçbir zaman eski sen olamayacaksın. Ama yan etkileri geçecektir."

"Çabuk geçer mi?"

"Kişiden kişiye değişir. Ya birkaç gün sonra, ya da birkaç hafta sonra ya da birkaç ay sonra."

"Hızlandıralım mı?" Blank, Troll'a ne olduğunu Wenger'e anlattı. Otomobil cinayetinden ise bahsetmedi.

Wenger artık Mousse'sini yemiyordu.

"İşin en kötüsü de: Hiçbir şekilde vicdani rahatsızlık duymuyorum. Pişmanlığın esamesi okunmuyor. Olanları seninle konuşuyorum çünkü, bu duruma karşı bir şeyler yapmak gerektiği konusunda kendimi ikna ettim. Çünkü yaptığım şeyler, genel ahlak kurallarına göre değerlendirdiğimiz de doğru değil. Ve tabii ki daha kötü şeyler yapmaya kalkışmam sadece bir zaman meselesi. Bekleyecek vaktim yok." Blank'ın yüzünde çaresiz bir gülümseme belirdi. "Bu durumla başa çıkılır mı?"

Wenger tabağı kenara itti. "Normal bir yolculuk yapıyormuş gibi yeni bir psilocybin seyahati: Amacını saptayabilirsin. Eğer yolculuktan önce, nereye gitmek istediğini bilirsen, usûle göre oraya varırsın. Acemiler genellikle bunu bilmez. Alice harikalar diyarında gibi şaşkınlıkla gezinirken, dikkat etmeden yollarını kaybederler."

"Yeni bir mantar seyahati yapmamı mı öneriyorsun?"

"Yenile ve düzelt. Seyahati iyi bilen birinin gözetimi altında ve yanlış bir yola saptığında sana doğru yolu hatırlatacak birisi."

"Senin böyle bir şeyle ilgili tecrüben var mı?"

Wenger başıyla onayladı. "Biz doksanların başında psilocybinli deneyler yaptık."

"Benim için yapar mısın?"

"Elbette."

Bay Flopp tabakları kaldırdı. Biraz endişeli görünüyordu. Şimdiye kadar Bay Dr. Wenger hiçbir zaman Mousse au chocolat'dan geriye bir şey bırakmamıştı.

Urs Blank, Alfred Wenger'e zaman zaman sözleşmelerinde yardımcı oluyor ve diğer hukuki sorunlarıyla ilgili küçük ipuçları veriyordu. Ama tersi ilk defa oluyordu; Blank, Wenger'den yardım talebinde bulunmuştu. Şimdiye kadar hiç muayenehanesine gitmemişti, odanın şıklığı ve rahatlığı karşısında oldukça şaşırmıştı. Gerçi, Wenger, Evelyne Vogt'tan alışveriş yaptığını biliyordu. Ama onun bu derece iyi bir müşteri olmasından dolayı gerçekten hayrete düşürmüştü.

O akşam hemen görüşmeyi kararlaştırdılar. Wenger'in ricasıyla seyahatin psikolojik danışmanlık gözetiminde tekrarlanacağı haberini Lucille'e verdi. Ondan gelecek Cumartesi için Joe'dan randevu almasını rica etti. Telefonda şaşkınlığını gizleyememiş ve birazda kendini suçlu hissediyormuş gibi geldi.

Wenger, seyahat konusunda Blank'ı titiz bir sorgu altına aldı. Ses kayıt cihazı açıktı ve sürekli notlar tutuyordu. Blank olanların ne kadarını hatırladığı konusunda hayretini gizleyemedi. Ayrıca ne kadar duygusuzca anlattığı konusunda da.

Wenger ses kayıt cihazını kapattığında ve not defterini kenara attığında saat neredeyse on bire geliyordu. "Sana hasta olduğuna dair bir rapor almayı tavsiye ediyorum."

"Sana randevu defterimi göstereyim mi?"

Wenger çok ciddiydi. "Seni bu şekilde insanlar arasına bırakamam."

"Eğer bir psikolog bana hasta raporu verirse, şimdiden kendimi emekli sayabilirim."

"Böyle durumlarda ben raporu sıradan bir doktor gibi düzenlerim. Nasıl bir hastalık istersin?"

"Gıda zehirlenmesi."

Sonraki iki günü Urs Blank genelde Imperial'daki suit odasında uyuyarak geçirdi. Alfred Wenger ona oldukça güçlü bir uyku hapı yazdı ve günde iki defa ev ziyaretine geliyordu.

Bir defasında Lucille ile birlikteydi. Kendi elleriyle topladığı bir demet kır çiçeği getirmişti ve ayrıca Joe ile Shiva'nın töreni tekrarlamayı kabul ettiği haberiyle de gelmişti. Onları Cumartesi öğleden önce bekliyorlardı. Ama Troll hakkında tek kelime etmediler.

Blank'ın yatağına öylesine utangaç bir şekilde ilişmişti ki, sanki hasta amcasını ziyaret etmek zorunda kalan bir yeğen gibi duruyordu. İkinci defa tekrarlatmadı bile Wenger dediğinde: "Eğer şimdi beni hastayla baş başa bırakırsanız."

"Onu benden korumaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu Blank, Lucille çıkıp gittiğinde.

"Ben seni senden korumaya çalışıyorum."

Gece yağmur yağdı. Ormandan çadıra giden yol oldukça kaygandı. Biraz yürüdükten sonra durmak zorunda kalıyor ve ayakkabılarına bulaşan balçığı temizliyorlardı.

Çadırın üzerinde bulunduğu çayır yeni biçilmişti. Çim biçme makinesi sadece çadır direklerinin olduğu noktada birkaç tane ot parçası bırakmıştı. Sarp kayalık beş metre ileride sis içinde kaybolmuştu. Şelale her şeyden kaygısız küçük havuza akıyordu. Çadırdan yükselen duman kayran üzerine külrengi bir örtü gibi çökmüştü. Serindi.

Shiva havayı kontrol etti. Artık sarışın bir Squaw değildi; tam tersine oldukça ağır bir makyaj yapmış, üzerinde torba gibi duran koyu mor bir eşofman giymiş yaşlı bir kadındı. Onun mantar uzmanı

olduğunu gösteren tek ipucu, saçlarını altında toparladığı renkli başörtüsüydü. "Eğer siz olmasaydınız, bugün beni buraya Tanrı'nın en sevgili kulu bile çıkaramazdı." Selamlama şekli böyle olmuştu.

Biz ve üç bin frank için diye düşündü Blank, Joe, Lucille ile bu şekilde anlaşmıştı.

Joe'ya sıcak taşları taşımada yardım ediyordu ve kendini sauna için hazırlıyordu. Çırılçıplak kaldığında –bu defa havlusuz– titreyerek biçilmiş çimen üzerinde yürüdüğünde, artık çıplak kalma konusunda hiç sıkıntı yaşamadığını fark etti. Yoksa artık bu çekingenliği üzerinden atmış mıydı?

Daha ilk suyu üzerine döktüğünde ısınmaya başlamıştı. Vücudunun üzerinden akan yüzlerce ter damlasıyla gıdıklanıyor, mest oluyordu. Joe kurbanına nane, kekik, biberiye, kenevirden oluşan dumanı sunduğunda, derin bir nefes aldı.

Onlar buz gibi doğal havuza daldıklarında, kayın ağaçları arasında süzülen güneş ışınları, sisli havaya karşı vermiş olduğu savaşı kazanmış gibi görünüyordu.

Çadırın sıcaklığında sonsuz bir gevşeme duygusu hissetti. Alfred Wenger yanına oturmuştu. Önceden böyle kararlaştırmışlardı. Seyahat ne kadar uzun sürerse sürsün, Wenger bir an olsun bile onun yanından ayrılmayacaktı.

Shiva şunu söylediğinde: "Eleştiren ve yargılayan iç sessinizi kapatın ve zamanı gelmeden analize girişmeyerek, töreni yaşamayı deneyin," birbirlerine bir bakış fırlattılar. Seyahatlerinin asıl amacının eleştiren ve yargılayan iç sesi uyandırmak olduğunu tabii ki Shiva bilmiyordu.

Küçük mantar sunağının önünde tören başladı. Dualarını okudu, mantar tepsisi üzerindeki havluyu aldı, başının üzerinde tuttu, gözlerini kapattı, bir süre öylece hareketsiz kaldı sonra bir sonrakine uzattı.

Blank geçen sefer altı mantar aldığını biliyordu. Wenger, kendisi almadan tepsiyi ona uzattığında, büyüklüklerinin ne kadar olduğunu, hatırlamaya çalıştı. Üç tane orta ve üç tane küçükte karar kıldı.

7

Joe darbukalara vurdu. Shiva marakasları sallıyordu. Lucille guiroyu çalıyordu. Wenger deflere dokunmaya başladı. Son seferde olduğu gibi Blank'ın elinde yine zilli def vardı. Çalmıyordu. Keyfi yerinde değildi. Diğerlerini dinlemek ona yetiyor ve ritmin nasıl vücudunu sardığını bütün benliğiyle hissediyordu.

"Çal, hadi çalsana, daha önce yaptığın gibi," diye cesaretlendirmeye çalıştı onu Alfred Wenger ve bir yandan da meydan okurmuşçasına defe vuruyordu.

Blank gülme krizine tutuldu. "Bay Moser gibi," diye söylendi.

"Kim?" diye sordu Wenger.

"Sen!" diye mutlulukla bağırdı. Bay Moser okulda onların öğretmeni olmuştu. Çok kibar ve ince yapılı bir adamdı ama yıllar geçtikçe spor yapmadığı için kilo alıp hantallaştı. Jimnastik hareketlerinde darbukaya öylesine hassas vurma tarzı, spor dersinde onu bir efsaneye dönüştürmüştü.

"Son... seferdeki... gibi... son... seferdeki... gibi..." diye taktik veriyor ve defe ritimle vuruyordu. Bu durum Blank'ın yeni bir gülme krizine yakalanmasına neden oldu. Ayağa kalktı, kıkırdayarak kalçalarını ritmik olarak bir daire etrafında çevirmeye başladı. Ellerini beline koydu, sol ayağını kaldırdı, sonra sağ ayağını. Urs Blank, artık bir Hula-kızıydı.

O andan itibaren kendini tamamen ritmin kollarına bıraktı. İlk seferdeki gibi, herkese ritim veren metronom görevi yoktu. O artık

ne yaradan ne orkestra şefi ne de icracıydı. O şimdi dalgalara kapılmış bir tahta parçası, rüzgarın savurduğu bir sonbahar yaprağıydı. Onu yönlendiren tek öğe ritim olmuştu.

Joe olabilecek en kötü şeylere kendini hazırlamıştı. Herkesi baskı altında tutan Lucille'in avukatının davranış tarzı, bütün kötü hatıralarıyla hâlâ aklındaydı. O işte tam şimdi ayağa kalkarak, kendini yeniden göstermeye başladığında, doğru olanı yapıp ortadan kaybolmalıydı. Ama o şimdi oynadıkça, daha katlanabilir oluyordu. Kendini öylesine ritmin akışına bırakmıştı. En azından öyle yapmaya çalışıyordu. Baskıcı ve saldırgan halinden eser yoktu. Eğer söylendiği gibi son seyahatte çok değiştiyse, bu onu olumlu yönde değiştirmişti.

Jeo konsantrasyonunu uçan halı üzerinde toparlamaya çalışıyordu. Mavi kelebekten hiç bahsetmediği için oldukça memnundu.

Lucille sadece üç mantar yemişti. Eğer kendisine ihtiyaç duyulursa kısmen de olsa uyanık kalmak istemişti. Ama şimdi, Urs'un ne kadar yumuşak davrandığını ve kendinden geçtiğini gördüğünde, ona eşlik edemediği için üzüldü. Belki de bir ya da iki tane daha alsaydı iyi olurdu.

Alfred Wenger, Urs'un doğru yoldan gittiği konusunda emin olamıyordu. Aldığı notlara bakılırsa ilk deneyimi müzikle ilgiliydi. Buraya kadar her şey yolundaydı. Ama bu defa grubun ritmine ayak uydurmaya çalışıyor gibi görünüyor; Lucille'in dediğine göre ilk seferde yaptığı gibi kimseyi kendisine uyum sağlamaya zorlamıyordu.

Urs'un gittikçe nasıl kendi kabuğuna çekilmeye başladığını gözlemledi. Farkında olmadan ritme göre hareket ediyordu ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. Birdenbire kollarını iki yana doğru uzattı, cambaz gibi bir ip üzerinde yürüyormuş gibi dengede durmaya çalıştı; sonra diz çöktü, toprağa dokundu, yere oturdu, uzandı ve sevinçle bağırmaya başladı.

Wenger nabzına baktı.

Toprak ayağının altında kayıp gidiyordu. Urs kaymaya başladı. Hızlanıyor, gittikçe daha hızlanıyordu. Çadırın üzerinde kurulduğu yer, çimenlik ve dünya lunaparktaki bir hız treniydi. Sürekli aşağı, aşağı, aşağı. Şimdi yukarı çıkmaya başladı. Virajdan geçti. Sırtüstü döndü. Dünya bir lunapark treniydi. Viiijjj!

Alfred Wenger, Blank'ı dışarı çıkardı. Denge bozukluğu safhaları başlamış gibi gözüyordu. Birazdan kusmaya da başlardı.

Ama Blank kusmadı. Gayet düzgün yürüyor, sevinçle bağırıyor ve gülüyordu.

Güneş sisi darmadağın etti. Orman masmavi gökyüzüne rağmen karanlığa gömülmüştü. Wenger, Blank'ı serbest bıraktı. O hemen kendini yumuşacık çimenlerin üzerine bıraktı, sırtüstü uzandı ve gözlerini kapadı.

Lunaparktaki hız treni evrende ilerliyordu. Blank, infilak eden yıldızlarla çarpışan bir meteordu. Kızıl bir ateş topuna dönüştüler. Oldukça uzaklardan dünyayı görüyordu.

Birisi dedi ki: "Rotayı sen belirleyeceksin."

Urs rotayı dünyaya çevirdi. Dünya hızla büyümeye başladı ve gittikçe yakınlaşıyordu. Dünya atmosferine nasıl girdiklerini bütün benliğiyle hissetti ve söndü.

O yeniden cam bir hazneye dönüştü. Ama bu defa göz kamaştırıcı renkleri hissetmedi. Bu defa kendini ışık gibi hissediyordu. Açık, parlak, lekesiz ışık.

Lucille çadırda oturmuş, kıkırdıyordu. Joe öyle şapşal şapşal etrafına bakıyordu. Uyku tulumunun üzerinde bağdaş kurmuş, kollarını göğsünde birleştirmiş ve gözlerini şimdi kapatmıştı. Shiva ise daha da aptalca görünüyordu. Yoga oturuşunda uyuya kalmış ve aynı pozisyonda arkaya doğru devrilmişti. En aptalca olan da, horuldamasıydı.

Her şeyin kendisine bu kadar aptalca gelmesinin dışında mantarın Lucille üzerinde başka etkisi olmamıştı. Ayağa kalktı.

Urs kollarını yana doğru açarak çimen üzerinde uzanmıştı. Hemen yanında beyaz saçlı psikolog çömelmiş ve notlarını karıştırıyordu. Lucille'in kendini çimenlerin üzerine bırakarak, gülmeye başlaması, çok gülünç görünüyordu. Fazla ses çıkarmadan yapmıştı. Ama gerektiği kadar da gürültülü. Ama psikolog onu duyabilecek kadar da gürültü yapmıştı. Onu gördü, öyle bir el hareketi yaptı ki, sanki hayali bir darbuka çalıyormuş gibi göründü. O da hayali bir marakas çalarak ona cevap verdi ve gülmekten artık çalamıyordu.

Onun ne istediğini anlayana kadar biraz zaman geçmişti. Urs'un zilli defini çadırdan alıp geldi. Urs'un çalmasını, sağlamaya çalışıyordu. Ama diğeri pek alakadar görünmüyordu.

Sonra yeniden gülünç bir şey oldu. Psikolog kendisi zilli defi çaldı ve Urs ani bir hareketle kıçının üzerine oturdu. Sanki saldırmaya hazır bir kobra gibi diye düşündü Lucille ve yeniden kıkırdamaya başladı.

Wenger ayağa kalktı ve çalmaya devam etti. Urs da ayaklarının üzerine dikildi; ritme uyarak oynamaya başladı. Ormanın kıyısında fare kapanını adım adım takip ediyordu.

Lucille takip etmek istediğinde, Wenger onu kovmak ister gibi bir el hareketi yaparak, gelmemesini istedi.

Urs'un cam gövdesindeki ışık, gaza dönüştü. Şimdi uçuyordu. Kendisini çimenlerin üzerinden ormana doğru çekiyordu.

Ormanı su basmıştı. Köknar ve çam ağaçları yosun bağlamış, eğrelti otu, mercan adasındaki deniz yosununa dönüşmüştü. Urs deniz altı dünyasında bir dalgıç gibi süzülüyordu. Dalgıcın önünde çıkardığı hava baloncuklarını takip ediyordu. Onları görüyor ve duyuyordu.

Kendini denizin dibine bıraktı. Birdenbire bu dünyanın bir parçası oldu. Hafif akıntının içinde eğrelti otu, yosun ve ağaç dalına

dönüşmüştü. Onların üzerinde bir gücü yoktu. Ama onları kavrayabiliyordu. Molekül yapısına baktı; hattâ nasıl birbirlerine benzeştiklerini hissetti.

"Oraya geldiniz mi?" diye bir ses fısıldadı yanı başında. Bu diğer dalgıç Alfred'di. "Şimdi onu geri çağırmayı denedi."

Wenger aklını kaçırmış olmalıydı. Blank kolunu onun omzuna attı. Onun kalp atışlarını, nefesini, birlikte paylaştıkları hücrelerini duyuyordu.

Bir kestane kargası uçarak geçti. Bir ağaç dalının üzerine tünedi, sonra yeniden uçtu. Urs bakışlarıyla onu takip etti. Onun niçin kanatları olduğunu anlamıştı çünkü hava akımı bir rüzgar kanalına benziyordu.

Urs evrenin bir parçasıydı. Üstelik de hangi evrenin parçası olduğunu çok iyi biliyordu.

Şimdi evrene ait olmayan bir ses duyuldu. Bir meleğin sesi. Şarkı söylüyordu:

Lux aeterna luceat eis, Domine:
Cum sanctis tuis in aetrnum,
quia pius es.
Requiem aetrnam dona eis, Domine
et lux aeterna luceat eis.
Cum sanctis tuis in aeternum,
quia pius es.

Urs'un yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Amin," dedi.

Urs Blank, daha önceki mantar töreninde yaptığı gibi, zilli defi alarak ormana dalmak için kılını kıpırdatmayınca, bu işi Wenger onun için yaparak ormanın içine yürüdü. İşe yaramıştı. Blank şakırtıları ve patırtıları sanki hipnotize olmuş gibi takip ediyordu. Ses çıkarmadan ormanda bayağı bir mesafe aldılar.

Yerinde dikilerek, yosun tutmuş bir ağaç köküne oturduğunda;

Wenger de kendini yanına bıraktı. Blank konuşma niyetinde değildi. Ama mutlu görünüyordu. Daha da fazlası: Işıldıyordu.

Wenger, Urs'un seyahati üzerinde etkili olmak için birkaç deneme yapmıştı. Ormana ve dünyaya boyun eğmeğe nerede başladıysa o noktaya onu yönlendirmek istiyordu. Bu konuda daha önce mutabakata varmışlardı. O ilk törende yaptığı şeyler dışında başka şeyler yapmaya karar verdiği anlarda, Wenger onu alı koyacaktı. Ama bunun için Wenger'in, Blank'ın ne zaman o noktaya geldiğini bilmesi gerekiyordu.

"O noktaya geldiniz mi?" diye fısıldadı.

Urs öylece orada oturuyor ve hayretle etrafına bakıyordu. Cevap vermek yerine kolunu onun omzunun üzerine attı. Bir saat boyunca öylece yan yana oturdular.

Birdenbire Blank şarkı söylemeye başladı. Ancak bu kadar kötü şarkı söylenebilirdi. Verdis Requiem'den Lux aeterna, eğer Wenger yanlış anlamadıysa.

Blank, Wenger'in Volvo'sunun ön koltuğunda oturmuş, mantar töreni hakkında konuşuyordu. Sabahın erken saatinde uyku tulumundan uyandı, güzel istirahat etmişti; kendini çok atak hissediyordu. Diğerleri hâlâ uykudaydı. Yatağından kalktı, sessizce, kimseyi uyandırmamaya çaba göstererek, çadırdan dışarı çıktı. Güneş daha yeni ormanın tepelerine vurmuştu; kısa kesilmiş çimenlerin üzerindeki sabah çiği parıldıyordu. Çıplak ayakla ıslak çimende yürüyerek şelaleye gitti. Eşofmanını çıkardı ve yavaşça havuzun içine süzüldü. Suyun soğukluğu nefes alıp vermesini kesti. İçine daldı ve gözlerini açtı.

Belli belirsiz yosunların yeşilini ve vücudunun beyazlığını gördü. Sudan başını çıkardı, titreyerek suyun içinden çıktı, sonra eşofmanın üst kısmıyla kurulandı. Eşofman altını giydi ve çadırdan biraz uzakta bir yerde koşmaya başladı. Biçildikten sonra keskinleşmiş çimlere ve kundura ayakkabısının tabanına batan taşlara hiç aldırmıyordu.

Wenger, Joe ve Shiva çadırdan sürünerek çıktıklarında, Blank

ateşi yakmış ve kahveyi pişirmişti. Onları kalbinin tüm coşkusuyla karşıladı; ne Joe'nun ter kokusundan ne de Shiva'nın buruşuk ve şişkin yüzünden rahatsız oldu.

Onlar kahvaltılarını bitirdiklerinde Lucille hâlâ uykudaydı. Ona bir bardak kahve götürdü; gayet özen göstererek uyandırdı; kendisine gelmesi için yardım etti. Şimdi de yine arka koltukta derin bir uykuya dalmıştı.

Blank mantar töreninin bütün detaylarını en ince ayrıntılarına kadar hatırlıyordu. Evren üzerinde hangi derin anlayışlar elde ettiğini çok iyi biliyordu. Fakat onları aktarmakta zorlanıyordu. Meleğin konuşmasına sıra geldiğinde, nasıl hareket ettiğini hâlâ bütün benliğiyle hissediyordu.

"Psilocybin genellikle insanı daha mutlu kılabileceğine inanılan dini bilinç oluşumuna götürür," diye açıkladı Alfred Wenger. Bu onun ilk yorumu olmuştu.

"Bunun işe yarayabileceği konusunda şüphelerin var," diye tespitte bulundu Urs.

"Töreni yenileme ve kritik noktaları düzeltme yerine, sen büsbütün farklı bir şey yaptın."

"Ama fantastik bir şey. Biz sadece çok kritik noktaları düzeltmekle kalmadık, aynı zamanda yeni tecrübeler edindik. Bunun işe yaradığına çok eminim."

Wenger başıyla onayladı. Ama inanmış gibi görünmüyordu.

Kapısının önüne vardıklarında, Lucille'i uyandırmak için oldukça çaba harcadılar. Onu merdivenlerden çıkararak yukarı götürdüler ve Wenger, onunla ilgilenmesi için Pat'ten ricada bulundu. Geceyi otelde tek başına geçirmeyi, Urs Blank için daha doğru bulduğunu, ona hissettirdi.

8

Terapinin başarılı olduğunu test etmeyi sanki dünya âleme söz vermiş gibiydi. Imperial'ın resepsiyonunda onu iki acil haber bekliyordu. Biri Dr. Von Berg'den, diğeri ise Antoh Huwyler'den. İkisi de en kısa zamanda kendilerini aramalarını istiyordu. Von Berg'den olanın, "öncelikli" diye kalınca altı çizilmişti. Evelyne de kendisini aramasını rica ediyordu.

Blank ilk önce ortağını aradı. İkinci çalışta cevap verdi. "Huwyler Ausrasten'da. Cumartesi'den beri sana ulaşmaya çalışıyor. Bir bilgi eksiklikleri varmış. Bir gazeteci etrafında dolaşıyormuş. Otel'deki beyinsizler senin tatile çıktığını söylemişler. Ben ona dedim ki, gıda zehirlenmesinden dolayı sen özel bir klinikte müşahede altındasın ve ulaşılman imkânsız."

Derhal Huwyler'i aradı. "Umarım, hoş bir gıda zehirlenmesi geçirmişsinizdir," dedi ilk olarak. Blank bu konu üzerine durmak istemedi. Huwyler'in hikâyesini dinledikten sonra sordu: "Gazetecinin adı ne?"

"Müller."

"Pedro Müller?" Blank adamı tanıyordu. Tanıdığı en çetin ceviz ekonomi muhabirlerinden biriydi.

"Onu başımdan defedebilir misiniz? Eğer olayı ortaya çıkarırsa, pılımızı pırtımızı toplamamız gerekecek."

Blank konuyla yakından ilgileneceği sözünü verdi.

Evelyne ulaştığında ise kadın hemen ağlamaya başladı. Blank

ona kulak verdi; gönül rahatlığıyla anladı ki, onun için sadece üzgündü. Buna ilaveten başka bir duygu daha hissediyordu. Sevgi değil, ama belki bir yürek burukluğu.

Daha akşamın erken bir saatiydi, başka bir planı da yoktu, onu ziyaret etme önerisinde bulundu.

Evelyne hissettiğinden daha iyi görünmek için büyük bir çaba harcadı. Ama buna rağmen Blank hayrete düştü. Birkaç kilo zayıflamıştı, üstelikte kendisine hiç yakışmıyordu. Daha yaşlı gösteriyordu. Selamlamak amacıyla yanaklarından öpmek için eğildiğinde, alkol kokusu aldı, cesaretini toplamak için biraz içmiş olmalıydı. Ama alkol onu rahatlatacağına daha da sinirli yapmıştı.

Yemek odasında bir sofra hazırlamıştı. Pazar akşamıydı. Bir misafiri olabileceğini hesaplamadığından, birkaç tane bira kutusu açmıştı. Karides ve ördek eti vardı. Bunların yanında, derin dondurucuda sürekli biraz bulundurduğu tost ekmeği. Şarap soğutucuda ise yarısı içilmiş bir şişe Pouilly Fume.

Kısa bir süre önce ortak olarak paylaştıkları bu mekânda şimdi iki yabancı gibi oturuyorlardı. Blank, onu birdenbire öylece terk ettiği için, içinde kötü bir duygu taşıyordu. Ama sırf bu duyguyla yeni bir şeye başlanamazdı. Gerçi yaptığından üzüntü duyuyordu; ama her şeyi yeniden düzeltmek için, kendinde yeterli gücü artık bulamıyordu. Geçmişteki Evelyne için üzüntü duyuyordu. Fakat şimdiki Evelyne artık onun için önemsiz biriydi.

Karides yedi ve su altında kalan ormanı düşündü. Evrenin bir parçası olma ve son sırrını anlama duygusu, hâlâ tam olarak geçmemişti.

"Bize bir şans daha tanıyacak mısın?"

"Efendim?" Blank başka düşüncelere dalmış; Evelyne'i tamamen unutmuştu.

"Bir daha yeniden denememiz gerektiğine inanıyor musun?"

"Hayır." Ne yaptığını ancak, Evelyne'in allak bulak olan yüzünü gördüğünde, anladı. Düşüncesiz cevap verdiği için aniden üzüntüye kapıldı.

"Öyleyse en doğrusu, bu şeyi en kısa zamanda arkamızda bırakmak," diye açıklamada bulundu Evelyne.

"Evet." Ayağa kalktı, ev ve garaj anahtarını anahtarlığından sıyırarak, masanın üzerine bıraktı; sonrada çıkıp gitti.

Arabasına oturduğunda, gösterdiği reaksiyondan bir kez daha pişmanlık duydu. Ama yeniden geri dönmek aklının ucundan bile geçmedi.

Derin uykusundan onu telefonun sesi uyandırdı. Blank saate baktı. Saat iki buçuğu gösteriyordu. Arayan Alfred Wenger'di. Biraz önce Evelyne'den gelmişti. Arkadaşı Ruth Zopp, onu oraya çağırmıştı. Evelyne'in kendine kötü bir şey yapacağından korkmuştu.

"O bana birlikte geçirdiğiniz gece hakkında bilgi verdikten sonra, terapinin bir işe yaradığı konusunda şüphelerim var." Wenger suçlamaktan çok endişeli görünüyordu.

Blank onu düzeltti. "Bu doğru değil. Yeniden vicdan duygum yerine geldi, ama sadece zamanlama konusunda daha çalışmalıyım."

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Yeniden kendini göstermeye başladı. Biraz geç olsa da. Ama göstermeye başladı. Evelyne nasıl?"

"O iyi. Uyuyor. Benim nasıl olduğumu, sor. Cuma gününden bu yana kaç saat uyuduğumu bana sor."

"Üzgünüm."

"Doğru. Zamanlaman gittikçe hızlanıyor."

Wenger telefonu kapattı.

Ertesi gün Urs Blank büroya giderken, yol üzerinde, şehrin en eski çiçekçi dükkanı Lambert'in önünden geçti. Bir demet kamelya çiçeği seçti; kartın üzerine şunu yazdı: "Evelyne, affet, Arkadaş olarak kalmamıza izin ver."

Aynı anda Pius Ott da bir mesaj gönderiyordu. Her yıl olduğu

gibi bu yılda yine aynı zamanda, büyük bir hizmet olarak adlandırdığı Eschengut'ta bulunuyordu. Sıradan bir Check-up, kan dolaşımını güçlendirmek ve vücuttaki hücreleri yenilemek için bazı kürler uyguluyordu. Gerçi bilimin, kuzu embriyolarının canlı hücreleriyle yapılan tedavinin etkileri konusundaki endişelerini biliyordu ama yine de bunları yaptıktan sonra kendini daha gençleşmiş ve atılgan hissediyordu.

Bu defa bu etki daha kaldığı yere gelir gelmez başlamıştı. Ama bunun tedaviden çok, biraz önce aldığı haberle ilgisi vardı. Mesaj da bu haberle ilgiliydi. Bir puro ve bir vizite kartını bir zarfın içine koyduktan sonra Igor'la gönderdi.

Daha Blank çalışma masasına yeni oturmuştu ki, diğer ortağı Dr. Geiger, başını kapıdan içeri uzattı.

"Fluri kendini vurdu."

"ELEGANSTA'daki Fluri mi?"

"ESKİ ELEGANSTE, ESKİ CHARADE, ESKİ..."

"Niçin yaptığı, biliniyor mu?"

"Kimse bilmiyor. Ama tahmin ediliyor. Rusya pazarı. Oraya otuz milyon dolar gittiği biliniyor. Yirmiden sonrasını kendisi karşılamak zorundaydı. Birleşme sözleşmesinin bir maddesi böyleydi. Bu sana bir şey anlatıyor mu?"

"Kahretsin. Bunu önceden tahmin edemezdim ki..."

"Ben sana böyle bir şey olabileceğini hissettirdiğimi düşünmüştüm." Geiger omuzlarını silkti ve odadan ayrıldı.

Blank, sözleşmeyi imzalamak zorunda bırakıldıktan sonra Waldruhe'de ayrılarak bir taksiye binen gri takım elbiseli yaşlı, cesaretini yitirmiş adamın siluetini gözlerinin önünden defetmek istedi.

İki günden bu yana biriken evrakları karıştırmaya başladı.

Petra Decarli ona bir zarf getirdi. Bir kurye tarafından getirilmişti ve içinde Romeo ve Julietalı bir puro bulunuyordu. Ve tabii ki Puis Ott'tan bir vizite kartı.

Blank için iki tür gazeteci vardı: Kravatlı ve spor ayakkabılı. Petro Müller ikisiydi. O kravat taktığı gibi spor ayakkabı da giyiyor ve sık sık bunlardan birinden ödün verdiği de oluyordu. Yazma tekniği de buna benzerdi.

Bu saatte öyle –saat on biri gösteriyordu– bir kafede buluştular ki sadece birkaç yaşlı kadın ile evcil köpekleri bulunuyordu. Müller, Blank'ı on dakika bekletti ve geldiğinde de geç kaldığı konusunda tek kelime etmedi. Bu kendini oldukça güvende hissettiği yönünde bir işaretti.

"Huwyler'in sizi araya sokma girişimi, haberin doğruluğunun bir kanıtı," diye söze başladı.

Blank görüşmeyi kendi durumunu ortaya koymak için bir test olarak almayı uygun buldu. Dakikliği üzerinden vurmaya çalışmayı denemek istiyordu. Vicdanını bir an önce oyuna dahil etmek istiyordu.

Buradaki kafelerde kremşanti ve sıcak çikolatadan yapılan kapuçino garson kız, Müller'e getirdi. Bu durum Blank'a biraz zaman kazandırdı.

Onlar yeniden yalnız kaldıklarında, Müller bir yudum aldı. Üst dudağında kremşanti ve sıcak çikolata ince bir bıyık şeklinde iz bıraktı. "Bir sonraki sayımızda birleşme hikâyesini ele alıyoruz."

"Bunu yapmayacaksınız." Bir tehdit gibi çınlamıştı.

"Peki bizi bundan ne alıkoyacak?"

"Kırık bir boyun."

Müller'in gülücüğü yüzünde dondu. Kısa bir not tuttu. "Hangi elinizle?"

"Bu iki elle." Blank, Müller'in ince boynunu iki eliyle kavradı ve sıkmaya başladı. Oldukça alçak bir ses tonuyla dedi ki: "Eğer bu pis dedikodu üzerine tek bir satır yazarsanız, bu kir içindeki boynunu tek bir harekette kırarım, seni adi, bücür, pislik bok herif."

Tüysüz küçük bir köpek yan masanın altından havlamaya başladı. "Sakin ol, Lola, beyler sadece şaka yapıyorlar," diye köpeği sakinleştirdi yaşlı kadın, tabii ki onlar duyacak şekilde.

Blank tatlı bir gülücükle ellerini gazetecinin boğazından çekti. Bir peçete aldı ve onun üst dudağına yapışan kremşantiyi silmeye başladı.

Yaşlı kadın güldü. Köpek de havlamayı kesti.

Pedro Müller hayatını hayvana borçlu olduğundan artık oldukça emindi.

Blank kötü bir duyguyla uyandı. Ona kahvaltı ile birlikte getirilen gazeteye ilk göz atışında, niçin böyle olduğunu hemen anladı. Dr. Anton Fluri için iki buçuk sayfalık bir ölüm ilanı vardı. Askeri taburu, iş arkadaşları, meslek odası, mensup olduğu parti, avcılık kulübü, Alpler kulübü, işadamları derneği, CHARADE'nin yönetim ve çalışanları ve tabii ki ailesi. Ölümünün olası bir intihar sonucu olduğunu ele veren kelimeler, *aniden, apansız, beklenmedik.*

Duş alırken, içindeki kötü duyguya neden olan diğer sebepleri de hatırladı: Lucille, Troll, Evelyne, Christoph Gerber, Huwyler, Pedro Müller, yirmi dört yaşındaki bir makine tasarımcısı ve eğlenceli bir gece geçirmek için yola çıkan altmış yedi yaşındaki bir armonika çalgıcısı.

Büroya gitti ve çalışmayı denedi. Ama sanki felç geçirmiş gibi çalışma masasının başında öyle oturdu. Elleri, kollarına çok ağır geliyordu; ayakları, vücudunu taşıyacak derman bulamıyordu. Aklına gelen her düşünde, bozuk bir CD'nin takılması gibi beyninin bir yerinde öylece asılı kalıyordu. Bilgisayarını açtı ve bir sözleşme üzerinde çalışmaya başladı. Ama maus göstergesinin titreşmesi onu hipnotize etti.

Onu bu umursamazlığından Huwyler'in telefonu uyandırdı.

"Gazeteciye ne yaptınız? Beni aradı ve özür diledi."

"Avukatlık sırrı," diye cevapladı Blank.

"Eğer böyle devam ederseniz, bu işi sizinle birlikte yapmamın ne kadar doğru bir karar olduğuna yeniden inanmaya başlayacağım. Hürmetle, Doktor Blank."

Saat on birde Alfred Wenger'le randevusu vardı. Bir psikologla hayatındaki ilk resmi randevuydu bu.

Muayenehanedeki yardımcı kadın onu bekleme odasına götürdüğünde, donuk yüzlü genç bir kadın doktor odasından daha yeni çıkmıştı. Kısa bir süre sonra Alfred Wenger onu içeri çağırdı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" onun ilk sorusu bu oldu, muayenehanede gösterilen yere oturduğunda.

Blank betimlemeye başladı.

"Depresyon," diye tespitte bulundu Wenger.

"Ama en azından nereden geldiğini biliyorum." Dr. Fluri'nin intiharından ve bu olayda oynadığına inandığı rol hakkında konuşmayı sürdürdü.

"Bu olay senin ilk mantar töreninden önceydi, doğru değil mi?"

"Evet öyleydi. Cumartesi'den bu yana, mantar töreninden önce yaptığım şeyler hakkında içimde sürekli kötü bir his var ki, bu daha kötü şeyler yapmama neden oluyor. Senin terapinden önce yaptığım gibi hareket ediyorum. Yeni olan tek şey, kendimi sürekli kötü hissediyor olmam."

"Blank, Pedro Müller'le yaptığı görüşmeyi Wenger'e itiraf etti. Ama tehdit ettiği ya da kaba kuvvet kullandığı yolunda tek cümle sarf etmedi."

Wenger bir formül arıyordu. "Kötüyü iyinin içinde eritmeyi başaramadık. Ve tabii ki, senin kötü karşısına koyduğun iyilik, yeteri kadar güçlü değil."

"Kötülüğe karşı iyilik. Bir papaz gibi konuşuyorsun."

"Bir psikolog gibi."

Blank ciddi durdu. "Dürüst ol: Psilocybinli bir mantar töreninin bir kişiyi canavara dönüştürdüğünü daha önce hiç yaşamış mıydın?"

"Psikoloji canavar diye bir şeyi tanımıyor."

"Benim ne demek istediğimi, biliyorsun."

"Kendim şimdiye kadar böyle bir şey yaşamadım."

"Peki ya diğerleri?"

"Ben hâlâ araştırıyorum."

"Ne zamandan beri araştırıyorsun?"

Wenger mahcup oldu. "İlk konuşmamızdan bu yana."

"Öyleyse neredeyse bir haftadan beri."

"Daha önceden örnekler var. Ama hepsi mantar törenleri sırasındaki davranışla ilgili. Bir de sadece psilocybin kullanmış bir örnek yok."

"Öyleyse?"

"Öyle durumlar oluyor ki, ek olarak amphetamine ya da eroin, kokain ya da crack kullanan insanlar, mantar töreni sırasında şiddette daha meyilli oluyor. Bunun anlamı, başka keyif verici maddelerin getirdiği taşkınlık sonucunda kişilik özellikleri değişebiliyor."

"Ben sadece mantar kullandım."

"Biliyorum."

"Ne öneriyorsun?"

"Bir analiz."

Blank arkadaşına inanamıyormuş gibi baktı. "Bir psikoanaliz?"

"Bir arkadaşımda."

"Eğer doğru bilgilendirildim ise yaklaşık olarak yirmi yıl sürüyor."

"Senin durumundaki birisinde sanmıyorum."

"Çünkü beni önceden kilitleyecekleri için mi?"

Wenger terapinin geri kalan zamanını, niçin bir analiz yapmayı en doğru yol olarak gördüğünü, Blank'a açıklamaya çalıştı. Açıklamayı bitirdiğinde, Blank öneri üzerinde ciddi bir şekilde düşüneceği sözünü verdi.

Vedalaşmadan önce Wenger dedi ki: "Son bir soru, Urs."

Şimdi çok önemli bir şey gelecekmiş gibi Blank ona dikkatle baktı.

"Bugünlerde herhangi bir anda, sadece minik bir kedi için tehlike oluşturmadığın hissine kapıldın mı?"

Blank bir an tereddüt etti. Daha sonra başını iki yana salladı. "Asla. Psikoloğum dışında."

Öğleden sonra yağmur yağmaya başladı. Büronun penceresine çarpan yağmur damlacıklarının yansımasından dışarıya bakıldığında, aşağıda caddede yeni çiçek aşmış kestane ağaçları, eski moda bir çiçekçi dükkanında sergilenen buket demetleri gibi görünüyordu.

Blank pencerenin önünde dikildi ve kendini bu manzaradan bir türlü sıyıramadı. Ona sular altında kalmış ormanı hatırlatıyordu. Bu durum tabii ki içinde yüzme hissini de uyandırdı.

Dört buçuk gibi bürodan ayrıldı. "Bugün biraz erken çıkacağım, Petra," yanından geçerken sekreterine haber verdi. Karşılık olarak "İyi akşamlar!" derken bu durumu pek tasvip etmediğini sezdiren bir tavrı ilk defa hissettirmemişti.

Yaklaşık bir saat sonra Blank ormanda kendini koşarken buldu. Şimdi kayın ağaçlarının yaprakları yeşermiş ve sanki yağmuru ince bir sis bulutuna dönüştürmüştü. Ağaç gövdelerini siyaha çevirmekle kalmamış, Blank'ın mavi eşofmanı vücuduna yapış yapış olarak siyah bir renge dönmüştü.

Blank kendinden geçmiş bir şekilde koşuyordu. Öylesine yorulmuştu ki, ciğerleri ağrıyor, kaslarına iğneler batıyordu. Gözlerinin içine doğru vuran yağmur damlacıkları ormanda her şeyi bulanık görmesine neden olmuştu. Geçen hafta yaşadığı mutluluğun aynısını hissetmeye başlamıştı.

Blank arabasına geri döndüğünde neredeyse karanlık çökmüştü. Fitnes parkurunun başında bıraktığı Jaguar'ı, araba parkında kalan son araçtı. Blank yeniden düzenli nefes alıp verene kadar bekledikten sonra arabasını açtı. Arabanın bagajını açtı ve içeriden büyük bir banyo havlusu çıkardı. "Grand Hotel Imperial" yazıyordu üstünde. Onunla saçlarını kurulamaya başladı.

Havluyu aşağı indirdiğinde, önünde genç bir adamın dikildiğini gördü. Islanmış uzun saçlarının perçemleri aşağıya dökülüyordu. Yüzü soluk, tıraşsızdı ve korku içindeydi.

"Bütün paran, bütün değerli eşyaların, bütün," diye kekeliyordu.

Blank'ın gözünün içine bir şırınga soktu. İçinde koyu bir sıvı vardı. "Kan, pozitif."

Blank'ın duyduğu tek his, şaşkınlıktı. Kendi başına böyle bir şey geldiğinin şaşkınlığıydı. Ayrıca en ufak bir korku dahi hissetmemenin şaşkınlığı. "Tamam," dedi, "sakin ol!" kolundaki kronometreyi çıkarmaya başladı. "Sadece bunun için sana yirmi bin verirler. Dükkanda satın alsan elliden aşağıya kimse vermez. Ama dikkat et, birazcık kazınmış. Yeniden biraz yontman gerekir."

Blank saati genç adama doğru uzattı. O, onu boşta olan eliyle aldı.

"Para ve değerli eşyalar arabanın içinde. Gidip getireyim mi?"

"Ama aptalca bir şey yapma," dedi genç adam ve sesinin yüksekliği karşısında ürktü. Blank şoför kapısını açtı, ehliyeti aldı, birkaç kart ve daha başka bulduğu kâğıtları çıkardı ve el feneriyle gözleri aramaya başladı.

"Burada." Kâğıtları genç adama doğru uzattı ama ayrıca onların yere düşmesini sağladı.

Genç adam onları yerden almak için eğildiğinde, el fenerini arkadan başına indirdi. Adam çuval gibi yere yığıldı.

Blank lambayı yaktı ve eşyalarını yerden aldı. Arabaya bindi ve dönüş yaptı.

Araba park kapısından çıkmadan önce, küçük bir patinaj yaptı. Dikiz aynasından sanki genç adamın yerde kımıldadığını gördü. Ama arka lambaların zayıf kırmızı ışığından fark etmesi de oldukça zordu.

9

Urs Blank arabasıyla İmperial'e geldi, arabasını garaja götürmesi için anahtarı park görevlisine verdi; resepsiyonda anahtarını aldı ve odasında sıcak bir duş aldı. Pijamasını ve alpaka ropdöşambr (bornoz) giydikten sonra odasına bir biftek ve salata siparişi verdi. Çalışma masasında bir yandan yemeğini yerken, diğer yandan da bürodan birlikte getirdiği dosyaları inceliyordu. Saat onda uyumak için yatağına girdi.

Saat ikiyi vurduğunda uyandı. Titriyordu. Yorganı üzerinden atmıştı. Pijama vücuduna yapış yapış olmuştu. Yüzü ıslanmıştı. Yarı açık pencereden serin bir rüzgar içeri süzülüyordu. Yağmur otelin bahçesindeki kestane ağaçlarının yapraklarını dövüyordu.

Yataktan kalktı, pencereyi kapattı, kendini kuruladı ve yeni bir pijama giydi. Yorganı ters yüz ederek, ıslanmamış tarafını üzerine çekti.

Tam lambayı kapatmıştı ki, tir tir titreyen genç adamın öfkeli hali gözlerinin önünde canlandı.

Lambayı yeniden açtı ve yatağın üzerinde oturdu. Kalbi, küt küt vuruyordu.

Genç adamı çiğnemiş miydi? Bilerek mi? Yoksa kazayla mı? Yaralı birini bırakıp kaçmış mıydı? Yoksa bir insan mı öldürmüştü?

Urs ayağa kalktı ve odanın ortasında volta atmaya başladı. Bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Ama içinde fısıltı diyordu ki: "Unut gitsin, yatağına gir ve uyu."

Saat üçte arabasını otelin garajından aldırttı.

Şehrin bomboş sokaklarından geçerek ormana doğru sürdü. Fitnes parkurundaki otoparka yaklaştıkça, arabayı daha yavaş sürmeye başladı. Ormanda çalılık bir yerde durdu, motoru stop etti ve farları söndürdü. Pencereyi açtı. Artık yağmur yağmıyordu. Her rüzgar esişinde karanlıkta kalmış çalılıklarda bir çatırtı duyuluyordu.

Gözleri karanlığa alıştığında, otoparkın girişini gösteren direkleri fark etti. Biraz daha bekledi. Daha sonra motoru çalıştırdı ve farları açmadan otoparka doğru sürdü.

Boştu. Blank bir hafiflik hissetti. Belki, diye düşündü, hislerim yeniden normale dönüyor.

Farları açtı.

Sonra asfalt üzerindeki karartıyı gördü. Zikzak biçiminde bir siluet.

Yarım saat önce dağların tepelerinde şafak sökmeye başlamıştı. Asfalt yol ıslaklıktan parıldıyordu. Blank yolda arada sırada ya bir traktör ya da bir Land Rover'la karşılaşıyordu.

Aniden yan bir yola daldı. Ormanın içinden bir kayrana doğru sürdü. Küçük çiftlik evi orada duruyordu. Arabayı o yöne doğru sürdüğünde, köpekler havlamaya başlamıştı bile.

"Sakin ol, Brahma," dedi Blank, arabadan indiğinde. Hayvan hemen sakinleşti ve kuyruğunu indirerek onu kokusundan tanımaya çalıştı.

Uzun süre kapıya vurmak ve bağırmak zorunda kalmıştı ta ki birinci katta bir pencere açılana ve Joe darmadağınık başını uzatana kadar. "Kafayı mı yedin, saat sabahın altısı."

"Çok önemli," diye bağırdı Blank.

Kısa bir süre sonra havasız bırakılmış mutfakta oturmuşlardı. Joe küçük odun sobasında ateş yaktı ve kahve pişirmek için alüminyum bir cezveyi ateşin üzerine koydu. Şimdi mutfaktaki masada Blank'ın karşısına oturmuştu. "Neymiş önemli olan?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla.

"İkinci seferde eksik olan bir şey, birinci törende yer alıyordu."

"Böyle bir sonuca nasıl vardın?"

"Tören çok farklıydı."

"Her tören farklıdır."

"Çoğu birbirine benzer diyor benim doktorlar."

Joe şaşkınlıkla baktı. "Doktorların mı?"

"Ben tedavi görüyorum. Hastayım. Ve eğer iyileşmezsem, sana gösteririm."

"Herkes kendi riskini yüklenir. Anlaşma böyle."

"Hiç de değil, eğer mala su katarsan."

Joe sesini yükseltti. "Biz mala su falan katmıyoruz."

"Doktorlarım, içine sentetik bir şeylerin karıştırıldığını söyledi."

"Senin doktorların mantardan bir bok anlamıyorlar."

"Bendeki bulgular onları doğruluyor."

Joe ayağa kalktı ve bir şey aradı. "İçer misin?" diye sordu.

Blank hayır anlamında başını salladığında, dolu kül tablasından en uzun izmariti seçerek, ağzına götürdü.

"Ne gibi bulgular?"

Blank ayağa kalktı ve ona büyük bir şamar attı. İzmarit ağzından fırladı. "Böyle," diye cevap verdi.

Joe korkuya kapılmış bir şekilde ona bakıyordu. Tokat yediği yanağını tuttu. "Kafayı mı yedin sen?"

"Aynen öyle."

Sobanın üzerinden cızırtılar geliyordu. Kahve taşmıştı. Blank ayağa kalktı, bir bez buldu ve sobanın üzerindeki cezveyi eline aldı. Masaya getirdi ve fokurdayan kahveyi Joe'nun kolunun üzerine dökmeye başladı.

Joe çığlık attı, ayağa fırladı, içinde kirli tencere ve tabakların yığılı bulunduğu lavaboya koştu, musluğu çevirdi ve kolunu soğuk suya tuttu.

"İçinde başka ne vardı?" diye sordu Blank.

Joe cevap vermedi. Blank arkasında dikildi ve cezveyi onun sırtına boşalttı. Joe korkunç bir çığlık attı.

"Yerine otur!" diye emretti Blank.

Joe itaat etti. Blank elinde cezveyle onun önüne dikildi. "Mantar dışında başka içinde ne vardı?"

"Sadece mantar. Yemin ederim."

Blank cezveyi başına doğru kaldırdı. "Farklı büyüklükte!" diye bağırdı Joe.

Blank cezveyi sobanın üzerine koydu ve ateşe iki odun daha attı.

"Değişik büyüklükte pürüzsüz sivri uçlu mantarlar."

"Göster bana."

Joe ayağa kalktı. Blank elinde cezveyle onu takip etti. Dik bir merdivenden çatıdaki yatak odasına çıktılar. İçerisi ter ve kirli çamaşır kokuyordu. Yere konulmuş bir döşeğin üzerinde yorgan ve yastıklar birbirine karışmıştı. "Shiva nerede?" diye sordu Blank.

"Hindistan'da." Joe kapaksız dolabın içinden bir şeyler karıştırdı ve teneke bir kutu çıkardı. Mutfağa geri döndüler. Blank cezveyi yeniden sobanın üzerine yerleştirdi ve Joe'ya oturmasını emretti.

Kutunun içinde iki tane plastik torba vardı. Joe içindekileri masanın üzerine boşalttı. Birisinden büyük ve orta kurutulmuş mantarlar. Diğerinde ise küçükler vardı.

"Büyük ve küçük pürüzsüz sivri uçlu ya da cüce çadır biçiminde olanlar," diye açıklama yaptı Joe.

"Peki en ufak olanlar?"

"Hangi en ufak olanlar?"

"İlk törende ben bir tane çok ufak olanlardan almıştım. Buradaki küçüklerden çok daha küçüktü." Blank yeniden beze uzandı.

Joe duraksadı. "Ufak olanlardan sadece bir çeşit var."

"Onu ben aldım."

"Çok küçük bir şey. Bir tırnak büyüklüğünde."

"Bir tırnaktan bile daha küçük."

Joe iç çekti.

"Neydi o?"

Joe omuzlarını silkti. Blank cezveyi sobadan aldı. "Bilmiyorum!" diye bağırdı Joe.

Blank cezveyi onun üzerinde tuttu. "Bir bleuling, bir bleuling," diye bağırdı can havliyle.

"Bir bleuling nasıl bir şey?"

"Çok nadir bulunan bir mantar."

"Ne kadar nadir?"

Joe duraksadı. Blank yere biraz kahve döktü. Tam Joe'nun ayağının dibine.

"Onu ilk defa orada görmüştüm," diye kekeledi Joe.

"Peki nasıl bir etkisi olduğunu nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Denemek istemiştim. Yanlışlıkla. Shiva onları diğerleriyle karıştırdı."

"Nasıl bir etki gösterdiğini, diğer insanlar üzerinde görmüş müydün?"

Joe üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "O mantar hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Peki onun psilocybin içerdiğini nereden biliyordun?"

Joe ağlamaya başladı. "Öyle bir görüntüsü vardı."

"Tamam öyleyse adını nereden biliyordun?" Blank sesini oldukça yükseltmişti.

"Bu adı ona ben verdim."

Öğleden sonra Urs Blank yeniden çalışma masasına oturmuştu. Odasının kapısını kilitlemişti ve rahatsız edilmek istemiyordu. Önünde bir kitap duruyordu, başlığı: *Mantarları tanımak.*

Birkaç sayfaya küçük kâğıtların üzerine yazılmış notlar yapıştırılmıştı. Her defasında, bir defterden kopartılmış bir kâğıt parçasına bakıyordu. Üzerinde Joe'nun titrek el yazısıyla yazdığı notlar vardı:

"Blaeuling"

Kafa: 7-9 milimetre, siyanojen mavisi, cıvık bir parlaklık, sivri arka, oluklu.

Lam: Safran sarısı, sapı boş

Sap: kafa rengi, 2-3 santimetre, ince, kırılgan.
Gövde: lam rengi, Koku biraz nahoş.
Spor: Spor toz pembe
Yetiştiği yer: Rubliholz

Blank büyük bir Blaeuling buldu, peziza varia. Ama rengi toprak sarısından kahverengiye doğru çalıyordu; büyüklükleri iki buçuk santimden yirmi santimetreye kadar çıkabiliyor ve tadı çok güzel olmasa da yenilebilir kategorisine alınmıştı.

Joe'nun betimlemesine kısmen de olsa uyan tek mantar, çelik mavi Rötling idi. Çelik mavi ya da zyan mavi algılama şekline göre değişebiliyordu. Tabii ki lamlar da –etli kısmın rengi birisinde pembeye kadar, diğerinde ise safran sarısına çalıyordu– oldukça benzer özellikler sergiliyordu. Ama burada da yine kafa ölçüsü sorun teşkil ediyordu. İkiden beş santimetreye kadar. Belirttiği gibi yedi ile dokuz milimetre boyunda değildi.

Blank mantarlardan anlamıyordu. Ama büyüme aşamasına geçmeden önce ilk filizlenmeye başladıklarında bu kadar küçük olduklarını hiç tasavvur edememişti.

Birkaç bölümü daha işaretledi. Mavi yumru ayak, bakır pası Traeuschling, mavi Saftporling. Ancak renkler dışında Blaeuling'le en ufak bir benzerlikleri yoktu.

Joe ona mantarların yetiştiği yerler hakkında pek fazla bilgi verememişti. Her yıl olduğu gibi geçen sonbahar da yine alternatif bir mantar araştırma gezisi düzenlemişti. Akşam mantarları kontrol ettiğinde, onu gençlerin gelişigüzel topladığı mantarların arasında bulmuştu. Onu kimin bulduğunu, orada bulunan hiç kimse tam olarak söyleyemiyordu. Joe bile onu buldukları gün hangi bölgede araştırma yaptıklarından emin değildi. Belki de Blank'a haritada gösterdiği, civardaki bir karma orman olan Rubliholz'da. Belki de değil. Grup araştırma gezisini unutulmaz bir mantar töreniyle kapatmıştı. O gün hayatının en unutulmaz günleri arasındaki yerini almıştı.

Kan süt mantar ve sarı Lohblüte, yenilmeyen iki tane balgam mantar türü, kayın ağaçlarının bittiği noktada yetişiyordu. Bu bölgede minik zyanmavi mantarla ilgili en ufak bir ipucuna dahi rastlayamamıştı.

Blank ayağa kalktı ve mantar kitabını evrak çantasına yerleştirdi. Bu felç eden pişmanlık hissi kendisini esir almadan önce buradan çıkıp gitmek istiyordu.

Kırçıl saçlı, dişleri dökük Rolf Blaser, mavi Opel'de oturmuş, tutanak için madde madde notlar alıyordu. Kimsenin karşısına dikilmediği tek yer devriye arabasının içiydi. Evin önü yangın söndürme araçları, hortumlar, pompalar, jeneratörler, otomobiller ve traktörler tarafından kapatılmıştı.

Köylü, çiftlikten yükselen dumanları ormanın üzerinde gördüğünde, tedbir olarak itfaiyeyi aradı. Daha sonra itfaiye üniformasını giydi, Land Rover'ına atlayarak, kızıl çam ağaçları arasındaki çiftliğe doğru yola çıktı.

Cayır cayır yanıyordu. Brahma adlı köpek ön tarafta durmuş, alevlere karşı havlıyordu.

İtfaiye bölgede çiftlik sahibi olan köylülerden oluşturulmuştu. Hepsi işe koyulmuştu. Onlar müdahale edene kadar, yangın çiftliğin etrafındaki kızıl çamları sarmıştı. Gerçi itfaiye düzenli şekilde her zaman tatbikat yapardı; ama hortumları açıp takana ve söndürme çalışmalarına başlayana kadar ateş ormanı sarmıştı. Belediye itfaiyesinin takviyesi ve yeni bir yangın yolu açmak için yakında bulunan bir inşaat şirketinin tarak makinesi sayesinde yangın kontrol altına alınabildi.

Çiftlik taş duvarlar dışında tamamen harap olmuştu.

Kasket ve itfaiye elbiseleri içinde küçük gruplar halinde toplanmış olan köylüler, yangının çıkış nedeni üzerine spekülasyonlarda bulunuyorlardı. Bir konuda hemfikirdiler: İhmalden kaynaklanan bir yangın. Sarhoş ya da uyuşturucu aldıktan sonra ateşle oynamak.

Zaten böyle bir şeyin daha önce olmaması bir mucizeydi.

Yangın enkazını dikkatlice kontrol eden profesyonel bir itfaiye eri, Blaser'in Opel'ine doğru yaklaştı. "Şurada bir şey bulduk," dedi.

Blaser, bagajdan lastik çizmeleri çıkararak, ayağına geçirdi, yangın gereçleri ve püskürtülen suyun biriktiği noktaların üzerinden atlayarak ilerledi. Enkazın bulunduğu yerde bir şeyin etrafında toplanmış bulunan itfaiye erlerinin yanına çıktı.

Ne olup bittiğini Blaser hemen anladı. Yangın mahallinde kararmış, tanınmaz halde toparlak bir parçaya ilk defa rastlamıyordu. "Bir tabuta ihtiyacımız var," dedi itfaiye erlerinden biri.

Blaser merkeze telsizle bildirmek için aracına döndü.

Alfred Wenger bir hastasıyla meşguldü. Ama Lucille telefonunun ona bağlanması için ısrar ediyordu. Acil bir durumdu. Urs Blank'la ilgiliydi.

"Ne olduğunu duydun mu?" mantar töreninden bu yana birbirlerine sen diye hitap ediyorlardı. "Joe yanmış." Bildiklerini ona birer birer anlattı. Çiftlik ve ormanın yarısının kül olduğunu belirtti.

"Peki bu neden acil bir durum olsun, Urs'la ne ilgisi var?" diye sordu Wenger.

"Dün akşamdan beri ona ulaşmaya çalışıyorum. Ama ona bir türlü ulaşamıyorum. Ne otelde, ne büroda ne de cep telefonu üzerinden. Nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Ben de bilmiyorum."

Lucille bir an sessiz kaldı. "İçimde kötü bir his var. Son zamanlarda kendini çok baskı altında hissediyordu. Şimdi de Joe'nun başına gelenlere bak."

"Ben iki olay arasında bir bağlantı göremiyorum." Wenger'in sesi biraz sabırsızca çıkmıştı.

"Bir şekilde her şey birbirine bağlı," diye cevapladı Lucille.

"Daha geçen hafta birlikte aynı çadırda geceledik. Şimdi Joe öldü ve Urs ortadan kayboldu. Bu çok ürkütücü bir durum."

"Şu anda bir hastam var, Lucille."

"Özür dilerim."

"Endişelenme," dedi Wenger, telefonu kapatmadan önce.

Ama hastası çıkar çıkmaz, derhal Blank'ın sekreterini aradı. Ondan öğrendiği kadarıyla Urs dün öğleden sonra aniden ortaya çıktı, iki saat dosyaları inceledikten sonra, aniden büyük bir hışımla bürodan çıkıp gitti. O zamandan beri kendisinden hiçbir haber alamadı ve insanlara ne söylemesi gerektiğini de artık bilmiyordu. Sesi endişeli geliyordu.

Suitindeki doğrudan telefon hattı üzerinden de cevap vermiyordu. Resepsiyondan aldığı bilgiye göre de Sayın Dr. Blank odasında değildi. En son ne zaman İmperil'de görüldü sorusuna ise tabii ki kimse cevap vermiyordu.

İki hasta daha aldıktan sonra Evelyne aradı. Mümkün olduğu kadar sıradan bir şeymiş gibi sordu: "Şey, Urs'a ulaşmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bunu bana mı soruyorsun?"

"Büroda ve oteldekiler nerede olduğunu bilmiyor. Dünden beri."

"Endişelenmek için bir neden var mı?" Evelyne bilmek istedi.

Wenger duraksadı.

"Ona ne oldu, Alfred?"

"Pek kendinde değil. Son zamanlarda."

"Evet, Bunu ben de fark ettim." Biraz iğneleyici bir ses tonu kullandı.

"Eğer görürsen, söyle ona, beni arasın."

Belki "Evet," demeden önce kısa bir an duraksaması, belki sesindeki eda ya da belki de Wenger'in insanlar hakkında uzun yılardan beri edindiği tecrübedendi, ama onun kendisine doğruyu söylemediğini hissetti. Her halükarda son hastasıyla işi bittikten sonra doğrudan Evelyne'in evinin yolunu tuttu.

Vakitsiz ziyaretine şaşırmış gibi görünmüyordu; onu doğrudan oturma odasına aldı.

"Bir bardak şarap içer misin?"

İki bardak ve yarısı kırmızı şarap dolu bir sürahi getirdi. Şarapları doldururken onu izlediğinde, artık davranışlarının son buluşmalarında olduğu gibi bitkin olmadığını fark etti. Ve tabii ki gözleri de artık, sanki feri sönmüş gibi görünmüyordu.

"O burada, doğru mu?"

"Onu ispiyonlamayacağıma söz verdim."

Şaraplarını içerken, Evelyne neler olduğunu anlattı. Geçen akşam, karanlık çökmek üzereyken kapı zili çaldı. Açtığında, kapının önünde Urs duruyordu. Takım elbisesi toz toprak içindeydi; ayakkabılarına ise çamur bulaşmıştı. Onu içeri aldı. Birlikte bir şeyler yediler. Mutfakta, eskiden olduğu gibi.

Urs fazla bir şey anlatmadı. Sadece, bir depresyon geçirdiğini söyledi. İçinden nasıl çıkacağını kendisinin de pek bilmediği, bir depresyon. Birkaç gün kimseye görünmeyerek, içinden nasıl çıkacağına bakacaktı.

"O zamandan beri odasından hiç çıkmadı. Kahvaltısını onun yatağının yanına koydum. Ona öğlen yemeği götürdüğümde, hâlâ uyuyordu. Kahvaltıya elini bile sürmemişti. Ona ne oldu, Alfred?"

"Bir depresyon geçiriyor."

"Urs ve bir depresyon. Ne için?"

"İnsan her zaman niçin olduğunu bilemez."

"Aşk acısı?"

"Hayır, korkarım ki; biraz daha karmaşık."

"Anlıyorum. Bana söylemene izin yok."

Wenger onu onayladı.

"Ama bir şey söylemem gerekiyorsa: Her halükarda dün akşam bana karşı çok iyiydi. Bir hafta önce, onda beni ürküten bir soğukluk etrafa yayılıyordu."

Wenger başıyla onayladı.

"Sende mi aynı şeyi hissettin?"

Kapı açıldı. Blank bornozla içeri girdi. Saçları karma karışık, yüzü tıraşsızdı. Evelyne ve Wenger'i tiksiniyormuş gibi süzdü. "Bunu tahmin etmeliydim."

"O kendiliğinden buraya geldi, yemin ederim," diye kendini savundu Evelyne.

Blank onların yanına oturdu. "Sana bir bardak getireyim mi?" diye sordu Evelyne. İki yana kafasını salladı.

Ayaklı bir lambanın ışığında sessizce oturdular. Büyük pencereye yansıyan sulietleri şehrin ışıklarına karışıyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Wenger.

Blank omuzlarını silkti.

"Dışarı çıkayım mı?" diye sordu Evelyne.

Blank omuzlarını silkti.

Evelyne odadan çıktı. Bardağını birlikte aldı.

Wenger bir yudum aldı. "Kimden saklanıyorsun?"

Blank düşünüyormuş gibi yaptı. "Kendimden, belki."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Ama bu suçluluk duygusu beni yiyip bitirecek."

"Peki yeni bir sebebi var mı?"

"Eski sebepler yeterli."

"Peki kendini nerede böyle toz toprak içinde bıraktın?"

"Toz toprak?"

"Evelyne, senin toz toprak içinde buraya geldiğini söyledi."

"Doğru ya. Ormanda. Orman beni rahatlatıyor. Tuhaf, değil mi?"

"Son defa, kendini gerçekten rahat hissettiğinde, ormandaydın."

"Evet, orada kendimi iyi hissediyorum."

Wenger kendine şarap doldurdu.

"Psilocybin etkisi gösteren değişik psiko-aktif mantarlar?" diye sordu Blank.

"Psilocin, Serotonin, Baeocystin, bildiğim kadarıyla."

"İlk törende bu mantarlardan birisini almış olabilir miyim, ondan dolayı da ikinci seyahatim oldukça farklı sonuç verdi."

"Olabilir."

"Bu konunun üzerine gitmemize değeceğine inanıyor musun?"

Wenger, Blank'ı dikkatle süzerek dedi ki: "Bu konuda başka bir sorun var."

"Nasıl bir sorun?"

"Joe öldü. Evi ve çiftliği ile birlikte yandı."

"Ha." Bu karşılıkta ne şaşırma ne ürkme ne de hayal kırıklığı vardı. Bu da, bir kişiyle yeni bir boyuta geçtikleri ama aynı zamanda planlama yapılırken her an her şeyin değişebileceği anlamına geliyordu.

Wenger rahatladı. "Bu şekilde yeni bir mantar töreni yapmayı hiç tasvip etmiyorum. Güvensiz. Riskli. Önceden olduğu gibi yine analiz yapılmasından yanayım."

Blank başını salladı.

"Peki sen ne yapmak istiyorsun?"

"Ben bir süre bütün bunlardan uzaklaşmak istiyorum."

"Burayı doğru bir yer olarak mı görüyorsun?"

"Senin önerin ne?"

"Ormanın seni rahatlattığını kendin söylüyorsun. Ben ormanın ortasında bir yer biliyorum. Güzel bir ev, güzel bir çevre, iyi bir ekip, güzel yemek. Ama ucuz değil."

"Bir otel?"

"Ona benzer bir şey."

Pat sabah saat ikide diskodan eve döndüğünde, Lucille'i mutfakta muz likörü ile kafayı çekerken buldu, dili dolaşıyordu. "Sayın Dr. Blank yine ortaya çıktı. Üç defa tahmin şansın var; bil bakalım nerede?"

"Annesinde mi?" dedi Pat.

"Annesinde!"

"Seni aradı mı?" dedi Pat.

"Hayır, o değil psikoloğu aradı."

"Ah, pardon." Pat likörün geri kalanını bir bardağın içine boşaltıtı ve arkadaşıyla tokuşturdu.

"Dr. Blank'ın şerefine," dedi Lucille.

10

Eschengut on sekizinci yüzyıldan kalma bir şato, çiftlikle tarım ürünlerini saklamak için inşa edilen depolar, personel için bir apartman ve klinik, müşteri patlaması yapınca seksenli yıllarda inşa edilen ek bir binadan oluşuyordu.

Eschengut'a, ki sadece kodamanların yeriydi, kalp krizinden sonra sağlığına yeniden kavuşmak, alkol problemini çözmek ya da fazla kilolarından kurtulmak isteyen insanlar gelirdi. Orada hücreleri yenilemek ya da kırışıklıklardan kurtulmak için estetik ameliyatlar da yapılıyordu. Kuruluş ayrıca para babalarının kendi sağlıkları ile ilgili yapmak istedikleri konularda uzmanlaşmıştı.

Urs Blank'a depresyondan bitkin düşme teşhisi konulmuştu. "Sinir krizi" geçirmeden önceki ilk safhaydı. Böyle bir teşhisin kulağı fazla tırmalamadığını düşünüyordu.

Geiger, Von Berg, Minder&Blank'ta bu teşhis endişe ve rahatlamayla karışık bir duyguyla karşılandı. Endişe, çünkü bu durum çok önemli bazı müşterilerin başıboş kaldığı anlamına geliyordu. Rahatlama, çünkü Blank'ın tuhaf davranışlarına artık verecekleri hazır bir cevapları vardı. Gerçi Blank'ın ortadan kaybolma nedeni olarak bir kalp krizi ya da bel fıtığı teşhisi ortakların işine daha çok gelirdi. Ama depresyondan bitkin düşme, Dr. Wenger'in açıklamasına göre, aşırı çalışma sonucunda meydana çıkmış bir sağlık sorununa işaret ediyordu. Aşırı çalışmadan dolayı sağlık sorunu yaşamak da yetenekli ve çalışkan bir ticaret avukatı için ancak bir onurdu.

Her halûkarda, Blank'ın tüm müşterilerini geçici bir çözüm bularak tutmayı başarmışlardı. Hattâ Huwyler bile davasının büroda kalmasına hazırdı. Bunun geçici bir durum olduğu konusunda Dr. Geiger onu ikna etti. İşin ağır yükü Blank'ın asistanı Christoph Gerber'a bırakılacaktı. O, bu dava üzerinde zaten yeterince çalışmış, ayrıca Blank'ın çalışma tarzını da biliyordu. "Blank'ın ikiz kardeşi," diye Dr. Geiger, Huwyler'e tanıttı onu.

Eschengut, Urs Blank için hoş bir sürpriz olmuştu. Personel sır saklamasını biliyordu. Doktorlar fazla musallat olmuyordu. Hastalar birbirlerini gördüklerinde yollarını değiştirmeyi tercih ediyorlardı. Kendileri rahat bırakıldığı için çoğu oldukça memnundu. Sadece arada sırada birileriyle yüzme havuzunda ya da jimnastik salonunda karşılaşıyordu. Yemeğini odasında yiyordu. Odası şatonun bir kulesinde bulunuyordu. Odasının penceresi, kliniği çevreleyen Eschenwald ormanının dört tarafını da rahatlıkla görüyordu.

Blank günlerini burada geçiriyordu.

Bazen daha günün ilk ışıkları çıkar çıkmaz uyanıyordu. Açık penceresinin önüne dikiliyor, kuşların yeni günü selamlamasını, dinliyordu. Her taraftan yükselen ötüş ve tırtıl sesleri sanki sadece bir canlıdan çıkıyormuş gibi birbirlerine karışarak muhteşem bir harmoni oluşturuyordu.

Urs giyindi ve gıcırdayan tahta merdivenlere ayak uçlarıyla yavaşça basarak aşağıya indi ve çiftliğin kapısından dışarı çıktı. Tahıl depolarının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Ahırda ışık yanıyor; pencereden halk müziği yükseliyor ve süt sağma makinelerinin şakırtıları duyuluyordu. Blank büyük sebze bahçesinin bulunduğu noktada ikiye ayrılan yolda orman tarafına doğru yürüdü. Ormana yaklaştıkça daha da hızlanıyordu. Sanki sağanak yağmurdan kaçıp en yakın sığınağa girmeye çalışan birini andırıyordu.

Mayıs'ın sonuydu. Dişbudak ağaçları daha iki haftadır filizlenmeye başladıklarından, ormana güneş ışınları daha sığ vuruyordu. Çimenlerin yeni yeşermeye başladığı ormanda, yerde hâlâ çuhaçiçeği

ve altın ısırgan otunun sarıya çalan hakimiyeti göze çarpıyordu. Tek tük geç kalmış bir dağ lalesinin beyazı da etrafta parıldıyordu.

Birkaç yüz metre yol aldıktan sonra Blank yoldan ayrılarak, ormanın en sık olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Orada, sarı dişbudak ağacı gövdelerinin yerini gövdesinde yosun yetişen dağ akçağaçlarına bıraktığı, muazzam gövdesinin etrafını, yabani kiraz ağacı, fındık ağacı ve babata ağaçlarının çalılıklarının aldığı yerde, kendini çok daha iyi hissediyordu. Yıllardan beri tek bir insan ayağının değmediği görüntüsü veren yerlere bayılıyordu. Bir kayaya, bir ağaç köküne ya da sadece yumuşak toprağın üzerine oturarak, ormanın bir parçasıymış gibi davranıyordu.

Bazen, ormanın derinliklerinde, hisleri üzerindeki gölgeleri atarak, öğleden sonraları içine dolan neşeli anları yakalamak, saatlerini alıyordu. Böyle günlerde Eschengut'a bir kuş kadar hafiflemiş dönüyordu.

İkinci haftasında mantarı buldu. Kliniğe dönüş yolundaydı. Bulunduğu nokta tamı tamına, orman yolunun ayrıldığı yerde, yol kenarındaydı. İlk anda onların yassı çakıl taşları olduğunu düşündü. Önce sadece açık griden koyu gri-maviye dönüşen şapkasını gördü. Dizüstü çökerek, eğildikten sonra, mantar olduklarını ancak anladı. Onlardan birini yumuşak topraktan söküp aldı. Şapka çana benziyor, kenarları yaşlanmış deri gibi buruşuktu. Sapı açık griydi; ama belki onu açık mavi olarak tanımlamak da mümkündü. Temelde bakıldığında, Bleuling'in özelliklerini taşımayan tombul bir yapısı vardı. Küçümsenmeyecek kadar da büyük görünüyordu. Henüz olgunlaşmamış olanlar, kümesteki gri yumurtalar gibi görünüyordu.

Blank orada bir grup halinde duran bütün mantarları söktü ve dikkatli bir şekilde mendilinin içine sardı.

Yolun Eschengut kayranıyla buluştuğu noktada, yol kenarında yeşile boyanmış bir bank vardı. Blank orayı tam geçtiği anda, birisi dedi ki: "Siz burada takma bir isimle mi kalıyorsunuz, yoksa sizi adınızla çağırabilir miyim?"

Blank ürkmüş bir şekilde geriye döndü. Bankta Pius Ott oturuyordu. Avcıların kullandığı bir loden palto giymiş ve keçe bir şapka takmıştı. Şimdi ayağa kalktı ve Blank'a doğru yürüdü.

"Benim burada olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Bilmiyordum." Ott, Blank'a elini uzattı.

"O zaman tesadüfen buradasınız?"

"Tam değil." Ott, Blank'ın mendil bohçasını işaret etti.

"Mantar koleksiyoncusu musunuz?"

"Hayır. Ama onları farklı buldum."

Ott elini bohçaya doğru uzattı. "Müsaade eder misiniz?"

"Mantarlardan anlar mısınız?"

"Biraz anlarım." Ott mendili aldı, yere koydu, bağını çözdü ve bir ıslık çaldı. "Farklı gayet doğru bir sözcük."

"Yenilebilir mi?"

"Yenilebilir mi? Henüz olgunlaşmamış olanlar mükemmel. Beni de davet eder misiniz?"

"Siz de Eschengut'ta mı kalıyorsunuz?"

"Her yıl üç hafta."

Blank düstur edindi ve niçin olduğunu sormadı.

Ott mantarları yeniden mendilin içine topladı. "Nasıl pişirildiğini, ben aşçıya anlatırım, sonra da birlikte yeriz. Your place or my place?[1]"

Blank tereddüt ettiğinde, Ott ekledi: "Biliyorum, bir rehabilitasyon kliniğinde tesadüfen bir tanıdıkla karşılaşmak kadar rahatsız edici bir durum yoktur. Rahat olabilirsiniz: Burada birbirimizi rahatsız etmek, hiç benim tarzım da değil. Ama bu mantarların bir an önce yenilmesi gerekiyor. Bunlar mürekkep gibi. Yarından tezi yok akmaya başlarlar."

Daha birkaç gün öncesine kadar böyle bir durumda Ott'u en iyi ihtimalle atlatırdı. Ama sadece teklifini kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda Ott'un odasında yemeyi istemesine kendisi de şaşır-

1) Sende mi yoksa bende mi? –çn

mıştı. Blank kendisine yazılan meditasyon egzersizlerini de bir bir anlattı. Yeniden sosyal bir kişilik olma yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Ott'un kaldığı oda ek binanın teras katında yer alıyordu. Terasın üç tarafı açıktı; bir taraf depolara, bir taraf şatoya bir taraf da ormana bakıyordu. Bir oturma odası ve bir yatak odasından oluşuyordu. Oda, seksenli yılların modasını taşıyan mobilyalarla döşenmişti.

Oturma odasının dörte birini kaplayan bir masanın üzerinde üç tane ekran bulunuyordu. Üçünde de borsa verileri akıyordu. Hemen yanında büyük bir titizlikle balyalanmış kâğıt ve çalışmaya hazır üç cep telefonu bulunuyordu. Bir faks makinesi ve kâğıt öğütme makinesi Ott'un geçici altyapısını tamamlıyordu.

Batı cephesine bakan pencerenin önündeki küçük masanın üzerinde iki kişilik yemek servisi açılmıştı. Güney cephesinde ise küçük bir oturma grubu, bir sofa ve iki tane koltuk vardı. "Yemek yarım saat içinde servis edilecek. Size aperatif bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Blank bir tonik rica etti. Ott buzdolabından iki tane şişe çıkardı ve ikisini bir bardağın içine boşalttı.

"Eskiden düzensizliğin ömrü uzattığına inanırdım. Asla iki yıl üst üste benzer şeyi yapma, yoksa yılları birbirinden ayırt edemezsin ve her şey aynı kabın içinde toplanmaya başlar. Bugün ise tam tersine inanıyorum: Düzenli olmak hayatı uzatır. Yıllar ne kadar birbirine benzerse, o kadar doyulmaz bir hal alır. Ben her yıl tam bu zamanlarda buraya gelirim ve hep aynı odada kalırım. Personel hiç fark ettirmeden yaşlanıyor; sürekli müşteriler ise hep aynı kalıyor." Ott güldü. "Tam tersine: Onlardan bazıları yıllar geçtikçe daha da gençleşiyor. Hayatı uzatmak için siz ne yapıyorsunuz, Sayın Doktor?"

Blank biraz düşündü. "Belki de çok az şey."

"Siz her sabah çok erkenden ormana gidiyorsunuz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben sizi buradan görüyorum. Ben de bir sabah kuşuyum."

"Beni gözetliyor musunuz?" Blank'ın aklı karışmıştı.

"Geldiğiniz günden bu yana. Ama endişelenme. Yarın benim son günüm."

Blank cevap vermedi.

"Üzgünüm, eski bir avcı alışkanlığı. Sabahın kõründe en yüksek noktaya oturarak, ormanı gözlemlemek. Ve tabii ki bu arada ormana giderken sizi görüyorum. Eğer ömrünüzü uzatmak istiyorsanız, orman iyi bir başlangıç. Orada iki şeyi aynı anda bulursunuz: Durağanlık ve değişim."

"Onun için mi sadece avlanıyorsunuz?" Blank sakin durabildiği için memnundu.

"Sadece ormanda değil. Ben aynı zamanda bozkır ve kutuplarda da avlanıyorum. Ama onları da ömrü uzatmak için yapıyorum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü ölümsüzlük isteği, ölüm ile yaşamın hemen yanı başında durur."

Kapı vuruldu. İki garson bir yemek servis arabasını içeri sürdüler. Ott ve Blank yerlerine oturdu ve yemek servisinin yapılmasını beklediler. Karışık ilkbahar salatası, ev yapımı makarna, ve tabii ki soğan ve sarımsakla birlikte buğuda pişmiş mantar.

"Bir yudum Bordeaux alır mısınız?" diye sordu Ott. Blank reddetti.

Ev sahibi haklı çıkmıştı. Mantarlar enfesti. Blank tabağı silip süpürdüğü sırada sordu: "Bunlara her yerde rastlanamayacak kadar nadir mi?"

"Hayır, kırışık mürekkepli mantar çeşidine nispi olarak sık sık rastlanır. Çok nadir yenilmesinin başka bir iç yüzü var. Alkolle birlikte hazım etmek pek kolay değil."

"Etkisini nasıl gösteriyor?"

"Yüz kıpkırmızı oluyor, sonra gitgide mora dönüşerek bütün gövdeye yayılıyor. Sadece burun ucu ile kulaklar garip bir şekilde solgunlaşıyor. Ateşlenme hissi, kalp atışı bozukluğu, konuşma ve

görme bozuklukları. Bu semptomlar, mantarla birlikte az miktarda alkol alındığında, veya iki gün önceden aynı miktarda alkol alınmışsa yine ortaya çıkabiliyor. Pek tabii ki mantar yenildikten sonra iki gün içinde alkol alınırsa yine aynı sonla karşılaşılıyor." Ott gülümsedi. "İyi ki, siz içmemişsiniz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bilmiyordum."

Blank içinde büyük bir öfkenin yükseldiğini hissetti. "Peki nasıl böyle bir sonuca vardınız?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Blank'ın sesi oldukça yüksek çıkmıştı.

"Ben iyi bir insan sarrafıyım."

"Siz insan sarraflığınızı zehirli mantarlarla mı test ediyorsunuz?"

Blank öfkelendikçe, Ott daha da sakinleşiyordu. "Ben dedim ki, böyle olduğuna eminim. Bunu sizin davranışlarınızdan çıkardım. İkimizin iç güdüleri çok benzer. Biz birbirimize çok benziyoruz."

Blank'ın yumruğu Ott'un yüzünde patladı. Sağ burun deliğinden hemen kan akmaya başladı. Ott hiç etkilenmiş görünmüyordu. Öylece oturdu ve Blank'ın gözlerinin içine baktı.

Blank ikinci yumruğu indirmek istediğinde, Ott sağ elini kaldırdı. Elinde bir avcı bıçağı vardı. Blank masadan kalktı ve bir adım geri attı. Kan Ott'un çenesinden süzülerek beyaz gömleğinin üzerine damladı. Gülümsedi.

Blank odayı terk etti.

Ott dik bir şekilde put gibi oturuyordu, sol ve sağ eli tabağa uzanmıştı.

Blank konusunda aldanmıştı. Ona hiç benzemiyordu. O kendini kontrol edemiyordu.

Ott peçeteyi burnunun üzerine bastırmayı ya da banyoya gitmeyi kendine yakıştıramadı. Burada öylece oturacak, vücudundaki kan kendi kendine akmayı bırakana kadar bekleyecekti. Öylesine

bekleyerek kendi kendine soruyordu; acaba Blank olayların bu şekilde gelişmesine yol açarak ne kadar büyük bir hata işlediğinin farkında mıydı.

Blank Eschengut'taki mantar kitabını birlikte aldı. Ott'un pösteki mantarı (coprinus atramentarius) üzerine söyledikleri doğruydu. Kitaptaki bilgide daha da ileri gidiliyordu. Ölümle sonuçlanan kan dolaşımı bozukluklarından söz ediyordu. Blank öfkeli bir şekilde orayı işaretledi ve sayfanın kenarına şunu yazdı: "Pius Ott'la mantar geyiği!"

Bu defa suçluluk hissine yakalanmamıştı. Alfred Wenger'le yaptığı düzenli telefon görüşmelerinde olanları anlattığında, o bu durumu iyi bir işaret olarak ifade etti. "Bilinçaltın yeniden ayırt etmeyi öğrendi gibi görünüyor. Seni neredeyse zehirleyen bir adamın burnunun üzerine bir tane indirmeyi, oldukça sağlıklı bir tepki verme biçimi olarak değerlendiriyorum."

Pius Ott Eschengut'tan ayrılır ayrılmaz ilk iş olarak Blank'ın ortağı Geiger ile Imperial'ın lobisinde buluşarak; gelecekte Geiger, Von Berg, Minder&Blank'la daha sık çalışmayı planladığını söyledi. Birkaç temel konu konuşuldu ve bakılacak davalarla kimlerin ilgileneceğiyle ilgili detaylardan bahsedildi. Blank'tan tek bir kelimeyle dahi söz edilmedi.

Blank'ın odasında, siparişini verdiği kitap ve kaynak eserler üst üste yığılmış duruyordu. Ormanla ilgili artık ne bulduysa: Orman çeşitleri, ormancılık, ağaç bilim, bitki bilim, mantar bilim, doğayı koruma önlemleri, vahşi hayat, vahşi doğada barınma, av pratikleri.

Üniversitede hiç dinlenmeksizin ders çalıştığından bu yana ilk defa bir konuda yani "orman" üzerinde böyle yoğun çalışmıştı. Ama bu zaten ona zor da gelmiyordu. Tam tersine karıştırdıkça bu alan ilgisini daha da çekiyordu. Orman onu kendisine büyük bir tutkuyla bağlamıştı.

İçinde yaşayan her mahluk gibi, orman ne kötü ne de iyiydi.

İkametinin üçüncü haftasında Evelyne onu sürpriz bir ziyaretle şaşırtmıştı. Her zaman olduğu gibi sabahın köründe pencereye dikilmiş, kuşları dinliyordu ta ki, konsere bir motor sesi karışana kadar. Evelyne'in eski gümüşi Alfa'sını hemen tanıdı. Girişin önünde park etti, farları söndürdü ve beklemeye başladı.

Blank da bekledi. Dağların dorukları gittikçe aydınlanıyordu. Evelyne hiç kımıldamıyordu. Eğer sabahın gelişini ormanda karşılamak isterse, bu karşılaşmadan kaçış yolu almadığını Blank gayet net olarak anladı.

Kapıdan dışarı çıktığında, Evelyne arabadan indi ve ona doğru yürüdü. "Alfred bana, 'Sen sürekli bu zamanda ormana gidiyorsun,' dedi."

Ayağında spor ayakkabı, eşofman benzeri bir pantolon, düğmeleri geyik boynuzundan bir avcı paltosu giymişti. Blank Alfred Wenger'e lanet okudu.

"Ben de seninle geleyim mi?"

"Ben düz yoldan yürümüyorum."

"Ayakkabılarım sağlam."

"Ben hızlı yürürüm."

"Ben gayet formdayım."

Yürümeye başladılar. Çiftlik evini ve sebze bahçelerini geçerek, ormana doğru gittiler.

"Ormanda ne yapıyorsun?"

"Bakıyorum, dinliyorum, kokluyorum. Ve sessizliği dinliyorum." Yürüme temposunu arttırdı.

Ormana vardılar. Sabahın alacakaranlığında önlerindeki yol karanlık görünüyordu. Blank yürümeye devam etti. Göz ucuyla Evelyne'e baktığında, nefes nefese, kararsız ama aynı zamanda gayretli olduğunu gördü. Her zaman yoldan ayrıldığı noktayı bu defa geçti. İkinci noktayı da aynı şekilde geçti. Üçüncüsünde dikilip kaldı. "Olmuyor."

"Ne?"

"Geri dön."

Evelyne ona son derece şaşırmış şekilde bakıyordu.

"Siktir git!" diye bağırdı. Kadın bir adım geriledi.

Diğeri de bir adım ona doğru geldi. "Siktir git!" Kadın bir adım daha geriledi.

Yerden bir taş aldı ve ona doğru fırlattı. Kadın kaçmaya başladı. O da arkasından koştu. "Siktir git! Siktir git!"

Evelyne şimdi olanca gücüyle koşuyordu. Blank koşmayı bıraktı. "Koş! Ölümüne koş!" diye bağırdı.

Akşama doğru bitkin bir şekilde Eschengut'un mutfağına girdi. Klinik aşçısı orada –isteksizce ama klinik yönetiminin araya girmesiyle– ocağın bir gözünü, birkaç tane tava ve bir masayı ona bırakmıştı. Ona ayağının altında dolaşmayacağı bir yer verdi. Blank orada, kendi getirdiği mantarlar ve ormandan topladığı sebzelerle alışılmışın dışındaki farklı yemeğini hazırlıyordu.

Bugün ilk defa kuzu göbeği mantarına rastlamıştı. Kuzu göbeği mantarlarının, dışbudak ağacı yakınlarında yetişmeyi sevdiğini okumuştu. Ama şimdiye kadar onu boşu boşuna arayıp durmuştu. Birden, bugün bir defada on beş tane kuzu göbeği mantarı. Onları bulduğu bölgede, daha çok vardı.

Mantarları temizledi, bir tatlı fırçasıyla onları sildi, küçükleri ortadan ikiye ayırdı ve büyükleri de doğradı.

Çalılıkların altında topraktan sökerek çıkardığı yaban turpunun yapraklarını parçaladıktan sonra yıkadı. Daha sonra bir kızartma tavasında yağı ısıttı, kuzu göbeği mantarlarını kızarttı, tuz ve baharat ekti, tahtanın üzerindeki yaban turpu yaprakları içine boşalttı ve kapağını kapatarak buharı ile birlikte pişmesi için birkaç dakika bekledi.

Mantar yemeğini önceden sıcak tuttuğu bir tabağın içine boşalttı ve keçiayağı yapraklarıyla etrafını süsledi. Tabağın üzerini bir kapla örterek, tepsinin üzerine koydu, sonra alarak mutfaktan çıktı.

Odasına girdiğinde, Alfred Wenger'i çalışma masasına oturmuş mantar kitabını karıştırırken buldu.

"Eğer geleceğini önceden haber vermiş olsaydın, daha fazla kuzu göbeği mantarı pişirirdim," dedi Blank.

"Ben yemek yedim."

"Yaban turpu ve keçi ayağı yapraklı kuzu göbeği mantarı. Dünyanın hiçbir yerinde bunu bulamazsın."

Wenger başını iki yana doğru salladı. Blank masaya sofra bezini serdi, tabağın üzerindeki kapağı kaldırdı ve yemeye başladı. Yavaş ve temkinli bir şekilde.

Wenger onu gözlüyordu. "Artık kadınları ölümle tehdit etmeye mi başladın?"

Blank tabağı silip süpürdükten sonra konuştu. "Ne zamandan beri sabahın saat beşinde problemlerimi benimle birlikte terapiye gönderiyorsun?"

"Parlak bir fikir olmadığını kabul etmem gerekir."

"İşte ben de tam bunu söylüyorum. Ben Evelyne'i ölümle tehdit etmedim. Sadece onu kovarken biraz abarttım."

"Taş atarak mı?"

"Öyle olması gerekiyordu."

"Ölümüne koş! diye bağırarak mı?"

"Ben öyle demek istemedim. Sen anlamıyorsun?"

Wenger oldukça ciddi görünüyordu. "Öyleyse anlat."

Blank düşünmeye başladı. "Orman benim mahremim. Evelyne benim mahremime zorla girmeye çalıştı."

Blank yaptığı açıklamayla pek tatmin olmadı. Asıl nokta eksikti:

"Bunu istiyordu. Her zaman da bunu istemişti."

Yaşlı Egli siyah Jaguar'ı görmemiş olsaydı, bu Rolf Blaser'in daha çok işine gelirdi. Ya da hiç olmazsa bahsetmeseydi.

Egli tahıl ambarının üzerine çıkmış, ambarın borusunu monte ediyordu. Ambar sekiz metre yüksekliğindeydi. Oradan, yol kıvrılarak, ormanın içinde kaybolmadan önce kızıl çamlar içindeki çift-

liğin yolunu rahatlıkla görebiliyordu. Siyah Jaguar'ı görmüştü. Kısa bir süre sonrada dumanı.

Bu kadar uzak bir mesafeden bir Jaguar olduğunu nasıl fark ettin diye Blaser sordu.

Daha sonra ana caddeye çıkarak geçip gitti. Aralarındaki mesafe ancak elli metre kadardı.

Acaba plaka numarasını okuyabilmiş miydi?

O kadar uzağı fark edemiyordu.

Peki o zaman başka bir araba olmadığını nereden biliyordu.

Başka bir araba olamazdı. İnsan Jaguar'ı sesinden tanır. Hattâ sesten daha iyi tanınır.

Blaser istese de istemese de olayı araştırmak zorundaydı. Tekerlek izinden bir şeyler ortaya çıkarmak, yangın mahallinin etrafındaki durum nedeniyle imkânsız gibi bir şeydi. Joe Gasser'in etrafındaki insanlardan işe başlaması gerekiyordu acaba siyah bir Jaguar'ı olan birini tanıyorlar mıydı?

Gasser hakkında bildiği tek şey, onun uyuşturucu çevreleriyle ilişkisinin bulunduğuydu. Blaser'in pek aşina olmadığı bir alandı. Emniyetten yardım alması gerekirdi. Onun için yarım saatten beri ilçe emniyetinde bir odada bekliyordu; ta ki Dedektif Shaer adlı biri, ona biraz zaman ayırma tenezüllünde bulunana kadar.

Bir saatlik bir beklemeden sonra sonunda Blaser ona hikâyeyi anlatma fırsatı bulduğunda, "Öyle, Öyle. Uyuşturucu çevresinden," diye yankılandı Shaer'ın sesi. Kesinlikle kendisinden yirmi yaş daha gençti ve televizyon dizilerindeki dedektiflerin giydiği gibi deri bir mont giymişti. Üniforma içinde oldukça silik görünürdü, diye düşündü Blaser. İlk bakışta antipatik gelmişti. Her şeyin karşılıklı olduğu, açıkça belli oluyordu.

"Eğer şimdi bir de mantar satanları takip etmeye başlarsak, işlerin nereye varacağını tahmin edebilir misiniz, sayın meslektaşım Blaser?"

"Etraftaki uyuşturucu çevresiyle de bağlantıları olan kimselerin dosyaları sizde var diye düşündüm." Blaser, Shaer görüşmeye geldi-

ğinde birlikte getirdiği dosyaya baktı.

Dosyayı açtı ve kayıtsız bir şekilde çevirmeye başladı. "Bu Gasser'in dosyası. Eski olaylar. Ama eğer isterseniz, bunu size ödünç verebilirim." Shaer masanın üzerindeki dosyayı itti. Blaser onu önüne çekti.

"Ben sizin yerinizde olsam, burada adı sık sık geçen takma ismi Shiva olan Trudi Frei üzerinde yoğunlaşırdım."

"Hindistan'da bir yerlerdeymiş."

"Genellikle oralardadır."

Yanmış yaşlı hippinin polisteki eski dosyası ve deri ceketli genç narkotikçi hakkındaki ilk fikri pekişmiş olarak Blaser mavi devriye arabası Opel'ine atladı, Ay ışığını arkasına alarak uzaklaştı.

11

Urs Blank, Eschengut'ta dört hafta kaldıktan sonra günlük yaşama yeniden bir nebze de olsa uyum gösterdi. Birdenbire depresyona girme vakaları gittikçe seyrekleşmişti ve eğer böyle bir durumla karşılaşırsa, aşırı dozda orman tedavisi alarak atlatıyordu. Eski disiplininin büyük bir bölümünü yeniden kazanmıştı. Aniden öfke patlamaları yaşadığında ise, bunun üçüncü kişilere zararı dokunmuyordu. Sonucun böyle olması, üçüncü şahıslardan kaçtığı için değildi, bu konuda kendinden oldukça emindi.

Meslek hayatına yeniden bodoslama daldığı izlenimini vermemek için birkaç küçük önlem aldı. Yeniden Imperial'deki suit odasına taşınmak yerine, ormanda bulunan Stadwald Otel'de kalmaya başladı.

Stadtwald Otel yetmişli yıllarda inşa edilen, dört katlı bir prefabrikasyon binaydı. Sürekli orada yaşayan emekliler sayesinde ayakta durabiliyordu. Suitleri, içinde Amerikan mutfağı da bulunan iki odalı, mobilyası fazla gösterişli olmayan bir yerdi. Hemen hemen hepsinin hem orman hem de göl manzarası vardı. Sadece arka tarafta kalan birkaç odanın manzarasını ağaç yaprakları kapatmıştı. Urs Blank bu odalardan birini seçti.

Siyah Jaguar'ından da artık ayrılmıştı. Bundan sonraki yaşamı için bir tane arazi aracına ihtiyacı vardı. Kararını bir Range Rover için verdi. Siyah renge sadık kalmıştı.

İlk zamanlarda tam gün mesai yapmayacağı konusunda ortakla-

rıyla anlaşmaya vardı. Geri planda kalmayı ve müşterilerle iletişime geçme işini onlara bırakmayı önerdi. Zaten Geiger, Von Berg&Minder'in aklından da bu geçiyordu. Geriye kalan tek nazik nokta Blank'ın asistanı Christoph Gerber'in durumuydu. Bu geçen sürede tamamen CONFED-Birleşmesi'ne yoğunlaşmış, Geiger'in vurguladığı kadarıyla da iyi iş çıkarmış ve artık Blank'ın emrinde çalışmayacaktı. Karşı direnişi kırmak içinde şu açıklamayı yaptı: "Onun bana söylediği kadarıyla, senin ona söylediğin son sözler, 'Defol git, eğer kanına susamadıysan, seni kıç yalayıcı!' olmuş."

Haftada iki defa Alfred Wenger'le buluşuyordu. Bir defa, eskiden olduğu gibi, arkadaşı olarak, Goldenen'de, bir defa da hastası olarak muayenehanesinde. Bunun dışında kendi halinde yaşıyordu.

Her gün sabahın ilk ışıklarıyla uyanıyor. Eğer iş izin veriyorsa –ki genellikle işlerini ona göre ayarlıyordu– Range Rover'ına atlıyor ve çevredeki ormanlardan birinin içine dalıyordu. Sık sık mantar, orman sebzeleri ve meyveleriyle birlikte geri dönüyor ve Amerikan mutfağında bunları pişiriyordu. Her zaman mutlaka yanında değişik bir bitki ya da böcek getiriyor, gecenin bir yarısına kadar onların kökenini (familyasını) bulmak için uğraşıyordu.

Büroda bulunmasının elzem olduğu günlerde, işe gitmeden önce üç saatini ormanda geçiriyordu. Her defasında toz toprak içinde kalmış spor ayakkabılarla büroya geliyordu. Ve tabii ki keten pantolonu üzerinde her zaman biraz çamur kalıntısını görmek mümkündü.

Evelyne Vogt ayrılmalarının maddi tarafını çözmek için kendisinin şahsen tanımadığı bir avukat görevlendirdi. Blank bazen ikisinin de taleplerinde fazla ileri gittiklerini düşünüyordu. Ama bunu fazla taktığı da yoktu.

Lucille hâlâ arada sırada onun kafasını meşgul ediyordu. Eschengut'ta bir defa onu telefonla aramıştı. Telefona Pat çıkmış, Lucille'in onunla konuşmak istemediğini söylemişti. "Bana bunu kendisi söyleyebilir mi?" diye sormuştu. Ahizenin nasıl bir hışımla alındığını duymuştu. Sonra Lucille'in sesi: "Evet, sana kendim de rahat-

lıkla söyleyebilirim," demişti. Sonra da yüzüne kapatmıştı.

Eschengut'tan dönüşünün ikinci haftasında bir Çarşamba günü, öğle vakti öyle bir ayarladı ki, sanki parkın içindeki bit pazarından tesadüfen geçiyormuş gibi yaptı. Haziran ayının ortasıydı, hava kapalıydı ama sıcaktı. Bit pazarı oldukça kalabalıktı, yemek büfelerinin önü doluydu.

Uzaktan onun tezgahında ince bedenli sarı kafalı bir siluet görünce ilk düşüncesi Lucille'in saçlarını boyadığı olmuştu. Ama yaklaştığında, tezgahta duran yüzünü ona doğru çevirdi. Genç bir adamdı. Lucille gibi giyinmişti. Parçalardan dikilmiş bir Hint giysisi ve omzunda, sattığı ipek eşarplar dökülüyordu.

"Lucille nerede?" diye sordu selam vermeye gerek duymadan.

"Alışverişte."

"Nerede?"

"Endonezya'da."

"Ne zaman geri dönüyor?"

Genç adam omzunu kaşıdı. "Benim bildiğim tek şey, önümüzdeki dört Çarşamba günü daha onun yerine buraya geleceğim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Blank ve yoluna devam etti.

"Lucille'in Endonezya'da olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Wenger'e Goldenen'a vardığında.

"Öyle bir şeyler söylemişti."

"Peki niçin bana bundan hiç bahsetmedin?"

"Seni hâlâ ilgilendirdiğini bilmiyordum."

Blank iştahsız bir şekilde salata tabağını eşeleyip duruyordu. Kendi orman menüsünü pişirmeye başladığından bu yana, restoranlardaki yemekler hoşuna gitmiyordu. "Şimdi müşterilerin bit pazarına karınca gibi üşüştüğü bir dönemde, alışveriş turuna çıkmak biraz tuhaf."

"Ayrılığa daha rahat alışmasını sağlar."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet."

Ayrılmanın onun için de pek kolay olmadığı bilgisi, Lucille'i aklından çıkarıp atmasına hiç faydası dokunmuyordu.

Pius Ott ve Dr. Geiger arasında bir çeşit arkadaşlık oluşmuştu. Düzenli olarak buluşuyor, genellikle de Imperial'ın lobisinde ve birkaç günden beri birbirlerine sen diye hitap ediyorlardı. Ott müvekkil olarak kendilerine gelmişti. Getirdiği işlerin büyüklüğü sadece ilişkilerin ticari düzeyde kalmasına engeldi.

Özellikle, CHARADE Grup'la uluslararası tekstil piyasasına açılmak için işbirliği hedefi olan UNIVERSAL TEXTILE'in müvekkilliği, Geiger, Von Berg, Minder&Blank'a şimdiye kadar hep girmek istedikleri bir alanın kapısını açtığından dolayı çok önemliydi.

Ott kaynaklarından aldığı bilgiye göre, Geiger bunun için boyun eğiyor, zorlu geçen mesai saatlerinin ardından gününü gece kulüplerinde noktalıyor ve ayrıca da ondan daha fazla içiyordu. Kendisi de gece kulüplerini pek sevmezdi ama iş ortakları üzerindeki etkisini de küçümsemiyordu. Bir sonraki gün büyük bir pişmanlık duyacakları, sırları ağızlarından kaçırmalarını sağlıyordu.

Birlikte yedikleri bir akşam yemeğinden sonra, Belle de Nuit'e gitmelerini organize etti. Geiger üç şişe şarap Bordeaux'nun büyük bir bölümünü içmiş, iki bardak birayla üzerine cila çekmiş ve şimdi de viskiyle devam ediyordu. Dantelli ve dekolteli bir elbiseyle yapılan bir striptizin tam ortasında Geiger mırıldandı: "Lastik."

"Nasıl?"

"Lastik. Fermuvarlı."

"Nerede?"

"Nerede olacak, burada işte."

Ott durumu şimdi çakmıştı. "Fermuvarlı lastik... Hoşuna gidiyor mu?"

Geiger kıkırdadı ve başıyla onayladı.

"Peki bağlamak?" diye sordu Ott.

"Evet, bağlamak," diye kekeledi Geiger.

Ott bu alanda uzmanlaşmış genç bir Belçikalı kızın telefon nu-

marasını ona verdi. Geiger bunun altında kalmayacak, yakında yapılacak büyük CONFED birleşmesi hakkında ona birkaç bilgi verecekti.

Yaz havası insanları ormana çekiyordu. Kısa bir süre öncesine kadar kendini güvende hissettiği ve sabahın köründe saat altıda tek bir insanla dahi karşılaşmadığı yerlerde şimdi koşanlar, yürüyüş yapanlar ve doğa dostları vardı. Daha da rahatsız edeci olan: Sürekli onun yoluna çıkıyorlardı.

Ormanın kendi dünyasında kaybolmasını sağlamaya yardımcı olan bir teknik geliştirdi. Bunun için ağaç dalları, eğrelti otu yaprakları ve yosuna ihtiyacı vardı. Yere uzanıyordu, iki eliyle bitki örtüsünü bir araya topluyor, sonra alnını oraya doğru dayıyor ve gözlerini kapatıyordu. Bu pozisyondayken iki defa rahatsız edildi. Bir defasında bir çift, "Ah, pardon!" diye bağırdı; sonra da uzun bir süre kıkırdama sesleri duydu. Bir seferinde de bir çocuk sesi, "Babacığım, o adam ne yapıyor?" dedi.

İkisinde de içinden bir nefret yükseldi, birkaç gün içinde ancak yatışabildi. Bu durumdan ve ormanda yürüyüş yapanlarla böyle nahoş anlarda kendini korumak için iç kesimlerdeki kayın ağaçlarının bulunduğu ormana doğru çekilmeye başladı.

Daha akşamdan harita üzerinde, arabasını bırakabileceği bir yer araştırıyordu. Güneş yükselmeden gideceği yere ulaşmak için gece saat dörtte yola çıkıyordu. Arabayı park ediyor, küçük sırt çantasını sırtlıyor ve yemyeşil ormanın karanlığına doğru dalıyordu.

Yumuşacık toprağa basarak, daha yeni çiçek açmış yabani inciçiçeği, sarı ısırganotu, tilki üzümü, mührü Süleyman, dağ laleleri arasından yürüyerek ilerliyordu. Kalın gövdeli ağaçlar arasında sığ barikatlar oluşturan yeni yeşermiş kayın ağaçları arasından geçmek için kendine bir yol arıyordu. Dikenleri pantolonuna takılan böğürtlenler arasından mücadele ederek ilerlemeye çalışıyordu.

Bazen bir karacayı ürkütüyordu, bir defasında dört yavrusuyla birlikte bir yaban domuzu onu korkuttu, yine bir defasında kızıl bir

geyikle göz göze geldi, zaman zaman onun yaklaştığını gören minik bir tavşan önünden kaçarak inine sığınıyordu. Günün bu saatinde burada karşılaştığı tek mahluklar, bunlar, kuşlar ve böceklerdi.

Yaptığı keşif gezilerinin hiçbir zaman belli bir hedefi yoktu. Onu her zaman en bakir, insan eli değmemiş noktalara kendi iç güdüsü götürüyordu. Asla yola işaret bırakmıyordu. Arabaya dönmek için zaman dolduğunda, kendini yön belirleme duygusuna ve tabii ki bir de rüzgarın ağaçların batı tarafına bakan gövdesi üzerinde yeşermesine izin verdiği yosun ve likenlere teslim ediyordu.

Asla yanına bir harita ya da pusula alınıyordu. Gizliden gizliye ormanda yolunu şaşırmayı umuyordu.

Bu kendisine Haziran ayının son günlerinden birinde nasip oldu. Keşif gezisi sırasında az rastlanır, yeni yeşermiş sığ kayın ağaçlarıyla karşılaştı. Ortasında içeriden dışarıya doğru ışık süzülüyordu. Belki de otuz metrekarelik bir alanı öbek gibi çevirmişti. Hangi tarafından bakarsa baksın, her defasında ortadan ışık yayılıyordu.

Blank çalılıkların arasından sürünerek, birkaç metre sonra küçük bir kayrana ulaştı. Bir çukurdan oluşuyordu, toprak yapısının çorak olmasından dolayı tek tük eğrelti otu ve üzerinde de bir yosun örtüsü vardı. O kadar yumuşak ve dikti ki, Blank'ın ayakta dikili durması imkânsızdı. Uzanmak zorunda kaldı.

Yeşil kayın yaprakları üzerine düşmüş ışığa gözlerini dikmiş, yosunların rutubetini kokluyor ve yumuşaklığını hissetmeye çalışıyordu. Gözlerini kapattı, her defasında nasıl ormanın derinliklerine doğru battığını gözlerinin önünde canlandırmayı denedi. Bir zamanlar ormanın bir parçası olduğu hissine kapıldığında bile böyle bir duyguyu asla yakalayamamıştı.

Öğleden sonra geç bir saatte uyandı. Kendini hafif ve mutlu hissediyordu. Çukurundan ayrılmadan önce kendine yeteri kadar zaman ayırdı ve sonra sığ çalılıkların arasından sürünerek açık bir alana çıktı.

Oldukça yavaş, yanlış bir hareketle bu hissi yok edeceği endişesini taşıyarak yoluna devam etti.

Hiçbir şey üzerinde düşünmemeyi denedi. Şalteri indirerek, kendini bilinçaltının kontrolüne bırakmak ve her türlü dünyevi düşünceden –Acaba saat kaç? Ben neredeyim? Arabam hangi noktada duruyor?– uzaklaşmak.

Ormana karanlık çökmeye başlayana kadar öyle ruh gibi dolaşıp durdu. Gerçeklik onu, yolunu kaybettiğini anlayınca, yeniden yakaladı. Gökyüzünün dört tarafında da orman, benzer görünüyordu.

Bir süre sonra kuş ötüşlerinin yerini karanlığa gömülen ormanda cızırtılar, fısıltılar, fısıldaşmalar, çatırdamalar, çıtlamalar ve hışırdamalar aldı.

Blank'ın sırt çantasında bir el feneri vardı. Ama onun ışığı da ormanın içinde bir ağaç gövdesi, çalı ve çırpılar arasında kayboluyordu. Bir süre onu yola götürecek, bir işaret ya da ormandan çıkaracak bir iz aradı. Ancak orman gittikçe daha sığ olmaya başlıyor ve lambanın aydınlattığı alan daha da daralıyordu. Geceyi geçirmek için bir yer bulmaya karar verdi.

İki kayın ağacı arasında alçak bir kraterle karşılaştı; buzul çağında fazla derin olmayan bir çukur oluşmuştu. Genç bir ladin ağacından kestiği yeşil dallardan kendine bir döşek yaptı.

Yağmurluğunu (Anorak) giydi; ininde şartların el verdiği ölçüde rahat olmaya çalıştı. Sırt çantası yastık, ip ince bir kurtarma folisi yorgan görevini görüyordu. Hemen o anda uyuyakaldı.

Soğuktan donduğu için uyandı. Saatine bakınca, bir saatten az bir süre uyuduğunu fark etti. İçine girdiği çukur, rutubetli ve soğuktu. Vücut ısısını dengelemek için üzerine örttüğü folye daha çok üzerine uzandığı kraterin ısısını dengeliyordu.

Baş ucunda yükselen yapraklardan sessizce bir hışırdama başladı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Blank yerinden doğruldu. Hemen yanı başında yaprakların üzerinden damlalar süzülmeye başladı. Güçlü yağmur damlaları kayaları dövüyordu. Blank eşyalarını bir araya topladı ve el feneri ışığıyla etrafı gözleyerek, dikilmek için uygun bir yer bulmaya çalıştı.

Genç kayın ağaçlarının fundalıkları altına sığınarak kurtarma folyesinin altına büzüldü. Her taraftan bir yerine çalılar batıyordu. Gök gürültüsünden sonra çakan şimşek, bir makas ucu gibi parıldayarak ormanı birkaç saniye aydınlatıyordu. Fırtınadan sonra esen soğuk rüzgar Blank'ın iliklerine kadar yapışıyordu.

Fırtına başka bölgeye doğru çekilene kadar neredeyse bir saat geçti. Blank dizlerini eğip bükerek, hoplayıp zıplayarak, şınav çekerek tir tir titreyen gövdesini ısıtmaya çalışıyordu. Yiyecek bir şey yoktu, içecek bir şey yoktu, sırt çantasında bir kibrit dahi bulunmuyordu. Sabırsızlıkla beklediği şafağın ne zaman sökeceğini öğrenmek için saatine bakmak istedi.

Ama el feneri onun bu isteğini kursağında bıraktı. Büyük olasılıkla yağmur suyu pilleri ıslatmıştı. Blank bir daha ormana böyle hazırlıksız gelmeyeceğine yemin etti.

Ağaç yaprakları arasında gri gökyüzünün belirmesi sanki sonsuz bir zaman aldı. Etrafı görecek kadar ortalık aydınlanır aydınlanmaz, harekete geçti.

Daha yirmi metre yürümemişti ki bir yola ulaştı, yüz metre yürüdükten sonra da üzerinde "Waldacker 10 dakika" yazan bir yol levhasıyla karşılaştı. Arabasını bıraktığı yerin adı işte buydu.

Joe Gasser'in dosyası, Rolf Blaser'in çalışma masasının üzerinde biraz toz toplamıştı. Baskı yapacak akrabaları yoktu; müdürlerinin ise her zaman başka öncelikleri vardı. Bu siyah Jaguar hikâyesi ortaya atılmamış olsaydı; dosyayı çoktan kapatmıştı. Blaser bu vakayı kapatmadan önce son bir defa daha ifadeleri incelemek zorundaydı. Bu da sadece bir formaliteden ibaretti.

Birahanede çıkan bir kavgada çenesi kırıldıktan sonra hastaneye yatırılan bir kurbanın ifadesini aldıktan sonra dönüş yolundaydı. Radyoda pop müziği çalan kanalı açtı; orada bazen yirmili yaşlarda dinlediği şarkıları çalıyorlardı. Bulutların kâbus gibi dağların üzerine çöktüğü bir manzarada arabasıyla yol alıyor; ona mesleğini ha-

tırlatacak hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Hoş bir erkek sesi, akustik gitar eşliğinde küçük bir mantara olan aşkını dile getiriyordu. Blaser şarkı sözlerine kulak kesildiğinde, şarkı neredeyse bitmek üzereydi. Pek tanıdık olmayan ve yenilmeyen bir mantar türü olan "Psilocybe semilanceata"dan bahsedildiğini düşündü.

Blaser, şarkıcının adını bir kâğıda not etti. Adı Benny Mettler idi. Kayıt bir sokak müziği festivalinden alınmıştı.

Biri, mantara aşk ilan eden şarkı söylüyorsa, belki Joe Gasser'i de tanıyordu.

Urs Blank ağır bir soğuk algınlığı nedeniyle üç gününü yatakta geçirmek zorunda kaldı. Stadtwald Oteli birçok yaşlı müşterisinden dolayı, bu alanda bir hizmet sunmak için yeterli donanıma sahipti. Otel doktoru onu muayene ettikten sonra, antibiyotik yazdı. Hizmetçi kızlar düzenli bir şekilde yatak örtülerini değiştiriyor ve mutfak onun çayını ve hafif yemek menülerini eksik etmiyordu.

Yüksek ateşten dolayı gördüğü rüyalarda son ayların ve haftaların gerçek olayları ile halüsinasyonlar birbirine karışıyordu. Konu her zaman bir yere bağlanıyordu: Orman.

Dördüncü gün öğleye doğru, artık ateşi düşmüştü, daha fazla yatakta kalamadı. Otelden çıktı, güneş ışınlarının yansıdığı caddeden karşıdan karşıya geçti ve ormanın içine daldı. Onun sükuneti ve serinliğine ihtiyacı vardı.

Ancak ormanın her tarafından bağırmalar, kahkahalar, çığırtkanlıklar ve karşılıklı gevezelikler yükseliyordu. Her taraf mangalda kızartılmış et ve kömür kokuyordu. Bir eğlence panayırının gürültüsü ortama hakimdi. Pazar günü olmalıydı.

Blank dönerek odasına geri gitti. Acaba ormanın yerine koyabilir mi diye, kitaplarının içine gömüldü.

Yeniden gücüne kavuşur kavuşmaz, bir gece daha ormanda geçirmek istiyordu. Ama bu defa öyle bir acemi gibi davranmayacaktı.

Vahşi doğada hayatta kalma literatürünü karıştırırken, yeni bir

dünya ile karşılaştı: Hayatta kalma dünyası (savaşı).

Blank, kitapta tavsiye edilen ne varsa sadece onları satın aldı çünkü hayatta kalma malzemelerini satan sakallı dükkan sahibi onu kandırabilirdi. Birkaç gün içinde, dünyada akla gelebilecek her türlü göreve hazır, tek başına bir kaşif gibi donandı.

İyileştikten sonra Blank ortaklar toplantısına katıldı. Çok uzun aradan sonra bir ilkti. Biraz geç kalsa da toplantı odasına girdiğinde, ortakların ağzını bıçak açmadı. Geiger'in önünde bir kâğıt vardı ki tam o sırada masanın altına bir yere sakladı.

"Eğer rahatsız ediyorsam, geri gidebilirim," diye söylendi Blank. Sesi biraz hakarete uğramış gibi çıkmıştı.

"Otur, rahatsız etmiyorsun," diye güven vermeye çalıştı Von Berg. "Tam tersine, bize bu onuru bahşettiğin için, çok memnun olduk."

Ama Blank, ortaklarının ondan saklamak istedikleri sırları olduğunu anlaması uzun zaman almadı. Öyle konular vardı ki, ya es geçiyorlar ya da sadece üstünkörü ele alıyorlardı. Her seferinde lafı dönüp dolaştırıp bir anekdota ve her şeyin boş olduğuna getiriyorlardı.

Kapı vurdu ve Christoph Gerber ellinde bir dolu dosyayla odaya girdi. Blank'ı gördüğünde, ürktü.

"Evet, Christoph?" diye sordu Dr. Geiger. Onu ilk ismiyle çağırması Blank'ın dikkatinden kaçmadı.

Gerber utangaç bir şekilde kapıda dikiliyordu. Blank onun yardımına yetişti. "Beni mazur görün, bir randevumu tamamen unutmuşum." Ayağa kalktı. Gerber ona yol verdi. Blank tam yanından geçerken, dosyaların üzerindeki isimlere bir bakış fırlattı. İsmi eksikti. Ortaklarının adının hemen altında Christoph Gerber ismi duruyordu. Bir de Pius Ott.

Bir detay ki, Blank'a soğuk duş etkisi yaptı.

Alfred Wenger'le yemekte buluşmak için giderken, Lucille'in tezgahının önünden geçti. Onun yerine hâlâ, kıvırcık saçlı sarışın

genç adam Arshad bakıyordu. Onunla ilgili hiçbir haber alamadığını ve ne zaman geri döneceğini bilmediğini söyledi.

İşte Blank'ta soğuk duş etkisi yaratmayan bir detay.

Bir Cumartesi idi ve sokak çalgıcılarının günüydü: pırıl pırıl bir gökyüzü, kalabalık sokak kafeleri ve sokaklarda yürürken bozuk para atmadan geçmeyen neşeli insanlar.

Benny Mettler'i bulmak Rolf Blaser'in fazla mesaisini almadı. Bir alışveriş merkezinin girişinde dikilmiş, yıpranmış gitarı eşliğinde halk müziği baladları söylüyordu. Müziğine eşlik eden bir ağız armonikasını bir sabitleyici ile göğsünün bir yerine iliştirmişti. Etrafında bir grup insan toplanmıştı. Arada sırada birileri önünde açık duran gitar sandığının içini bozuk para atıyordu.

Rolf Blaser biraz uzakta bir trafik levhasının yanında dikilmişti. Gitar sandığının içinde onun da attığı beş frank, üzerine sardığı notla birlikte duruyordu. Mettler'in de meraklandığını gördü.

Üç parça söyledikten sonra yerini Ermeni bir armonikacıya bıraktı ve sandıktaki paraları toplamaya başladı. Blaser, o demir paraya sarılı notu açarken nasıl soru dolu gözlerle kendisine baktığını izliyordu. Blaser başını salladı ve ona doğru yürüdü.

"Ne gibi sorular?" diye bilmek istedi Mettler.

"Bir bira için zamanınız var mı?" Birkaç adım ileride kaldırımın üzerine birkaç masa atılmış bir restoran vardı.

"Sadece onun çaldığı kadar. Sonra yine sıra bana gelecek."

"Fazla zamanını almaz." Yeşile boyanmış bir masaya oturdular.

"Sormaya başlayın," dedi Mettler, biralar gelirken.

"Joe Gasser'i tanıyor muydunuz?"

"Polis misiniz?"

Blaser başıyla onayladı. "Ama mesaide değilim."

Mettler elini cebine attı, bir avuç dolusu bozuk para çıkardı, birasının parasını masanın üzerine saydı ve ayağa kalktı.

"Önce benim sorularıma cevap vermek zorundasınız."

"Zorunda mıyım? Mesaide olmadığınızı sanıyordum."

"Ama bu her an değişebilir."

Mettler yeniden yerine oturdu. "Evet. Onu tanıyordum. Dünyanın yarısı onu tanıyordu. Neden?"

"Çiftlik yanmadan hemen önce, oradan uzaklaşan siyah bir Jaguar görülmüş. Bunun kime ait olduğunu bilmek istiyoruz. Sizin bir bilginiz var mı?"

Benny Mettler iyi bir yalancı değildi. O başını onaylamak için de sallayabilirdi, hayır anlamında da. Bir defa Lucille adlı bir kızla siyah Jaguar'lı bir adamın Joe Gasser'e geldiğini öğrenmesi Blaser'in on dakikasını bile almadı. Mettler adamın adını hatırlamıyordu. Lucille'in soyadını da bilmiyordu. Ama onun bit pazarında bir tezgahı olduğunu biliyordu.

Şehirde fazla bit pazarı yoktu, Lucille ismiyle tezgah izni alan sadece bir kişi vardı. Lucille Martha Roth, Reifengasse 47, Kat.3.

Rolf Blaser devriye arabasına gitti, il emniyetindeki arkadaşlarından, tanığın ifadesinin alınmasını rica etti.

Üç gün sonra kendisine gelen mektupta bu durumun ne kadar zaman alacağının bilinmediği yazıyordu. Ortaya çıkar çıkmaz, polise gelmesi için hakkında bir celp kararı çıkarılmıştı.

Çam ve kayın ağaçları gövdesindeki sarı çizgiler, Urs Blank'ın hâlâ insan yapımı patika yolda bulunduğunu gösteriyordu. Yarım kilometre daha yürüdükten sonra yoldan ayrılarak, kuzey batı yönünden ormana sapmak istiyordu. Haritasına göre, ölçüsü 1:25000, on altı kilometre karelik bir alanda artık başka bir yola rastlamayacaktı.

Blank bu ormanı büyük bir titizlikle aramıştı. Arabayla şehirden bir saat uzaklıkta, kuzey Alplerin kıyısında yer alıyordu. Oldukça büyük, sarp ve elindeki belgelere göre düzenli bakımı yapılan bir ormandı. Bunun ekonomiye büyük bir katkısı yoktu. Köylüler, ısınmak ve inşaat yapımında kullanmak için oradan kurumuş ağaçları kesiyor ama yerine de yeni fidanlar dikiyordu. Böyle ormanların içinde yol, ağaç kesim noktaları ve seralar bulunmazdı. Tam

Blank'ın ormanlarının olması gerektiği gibiydi: vahşi, canlı ve girilmesi zor.

Bir saatten beridir yoldaydı. Nefes nefese kalmadan uzun süre yürüyebilecek bir tempo tutturmuştu. Yürüyüş ayakkabılarını satın aldıktan hemen sonra ıslattı –Petra Decarli'nin şaşkın bakışları arasında– yeniden kuruyana kadar bürosunda asılı tutmuştu. Şimdi tam ayağına göreydi.

Blank boynunda en önemli teçhizatlarını taşıyordu: Pusula, çakı, saat ve acil bir durumda bulunduğu noktanın bulunması için çaldığı bir alarm düdüğü. Survival (Hayatta Kalma) kitabında yer aldığı gibi, hepsinin kordonu ayrıydı.

Sırt çantası ağzına kadar doluydu. İçinde temizlik malzemeleri, iç çamaşırı, kazak, yün bere, eldiven, su geçirmez panço, ilk yardım çantası ve tuvalet kâğıdı, tencere takımı, piknik tüpü, pet şişede su, tabak, bardak, çatal-kaşık-bıçak takımı, çay, kahve, şeker, süt tozu, et suyu tabletleri, sardalya, salam, bisküvi, kuru yemiş, müsli, uyku tulumu, çadır, izole paspas, folye, yedek su geçirmez uyku tulumu, halat, çengel, dürbün, el feneri, su filtresi, su tulumu, hayvan el kitabı, bitki el kitabı, mantar el kitabı ve Hayatta Kalma (Survival) Ansiklopedisi bulunuyordu.

Pantolonunun sol cebinde acil durumlar için bir Survival teçhizatı daha duruyordu. Su geçirmez bir kutu içinde tel, çengelli iğne, olta ipi, olta çengeli, denge topları, işaret aynası, topuz pusula, mum, çivi, iplik, düğme, mercek, cep testeresi, yara bandı, antibiyotik, neşter bıçağı, kurşun kalem, tuz, plastik torba, potasyumpermanganat.

Pantolonunun sağ cebinde ise Pius Ott'un avcı bıçağı vardı. Tabii ki "Never hesitate" oymasıyla.

İki gün ormanda kalmayı planlayan bir gezgin için bu kadar teçhizat gerçekten çok fazla abartılmıştı. Ama Blank bir gezgin değildi. O ormanda nasıl yaşanılacağını öğrenmek istiyordu.

Patika yoldan ayrılmak istediği noktada bir mola verdi. Önünde

çok dik bir yamaç duruyordu. Bu ormanda kendisine tanıdık gelen bitkiler sadece çayır otu, tavşan kulağı ve boğumlucaotu idi. Su şişesinden yavaş yavaş üç yudum aldı. Yukarıda bir ağaçkakan durmadan ağacı gagalıyordu. Mavi gökyüzünde uçakların bıraktığı bir duman izi vardı.

On dakika sonra sırt çantasını yeniden sırtlayarak, dik yamacı tırmanmaya başladı. Ancak çok yavaş ilerliyordu. Otla kaplı yer engeller barındırıyordu. Taş, çukur, çatlak ve gizli tümsekler vardı. Her defasında karşısına çıkan çalılıkların etrafından dolaşarak yoluna devam ediyordu. Kuzey ibresi çevredeki bir noktayı gösterene kadar pusulayı çevirdi, gideceği yönün mesafesini hesapladı. Yolda engel kalmayınca, yeni bir engelle karşılaşana kadar asıl gideceği yöne doğru yürümeye devam etti. Daha sonra kuzey ibreyi karşıda başka bir noktaya odaklanana kadar pusulayı yeniden çevirdi ve oradan geldiği noktaya kadar geri yürüdü. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

Bir saat yürüdükten sonra küçük bir dere ile karşılaştı. Şartlar izin verene kadar dere boyu yürüdü. Dere en az üç defa kayalıkların ya da çalılıkların arasında kayboldu. Blank her üç defasında da engelleri aşarak, dereyi yeniden bulmayı başardı. Ama dördüncü seferde onu tamamen kaybetti.

Derenin kayalıklar arasında kaybolduğu noktaya geri gitti ve bu defa etrafından dolaştı. Neredeyse zorlu ve güvenli olmayan altı yüz adım attıktan sonra içinde eğrelti otu yetişen küçük bir vadide kayalık sona eriyordu. Vadiyi geçtikten sonra derenin aktığını sandığı yöne doğru yürümeye devam etti. Üç yüz adım yürüdükten sonra başka bir engelle karşılaştı: Köknar çalılığının bittiği noktada kuzeybatıda dikey bir sarp kaya ve yine güneydoğuda bir kayalık vardı. Dere onların arkasında olmalıydı.

Blank sırt çantasını yere indirdi; iki kayalığın arasındaki eğrelti otları arasına gizledikten sonra köknar çalılığın arasına daldı. Birçok yerde durarak, çakısıyla kendisini engelleyen çalıları kesmek zorunda kaldı.

Suyun şakırtısını duyduğunda, elli metre kadar ilerlediğini tahmin ediyordu. On metre daha gittikten sonra dereyle karşılaştı. Büyük bir kayalığın altından, kırk metrekareden daha küçük bir kayran oluşmuştu. Üzerinde yosun, eğrelti otu ve keçi yemişinden oluşan oldukça kalın bir tabaka vardı; ayrıca etrafı üzerine doğru eğilen çam dallarıyla çevrelenmişti. Güneş sadece yaz aylarında en dik vurduğu günlerde, birkaç saatliğine kayranın yüzeyine ulaşabilirdi. Ama güneş ışınları şimdi hemen yanı başında yükselen kayalık platoya beş metre yukarıdan vuruyordu.

Blank sürünerek geri gitti ve sırt çantasını aldı.

Karanlık çökmeden önce Urs Blank kalacağı yeri hazırladı. Küçük, gri mağara çadırını kayranın en alçak noktasına kurdu. Kirli çamaşır torbası ve havlularını derenin hemen yanı başındaki bir çam ağacının dalına astı. Su geçirmez pançosunun yardımıyla, yosun kaplamış bir taşın üzerinde kuru bir oturma yeri buldu. Onun hemen yanında piknik tüpünü rüzgardan korumak için taşlarla bir küçük duvar oluşturdu. Kayranın birkaç metre ilerisinde kayalığın bulunduğu noktada kendine bir hela yaptı. Orada çam dallarıyla kendine bir oturak yaptı ve üzerini de toprakla örttü.

Blank halatı koltuk altına bağladıktan sonra üzerinde kurt ayağı otları salınan kayalıklara tırmanmaya başladı. Daha önce tırmanmak için birkaç hareket öğrenmişti ama bunları hiçbir zaman uygulama şansı bulamamıştı. İki defa zorda kalarak ne ileri ne de geri hareket edebildi ama paniğe kapılmamak için konsantrasyonunu bozmamaya çalıştı. Yukarıya vardığında, daha sonraki iniş ve çıkışlar için halatı sağlam bir yere bağladı.

Urs Blank boyunda bir adamın doruktan aşağıya bakması için, kayalık yeteri kadar yüksekti.

Önünde uzanan vadiye ve oraya buraya serpiştirilmiş köylere baktı. Urs Blank'ın şimdi nerede bulunduğunu bilen tek insan olmanın hazzını yaşadı.

Ormanda iki gece geçirmeyi planlıyordu. Ama ikinci günün sabahı onu yağmur uyandırınca, bir gece daha kalmaya karar verdi. Güneşli havada yaşamak bir marifet sayılmazdı.

Kendisini pançoyla birlikte yağmurdan koruyacak, kuru odunlar topladı. Şimdi birkaç çubuk, ip ve pançoyla kendine kayalıkların arasında bir barınak kurdu. Ateş yakarak kahvesini pişirdi.

Köknar ve çam ağaçlarına vuran yağmur, ağaçların dallarından damlayarak gövdeden aşağıya doğru süzüldükten sonra yosunların üzerinde iz bırakarak akıyordu. Kayran üzerindeki kalın yosun tabakası bir sünger gibi suyu çekmişti. Urs Blank'ın gelişiyle birlikte ezilen yosun, eğrelti otu ve keçi yemişi yağmurla birlikte yeniden doğrulmaya başladı.

Blank, akıp giden zümrüt yeşili vahşi doğayla ve seslerle büyülenmişti; ve başka hiçbir şey hissetmiyordu.

12

Haziran ayı sonuna doğru bunaltıcı bir gün de Rolf Blaser, Lucille Martha Roth'un polis şubesine başvurduğu haberini aldı. Arayan polis hâlâ bu soruşturmaya ilgi duyup duymadığını bilmek istiyordu.

"Hâlâ ilgileniyorum," diye cevapladı Blaser.

"Sorgulamayı kendiniz yapmak ister misiniz? Bu aralar tatile çıkmayan her polis memuruna burada çok ihtiyacımız var."

Bu Blaser'in de daha çok işine geliyordu. Onu bunaltıcı bürosundan çıkaracak her bahaneye hazırdı. Lucille'i aradı, evinde ya da polis merkezinde buluşma seçimini ona bıraktı. Lucille hiç tereddüt etmeden polis merkezinde buluşmayı önerdi. Evde polis istemiyordu.

Blaser'e bir çalışma masası olan kocaman bir oda tahsis edildi. Orada, şu anda on dakika gecikmiş olan tanığı bekliyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi. Tanıklar ya zamanında gelir ya da hiç gelmezdi.

Ama devriyeye çıktığında sürekli birlikte taşıdığı daktilosunu tam kapattığı sırada –burada kullanılan bilgisayarlar, pek ona göre değildi– kadın çıka geldi. Gözlerine bakıldığında bir Hintliye benziyordu. Endamı, saçları, teni ve elbiseleri de aynı şeyi söylüyordu. Ama yinede gözlerinden yola çıkarak bu kararı vermek pek kolay değildi. Meslek hayatında binlerce tanımlama yapmasına rağmen, bu gözlerin hangi renk olduğuna bir türlü karar veremedi. Deniz mavisi? Açık mavi? Gök mavi? En doğrusu: Tanımlanamaz mavi.

"Zamanlamamdan dolayı özür diliyorum; Endonezya'dan daha birkaç gün önce döndüm," dedi selamlama yerine. Blaser bir sandalyeye oturmasını işaret ettikten sonra evraklarını çıkardı. Daha sonrada asıl konuya geldi.

"Siz Mayıs başında siyah Jaguar'ı olan bir adamla birlikte Joe Gasser'e gitmişsiniz."

Sadece bir anlık tereddüt geçirdi. "Bunu kim söyledi?"

Blaser gülümserken gözlüğünü de çıkardı. "Soruşturmalar bu şekilde yürütülmüyor, Bayan Roth."

Lucille de şimdi gülümsüyordu. Ona birisinin Bayan Roth demesi sık başına gelen bir durum değildi.

"Sizin siyah Jaguar'ı olan bir adamla birlikte Joe Gasser'e gittiğinizi belirten bir ifade var elimde ve ben bu adamın kim olduğunu bilmek zorundayım."

"Niçin bilmek zorundasınız?"

"Söylediğim gibi burada bir soruşturma yürütüyoruz. Ben soruları soruyorum, siz de cevapları veriyorsunuz."

Lucille sustu.

Tavrı Blaser'in hoşuna gitmişti. Ona gereksiz bir şekilde zorluk çıkarmak istemiyordu. Onun için şöyle dedi: "Bu uyuşturucuyla ilgili bir soruşturma değil. Bana kalırsa, kafayı bulana kadar istediğiniz kadar mantar yiyebilirsiniz. Ben yangının çıkma nedenini araştırıyorum."

"Yangının çıkma nedenini öğrenmek için siyah Jaguar'lı adamın kim olduğunu bilmeniz mi gerekiyor?"

Blaser başıyla onayladı. "Yangın çıkmadan hemen önce çiftlikte siyah bir Jaguar görülmüş."

Kaşlarını çattı. "Eminim ki başka birisidir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama bundan da tam olarak emin olmak zorundayım."

Lucille ona isim verdiğinde, başka bir Jaguar araması gerektiği konusunda, artık o da ikna olmuştu.

Ama yine de çok tanınmış bir ticaret avukatının, kimsenin bil-

mediği bir yerde, bir genç kızla birlikte yaşlı bir uyuşturucu satıcısıyla ne işi olabileceğini merak etti.

Urs Blank ay boyunca hemen hemen büroya hiç uğramadı. Zamanın büyük bir kısmını ormanlarda geçiriyordu. Değişik kamp türleri deniyordu: Örneğin kampın ikinci gecesinde bir taş kovuğunun altına yapraklar sererek konfor yakalamak gibi. Bazen ise öylesine bir köşeye büzülüyor, sadece yağmur ve rutubetten korunmak için su geçirmez uyku tulumu kullanıyordu.

Erzak olarak sadece yanına birkaç bisküvi ya da çikolata alıyordu. Yiyeceğini ormandan çıkarmanın ihtirasıyla yaşıyordu. Mantar, deve dikeni, melek otu ve olgunlaşmış yemişlerle besleniyordu: Dağ çileği, ahududu, yaban mermisi. Bir seferinde deneme yapmak için bir alabalık avladı, başka bir sefer ise bir akbalık yakaladı ama o kadar çok kılçıklıydı ki neredeyse hiç yiyemedi.

Ott, Geiger, Von Berg, Minder&Blank'a geçiş yaptığı için kısmen memnundu. Gerçi ona tahsis edilen insanlar gayet iyi çalışıyorlardı ve Geiger'le olan özel dostluğu sayesinde borsada önemli bir başarı sağlamıştı. Ama Blank'la ilgili konuda hiçbir ilerleme sağlanamıyordu. Bütün hukuk işlerini onlara bırakmak için herhangi bir plan yapmamıştı; sadece Blank onu hayal kırıklığına uğrattığı için cezalandırılması gerektiğini biliyordu. Ve tabii ki dışarıda kalmaktansa, içeride Blank'a daha fazla zarar verebileceğini çok iyi biliyordu.

Ama şimdi o oyundayken, Blank oyundışı kalmıştı. İşine olan her türlü ilgiyi kaybetmiş gibi görünüyordu. Büroda yapılan düzenli toplantıların hiçbirinde daha karşılaşmamışlardı. Ott, herhangi bir ortaktan onunla ilgili bilgi almak istediğinde ise, onlar bir şekilde işin içinden sıyrılmasını başarıyorlardı.

Blank geri çekilmişti. Avlanacağını anlayan vahşi bir hayvan gibi.

Alfred Wenger de Urs Blank için endişeleniyordu. Bu kadar kısa bir zaman içinde bir kişinin kişilik özelliklerinin böyle radikal

değişmesine ilk defa tanık oluyordu. Sevimli, oturaklı ve eğlenceli bir adamdan kaba, dengesiz ve başına buyruk bir adama dönüşmüştü.

Eskiden Blank'la her konu üzerinde rahatlıkla konuşulabilirdi. O sadece iyi bir hatip değil aynı zamanda iyi bir dinleyiciydi. Ama şimdi onu sadece iki konu ilgilendiriyordu: Urs Blank ve orman. İkisi gün geçtikte iç içe geçiyorlardı.

Muayenehanesindeki haftalık görüşme şimdilik o kadar da kötü gitmiyordu. Ruh sağlığı bozuk hastaların kendilerini dünyanın merkezine oturtması alışılmadık bir durum değildi. Ama Goldenen'deki öğle yemeklerinde Wenger arada sırada da olsa konuyu değiştirmek istiyordu.

Sadece bir defa psilocybin kullanan bir hastanın bu derece etkilenmesini ne okuduğu literatürde ne de meslektaşlarının deneyimlerinden duymuştu; üstelik –şu konuda da hâlâ emin olamıyordu– çevresi için bir tehlike oluşturuyor muydu. Gerçi Blank, kendi buluşu olan orman terapisinin bir mucize etkisi yarattığını söyleyip duruyordu. Ama Wenger son zamanlarda, daha önce onda hiç gözlemlemediği kadar, kabalık belirtileri gözlemliyordu.

Ve tabii ki eskiden Blank'ın bulaşıcı bir özelliği olan şıklık da yerini ihmalkarlığa bıraktı; bu durum da Wenger'in bildiği eski arkadaşının durumuna hiç mi hiç uymuyordu. Hemen hemen sekiz kilo vermişti, taktığı pantolon askılığı, boynuna bol gelen gömlek yakasını bir sağa bir sola doğru çekip duruyordu. Bu adamın bir zamanlar takım elbiselerini terziden ölçü alarak diktirdiğine artık kimse inanmazdı.

Son zamanlarda sıkça yaptığı gibi yine bu Çarşamba da geç kaldı. Ama hiç olmazsa keyfi yerinde gibi görünüyordu.

"Lucille geri döndü," diye müjdeli haberi verdi. "Onunla tezgahta karşılaştım."

"Durumu nasıl?"

"Göründüğü kadarıyla iyi. Hattâ gayet iyi."

"Ama onunla konuşmadın değil mi?"

"Sadece birkaç kelime. Müşterileri vardı. Ama bu akşam onu ziyaret edeceğim."

Wenger şaşırdı. Hindistan'a yolculuğa çıkmadan kısa süre önce Lucille ile yaptığı son görüşmede, geri döndüğünde ilk iş olarak Blank'la görüşmek istediği yönünde hiçbir izlenim edinmemişti.

Lucille, Urs Blank'ı davet etmemişti. Ziyareti sürpriz olacaktı. Şimdiye kadar ki en uzun orman ikametinden –dört gün, beş gece– sonra bugün sabah erken saatte dönüş yolunda kırmızı bir gürgen ağacı altında bir küme yaz taş mantarına rastlamıştı. Sekiz taş mantarı, marketten taze pappadelle, soğan ve sarımsakla onun gönlünü kazanmayı deneyecekti. Eğer bunlar onu ikna etmezse, yanında bir sepet yaban yemişi de yedek götürecekti.

Bunlarla beraber, akşama doğru Lucille ve Pat'in kapı zilini çaldı. Kimse açmadı. Ama evde birisi olmalıydı. Müzik sesi duyuyordu.

Zile yeniden bastı. Müzik sesi kesildi. Kapıya kimse gelmedi. Kapıya vurdu. "Lucille, benim, Urs. Orada olduğunu biliyorum," diye bağırdı.

Şimdi adım atışlarını duyuyordu. Anahtar kapı kilidinde döndü; kapı biraz aralandı, Lucille'in başı göründü.

"Ne var?" Pek mutlu olmuş gibi görünmüyordu.

"Sürpriz." Sepetin üzerindeki beyaz örtüyü kaldırdı; sonra mantarları görmesi için sepeti yukarı doğru kaldırdı.

"Şu anda canım mantar istemiyor," dedi. Onu hiç içeri bırakacak gibi görünmüyordu.

Çin malı geceliği içinde olduğunu daha yeni fark etti. "Yatakta mısın?" Lucille başıyla onayladı.

"Bunlar seni yeniden ayağa kaldırır: taze taş mantarı, taze pappadelle, taze yaban mermisi..."

Ne olup bittiğini, Blank birdenbire fark etti. "Yalnız değilsin," diye tespitte bulundu. Kapıyı iterek açtıktan sonra hışımla Lucille'i geçerek, onun odasına daldı.

Yerdeki döşeğin üzerinde Arshad uzanıyordu. Blank dizini onun

göğsüne dayadıktan sonra onun gırtlağını sıkmaya başladı.

Lucille arkasında bağırıyordu ama ne söylediği anlaşılmıyordu. Saçından tutarak onu çekti ve yumruklamaya başladı. Arshad da ona vurmuştu. Blank onun gırtlağını bırakmıyordu.

Kafasına bir darbe aldı. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Başını tuttu, sıcak bir şey hissetti, ellini aşağı indirdiğinde kan olduğunu gördü.

Arshad yerinden kalktı ve çıplak mutfağa kaçtı. Blank da ayağa kalktı. Ayakları üzerinde durmakta biraz zorlanıyordu. Lucille karşısına dikilmişti. Tehdit etmek için elinde bir kızartma tavasıyla duruyordu. Onu yana doğru ittikten sonra sendeleyerek mutfağa doğru yürüdü. Arshad, Pat'in odasındaydı. Blank kapı arkasında, onun nasıl öksürdüğünü ve nefes almaya çalıştığını duydu. Elini kapı koluna attı. Kilitliydi.

Lucille hâlâ bağırıyordu. Onun ne söylemeye çalıştığını daha yeni anlamıştı. Siyah bir Jaguar'dan bahsediyordu.

"Ne?"

"Siyah Jaguar'lı adam sendin. Joe'nun evini ateşe veren sendin. Polis seni arıyor."

Blank bir adım Lucille'e doğru gitti. Bağırdı: "Polis ifademi aldı. Ölmeden önce, Joe'nun yanında olan siyah Jaguar'lı bir adam arıyorlar. Onlara senin adını verdim."

Kapı zili çaldı. "Her şey yolunda mı?" diye bir ses bağırdı.

"Hayır, Polisi arayın!" diye çığlık attı Lucille.

Blank kapıyı açtı. Ürktüğü yüzünden belli olan pijamalı bir adam merdivende dikilmişti. "Her şey yolunda," dedi Blank, onu hafifçe iterek geçti ve sonrada merdivenlerden inmeye başladı.

"Kafası kanıyor," diye kekeledi adam.

Lucille merdiven boşluğuna çıktı ve Blank'ın arkasından bağırdı: "Troll'u da senin öldürdüğünü biliyorum, seni katil herif!"

Bu telaş içinde Lucille'in aklına gelen tek kişi doktor Alfred Wenger olmuştu. Alfred hemen geldi. Arshad'ın gırtlağında kızarık-

lıklar vardı ve nefes alıp vermede zorlandığı için panik içindeydi; bu da onda boğulma hissi uyandırıyordu. Wenger rahatlaması için ona bir iğne yaptı. Sonrada onları alıp hastaneye götürdü.

"Bu nasıl oldu, diye sorulduğunda ne cevap vereceksiniz?"

"Ne olduğunu, teker teker anlatacağım," diye soludu Arshad.

"Başka ne olacak?" diye onu destekledi Lucille saldırmaya hazır bir tavırla.

"Urs'dan davacı mı olmak istiyorsun?"

"Tabii ki. O çok tehlikeli. Polis onu arıyor."

"Polis?"

"Çiftlik yanmadan kısa süre önce, onun arabasını orada görmüşler."

Wenger frene bastı ve yol kenarında durdu. "Sen ne diyorsun?" Lucille, Blaser tarafından ifadesinin nasıl alındığını ona tek tek anlattı.

"Şimdi ondan niçin davacı olmamız gerektiğini anlıyor musun?"

Wenger, Volvo'nun motorunu yeniden çalıştırdı. "Lütfen sabaha kadar bekleyin. Buradan sonra ona gideceğim ve sabah polise gitmesi için onu ikna edeceğim. Eğer gitmeyi reddederse, sabah erkenden ondan davacı olursunuz."

Lucille va Arshad birbirine baktı. "Peki hastanede ne söyleyeceğiz?"

"Doğruyu. Birisinin onu boğmaya çalıştığı ama davacı olmak için bir süre daha bekleyeceğinizi."

Wenger arabayı sürmeye devam etti.

Stadtwald Oteli'nde yoktu. Gece bekçisi, Dr. Blank'ın kısa bir süre için uğradığı ve sırtında gezi çantasıyla otelden ayrıldığını söyledi. Bütün bunlar iki saat önce olmuştu. Arkasından bağırmıştı: "Orman yeniden sizi mi çağırıyor, Bay Doktor?" Aralarında kısa ve öz bir konuşma geçmişti. Çünkü o da bir çevre dostuydu.

Şimdi saat onu biraz geçiyordu. Wenger, Evelyne Vogt'a gitti. Nihayetinde bir defa Blank onun evinde saklanmıştı. Zili üç defa

çaldıktan sonra kapı açıldı. Üzerinde dekolte bir giysi vardı ve her zaman olduğundan biraz daha fazla makyaj yapmıştı. Ona gayet yakışmıştı.

"Kısa bir süreliğine içeri girebilir miyim?"

Evelyne gülümsedi. "Girmesen daha iyi olur."

"Niçin?"

"Üç defa tahmin etme hakkın var?"

"Urs?"

"Tanrı korusun, hayır."

Wenger neler olup bittiğini, ona anlatmak istedi. Ama sonra aniden fikrini değiştirdi. Kötü bir zamanlamaydı.

Rolf Blaser, şimdiye kadar üç defa Geiger, Von Berg, Minder&Blank'ı aramıştı. İlk defasında Dr. Blank'ın Çarşamba gününe kadar meşgul olduğu kendisine söylendi. Çarşamba günü ise, onun çok kısa bir süreliğine büroya uğradığı belirtilerek, yarın yeniden araması tavsiye edildi.

Yine bu Perşembe sabahı da, aynı sekreter onu Cuma günü ile teselli ediyordu.

"Hayır, böyle olmaz. Çok önemli bir güvenlik olayı var. Ona derhal ulaşacağım bir telefon numarasını bana verin," diye emretti.

"Eğer numarasını bilseydim," diye iç geçirdi Petra Decarli. O kadar inandırıcı olmuştu ki, Blaser daha fazla ısrar etmedi.

Öğleden öncenin geri kalan kısmını bürosunda geçirdi ve uzun bir süredir sürekli ertelediği, evraklara göz attı, düzenledi. Öğleye doğru onu tanık Roth aradı. Kendi numarası emniyetten ona verilmişti. Onun kendisine anlattığı hikâye, sanki biraz kıskançlık kokuyordu.

"Eğer davacı olmak istiyorsanız, bu konuyla polis merkezi ilgileniyor."

"Onu aradığınızı, düşünmüştüm?"

"Yangından dolayı."

"Sizin yangından dolayı aradığınız kişi, evimi basıp, erkek arka-

daşımı öldürmeye çalıştı. Arabasını Joe Gasser yangınında görüldüğünü söylediğimde, adam derhal evimden kaçtı. O zamandan beri kayıplara karıştı. Bu konuyla ilgilendiğinizi, düşünmüştüm."

"Onun kayıplara karıştığını nereden biliyorsunuz?"

"Psikoloğundan." Lucille ona Alfred Wenger'in numarasını verdi.

Wenger çok profesyonel biri gibi görünüyordu. Blaser'in numarasını bırakmasını ve arayacağını belirtti. Psikologların polisle işbirliği yapmak zorunda kaldığında aldıkları bir çeşit emniyet tedbiri. Olayın olduğunu doğruluyordu, ama daha fazla bir şey de söylemek istemiyordu. Dr. Blank'ın dün akşamdan bu yana ortadan kaybolduğunu da kabul ediyordu. Ama bunun garipsenecek bir durum olmadığını da hemen ekliyordu. Bazen günlerce ormanda kamp kurmayı alışkanlık haline getirmişti. Dr. Blank her şeyi dengede yapmayı seviyordu. O büyük bir çevre dostuydu.

"Ve tabii ki mantar dostu?"

"Eğer ormandaki bitki örtüsünü kastediyorsanız, bu konuya oldukça hakim. Beni ararsa, kendisine ne söylememi istersiniz. Hakkında bir yakalama emri çıkartıldı mı?"

"Biz çıkarmadık. İki genç davacı olana kadar, polis merkezindeki arkadaşlarda öyle bir şey yapmayacak. Ama ona rahatlıkla, beni araması öğüdünde bulunabilirsiniz."

O telefonu kapattığında gök gürlemeye başladı. Kısa bir süre sonra fırtınayla karışık yağan yağmur pencere pervazını vurmaya başladı. Blaser büronun penceresini kapatmak zorunda kaldı.

Sonraki üç gün ülkede kasırgayı andıran bir fırtına hakim oldu. Meteoroloji istatistikleri altmış iki yıldan beri en kötü hava koşullarını gösteriyordu. Alplerin eteklerinde şimdiye kadar kurumuş dereler taşarak, çürümeye yüz tutmuş köprülerin hepsini silip süpürdü. Toprak kaymaları, köylerin dış dünyayla irtibatını kesti, tren seferleri ve kara yolları felç oldu.

Ormanda geceleyecek hava değildi.

Alfred Wenger çaresiz bir şekilde Urs Blank'tan bir yaşam belirtisi arıyordu. Dördüncü gün, bir Pazartesi, büroyu aradı. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikirleri olmadığı cevabını oradan da aldı. Blank'ın sekreteri biraz gergindi. Sanki artık bu sorudan bıkmış gibi görünüyordu.

Aynı gün Wenger, Evelyne'le de telefonlaştı. Uzun zamandan beri düşündüğü şeyi açıkça söylemişti. Belki de başına kötü bir şey gelmişti.

Fırtına sonunda kesilmişti. Gerçi gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı ama artık ipini koparmış zeplin gibi şehrin üzerine çökmüyor, aksine uyuşuk bir şekilde dağın doruklarını çevreliyordu.

Hava bozduğunda Franz ve Leni Hofer da çocuklarıyla birlikte gezintiye çıkmışlardı. Son üç gün cehennem gibi geçmişti. İlk önce fırtınayı bir doğa olayı olarak görmüş ve keyfini çıkarmışlardı. Ama bütün gece fırtına devam edip, diğer gün şiddetini artırınca ailede ilk bitkinlik belirtileri baş göstermeye başladı. Bir gün önce parlayan yaz sıcağında yazlık ev konusundaki hayal kırıklıklarını pek fazla belli etmemeyi becerdikleri gibi; deniz sahiline gitme yerine dağa doğru yola çıkma kararından memnun kalmasalar da sorgulamaktan özenle kaçındılar. Ama yine de aralarındaki ahenk her an kırılmaya müsaitti. Problem yazlık evin darlığından kaynaklanmıştı.

Belki de bu kendileri için çok hayırlı olmuştu; kiremit, saksı ve devrilmiş ağaçların üzerlerine düşmelerinden korkmalarına gerek kalmamıştı. Baba, anne ve çocuklar, onları denize ulaştıracak balçıklı patika yolda ilerliyorlardı. Ailenin her ferdi mümkün olduğu kadarıyla, birbirlerini duyma mesafesinde bulunmaya çabalıyordu.

Kati, ortanca kız, en önde ilerliyordu. Sanki aileye tamamen sırt dönmek istermiş gibi bir tavır içindeydi. Leni Hofer, onun nasıl patika yoldan çıkarak çalılıkların arasına daldığını, gördü. Eğer o bir yere saklanacaksa, ben yoluma devam ederim diye niyetlendi Leni. Ama kısa bir süre sonra Kati yine yola döndü ve diğerlerine el sal-

ladı. Hiç kimse attığı adımları hızlandırmadı. Kati yeniden çalılıkların arasında kayboldu.

Onun yoldan ayrıldığı nokta, bir otoparkın girişiydi. Bir fındık çitiyle çevrelenmişti ve on otomobil sığacak kadar bir park alanı, bir oturma bankı, iki çöp kutusu ile çevrede yetişen bitkilerin resimlerini gösteren bir tahtayı içinde barındırıyordu. Ormanı ve araba parkını birbirinden ayıran küçük dere, kabaran bir nehre dönüşmüş her iki kıyıdan da bir metrelik bir alanı söküp götürmüştü. İki tane çam ağacı devrilmişti. Arka tarafı pencereye kadar dere yatağına batmış, siyah Range Rover'ın üzerine iki tane çam ağacı devrilmişti.

Araba, bir avukatlık bürosunun iş arabası olarak kayıt edilmişti. "Böyle boktan bir iş için tabii ki bir arazi aracına ihtiyaç var," diye dalga geçti köy polisi arkadaşlarıyla konuşurken. Gelen bir telefon, normal şartlarda Range Rover'ın sahibi olması gereken Dr. Urs Blank'ın neredeyse bir haftadan beri kayıp olduğunu haber verdi. Kayıtlarda kayıp olarak geçmiyordu çünkü o sık sık orman seyahatlerine çıkıyor ve gittiğinde de genellikle kendisine ulaşılamıyordu. O tecrübeli bir orman gezginiydi ve her koşula hazırlıklı olmak için ekipmanı olurdu.

"Yeterli ekipmana sahip olmuş olamaz," dedi köy polisi, araziye çıkmış araçları araştırmak için gelmiş olan eyalet polisine. Onlar bir sırt çantası bulmuşlardı; içinde yiyecek, kamp kurma ekipmanları, elbise, bir uyku tulumu ve bir tane çadır vardı.

Yağmur sularının sürükleyip getirdiği çakılar, arabanın arka camını kırmıştı. Arabanın içi çamur, çakıl ve çalı çırpıyla dolmuştu. Polisler arabanın ön çekmecesinde ıslanmış bir nüfus cüzdanı, bir anahtarlık ve el çantası buldular. İçinde üç bin franktan fazla para, bir demet kredi kartı ve bir ehliyet cüzdanı vardı. Onların hemen yanında iyice ıslanmış bir zarf duruyordu. İçinde sırılsıklam olmuş bir kâğıt vardı. Bu mürekkebi dağılmış bir mektuptu. Sadece baskılı, biraz kabarık duran antet okunabiliyordu: Dr. Urs Blank, Avukat, *Attorney at Law.*

"Veda mektubu," diye tahminde bulundu köy polisi. Bu ilk defa karşılaştığı bir şey de değildi. Gerçi Gründelsee gölü çok büyük değildi ama derinliği dört yüz metreden fazlaydı. Oraya bazıları girmiş, ama bir daha asla geri çıkamamışlardı.

Blank'ın sekreteri tarafından haberdar edilen Alfred Wenger, polisin kendisini aramasından bir kaç gün önce, Blank'ın avukatını arayıp polisin sorabileceği muhtemel sorular hakkında bilgi almıştı.

"Urs Blank'ın intihar etmiş olabileceği, düşünülebilir mi?"

Eğer bu soru ona birkaç ay önce sorulmuş olsaydı, cevabı çok basitti. Urs intihar edecek bir insan değildi. Ancak şimdi bu konuda o kadar emin olamıyordu. Artık Urs Blank hakkında bildikleri ve özellikle de onun yaptığından şüphelenilen şeyleri düşündüğünde, onun intihar etmeyi tek çıkış yolu olarak görebileceğini rahatlıkla anlayabilirdi.

Eğer Wenger olaya gerçekçi bakarsa: Ki bakıyordu. "Evet, düşünülebilir. Dr. Blank son birkaç aydır bende tedavi görüyordu."

"Sorabilir miyim: Niçin?" diye sordu Blaser tatmin edici bir cevap alamayacağını bilerek.

"Dr. Blank hastalarımdan biriydi. Bu konuda size bilgi veremem. Ama size sadece şu kadarını söyleyebilirim: Eğer böyle bir şey yapmışsa, bu benim için fazla sürpriz olmaz."

"Beni en fazla meşgul eden şey: O kadar duyarsızlaşmışım ki. Üzülmeye çalışıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum."

Evelyne Vogt, Ruth Zopp'la birlikte bir lokalde, sadece organik meyvelerden yapılan meyve suları ve organik bir salata barın olduğu bir meyve suyu büfesinde oturmuştu. İnsanlar, sadece yarım saat oturabilecekleri bir masa bulabilmek için kuyruğa girmişti.

"Siz ama uzun zamandan beridir birbirinizden ayrı yaşıyorsunuz."

Evelyne kereviz meyve suyundan bir yudum aldı. "O çok değişti. Benim için artık bir yabancı gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse: Artık beni korkutuyordu da."

Ruth Zopp'un önünde yüzde yüz saf kan kırmızı bir meyve suyu vardı. Muhtemelen, kırmızılığı, dudak ve tırnak boyasıyla uyumlu olduğu için önünde duruyordu. "Sen gayet rahatladın, doğru mu?" Konuşulmasa daha iyi olacakmış gibi duran konuları, bütün çıplaklığıyla ortaya atma gibi bir doğal yeteneği vardı.

"Tabii ki öyle değil," diye hiddetle kendini savundu Evelyne.

"Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu bir bahçıvan önlüğü taşıyan garson. Masanın zamanı dolmuştu. Ruth Zopp hesabı istedi. Ne tesadüf ki garson hesabı hazırlamıştı bile.

"Arkasında bıraktığı mal mülke ne olacak?"

"Babası hâlâ yaşıyor."

"Peki parası?"

Evelyne omuz silkti.

"Ya sen?"

"Benim avukatım dedi ki, sözleşme taslaklarını dikkate aldığı konusunda hiç olmazsa en ufak bir kanıt olsaydı. Ama ne yazık ki o bunları hiç dikkate almamış."

"Her zaman kaldıraçtan ilk atılan kız arkadaşlar oluyor," diye iç çekti Ruth Zopp sanki daha önce böyle bir şey yaşamış gibi.

"Sence, suçlu ben miyim?" diye sordu Lucille kız arkadaşı Pat'e.

Mutfakta masada oturmuşlardı. İki saat önce Alfred Wenger'den, Blank'ın hayatına son vermiş olabileceği, olasılığının göz önünde bulundurulması gerektiğini öğrenmişti. Wenger, bu şartlar altında birlikte çıktıkları mantar töreninin kendi aralarında kalmasını rica etmişti.

"Saçmalama. Onun birkaç mantar aldığı için kafayı yediği sonucuna nasıl bu kadar kolay varabiliyorsun."

"Ben olmasaydım, o hâlâ yaşıyor olacaktı."

"Kedi ve insanları öldürmeye devam ederek mi?"

"Böyle bir kanıt yok."

"Geçen Çarşamba yaşananlardan sonra da mı?"

"Orada kimseyi öldürmedi."

"Çünkü sen onun kafasına bir tava yapıştırdığın için."

Lucille ikna olmadı. "Bütün bunlara rağmen içimde kötü bir his var."

"Korkudan daha iyidir."

Küçük ekip, herhangi bir sonuca ulaşamadan ikinci günde aramayı sonlandırdı. Eğer fırtına sonrası ortaya çıkan hasarı tespit etmek için mevcut görevlilerin hepsine ihtiyaç duyulmasaydı, belki de daha sıkı ve uzun bir arama yapılırdı.

Dalgıçların arama yapmasından da vazgeçilmişti. Gründelsee gölünün cesedi verip vermemesi tamamen gölün kendi insafına bırakılmıştı.

Ayrıca adli tıp uzmanlarının bilimsel rapor sonuçlarına bakıldığında da, doğru karar verildiği hissi insanda uyanıyordu. Kaybolan kişinin el yazısıyla kaleme aldığı bir mektup bulunmuştu. İmzasının dışında bazı yerlerde harfler silinmiş ve boyası dökülmüş sözcüklerin şifreleri çözülebiliyordu. Bütün sözcüklerden önce "yaşamaya devam etmek" ve "çaresiz" ya da "bu dünya" gibi sözcüklerin dışında "beni affet!" gibi cümlelerin imzadan hemen önce yer alması, bir veda mektubu olduğu yolundaki kuşkuları ortadan kaldırıyordu.

Birçok gazetede küçük bir haber olarak yer aldı. Ünlü ticaret avukatı Dr. Urs Blank, intiharı akla getirecek bir biçimde ortadan kayboldu.

İki gün sonra ulusal bir ekonomi gazetesinde çok bayağı bir makale yayınlandı. Bir şirket birleştirme uzmanının intiharı, bu sektör çevrelerinde beklenmedik bir huzursuzluğa neden oldu. Özellikle de CONFED'in BRITISH LIFE, SECURITE DU NORD ve HANSA ALLGEMEINE ile birleşme söylentilerinin iyice doruğa çıktığı bir dönemde huzursuzluğu daha da artırıyordu.

Bu söylenti, ilk defa bu makale vasıtasıyla açıkça dışa vuruluyordu. Altında Pedro Müller'in kısaltması olan –dro imzası bulunuyordu.

13

Beş buçuğa doğru çevre aydınlanmaya başladı. Bir ağaç gövdesi, bir ağaç kökü ve birkaç tane eğrelti otu yaprağı. Biçimsiz bir yığın içinde oldukça aydınlık bir yer. Yamaçta kopmuş bir toprak parçası. Açıkta kalmış bir kök. Karanlık bir nokta.

Gün doğmuştu. Ağaçlar, fundalık, otlar, çalılıklar, yamaçtaki bir yer yarılması gün ışığına çıkmıştı. Ve sicimler. Bir ağ. Arkadaki karanlık nokta karanlıkta kaldı.

Şimdi, karanlık noktanın tam ortasında, beyaz bir şey. Hareket etti. Durdu. Hareket etti. Durdu. Işığa çıktı. Bir tavşan.

Doğruldu. Kulakları ağa dokunuyordu. Şimşek gibi ininin girişine doğru yöneldi. Ama ağ çoktan kapanmıştı. Yukarı kaldırıldı. Tavşan içinde durmadan çırpınıyor ve hiç durmaksızın soluyordu.

Bir el arka taraftan yaklaştı; bir sopa boynuna indi.

Adam ölü tavşanı ağın içinden dışarı çıkardı, ağı topladı ve onu birçok cebi olan askeri pantolonunun ceplerinden birine yerleştirdi. Avıyla birlikte, yamacı tırmanmaya başladı.

Beş yüz metre yürüdükten sonra, inden uzak bir mesafede, olduğu yerde dikildi. Sidik torbası boşalana kadar, tavşanın göğsünü okşadı. Böylelikle av etine sidik kokusu bulaşmayacaktı. Av bıçağını açtı, ayaklarından kıçına doğru göğsünü yardı. İlk önce mide, bağırsak ve cinsel organlarını çıkardı. Çok dikkatli bir şekilde safra kesesini karaciğerden; sonrada sindirim borusunun etrafındaki bezeleri uzaklaştırdı. Oldukça ağır deri çizmelerinin topuğuyla yumu-

şak toprağı eşeleyerek, çıkardığı gereksiz organları gömdü. Tavşanın ortasında bir delik açtı, içinden bir ip geçirerek bağladıktan sonra, kemerine sıkıca bağladı.

Kanlı av bıçağını, yosunlu bir ağaç gövdesinin yosunlarına sürerek temizledi. Bıçağın üzerindeki yazı parıldamaya başladı: *Never hesitate.*

Blank bir kayalığın eşiğinden karşı tarafa geçerek bir çukura vardı. Dikkatlice, ayaklarıyla ezdiği eğrelti otları üzerinde geriye bir iz bırakmak istemiyordu. Solunda granitten bir sarp kaya yükseliyordu. Yeni yeşermiş çam fundalıkları yolunu kapatmıştı. Oraya ulaştığında, bir çalıyı topraktan sökerek aldı. Ağacın gövdesi bir Noel çamı biçimindeydi. Blank eğilerek fundalığın arasından geçtikten sonra söktüğü çam filizini yeniden arkasında toprağa dikti. Birçok noktada yolu kapatan ve fundalıkta geçmeye izin vermeyen çalı ve dalları kesmek zorunda kaldı. Gizlendiği barınağına çıkmak bayağı zahmetli bir işti. Ama kamuflaj ona alt tarafta kalan dalları sökme olanağı sağlamıştı. Hiç olmazsa bu şekilde fundalığın içinden sürünerek geçmek zorunda kalmayacaktı.

Küçük bir derenin aktığı noktada taşlara basarak minik kayrana ulaştı. Burası, bir defasında üç gecesini ormanda geçirdiği aynı yerdi.

Tavşanı arka ayaklarından çam ağacının dalına astı; ayaklarından başlayarak bıçakla derisini yüzmeye başladı sonra da deriyi kulaklarının üzerinden çekerek aldı. Hayvanı dikkatli bir şekilde derede yıkadı; sırtını, göğsünü, ciğerlerini, kalbini ve butlarını keserek birbirinden ayırdı. Bu parçaları eğrelti otu yapraklarıyla sardı. Kafa, deri, ayak ve akciğer eşelediği bir çukurun içine koyduktan sonra üzerini taşlarla kapattı. Burası çöplerini koyduğu deposuydu.

Kuru çalı çırpıyla ateş yaktı. Ateşe attığı ağaçlar o kadar kuruydu ki neredeyse hiç duman çıkarmıyorlardı. Dikenli bir telden oluşan ızgarası vasıtasıyla kor üzerinde et parçalarını kızarttı. Kahvaltı olarak kalp ve ciğerleri hemen orada yedi. Diğer parçalar ise ızgara-

dan sökülerek, bir çam ağacının dalında asılı duran tül torbanın içine boşaltıldı.

Urs Blank şimdi neredeyse bir aydan beridir ormanda yaşıyordu. Ancak kalmaya başladığının ikinci gününde neredeyse havlu atacaktı.

Gece yarısından biraz önce araba parkına ulaşmış ve orada biraz kestirmişti. Gründelsee gölünü önceden biliyordu ve harita üzerinde gördüğü kadarıyla; küçük kayrana ulaşmak için iki ya da üç gün vahşi çam ve ladin ormanından yürümesi gerekiyordu. Oraya sadece bir yol vardı; o da açık arazi yerine büyük bir kısmı ormanın içinden gidiyordu.

Şafağın ağarmaya başlamasıyla birlikte yola çıktı. Geçen aydan edindiği deneyimle; neye ihtiyacı vardıysa, hepsi sırt çantasının içinde bulunuyordu. Geçen ay satın aldığı halde, pek ihtiyaç duymadığı korunma ekipmanları ve Survival –ıvır zıvırlarıyla ağzına kadar dolu olan bir başka sırt çantasını ise arabanın içinde bırakmıştı.

Öğleye doğru bir fırtına koptu. Blank büyük bir çam ağacının kovuğuna oturdu; kendini ve sırt çantasını bir çadırla örterek; fırtına geçene kadar bekledi. Gök gürlemesiyle şimşek çakması arasındaki mesafe kısalıp; dağların dorukları aralıksız bir biçimde rüzgarın etkisine girdiğinde; o su geçirmez paspası üzerine oturarak, hayatta kalma folyesini bir Faraday kafesi gibi üzerine çekti. Daha sonra kasırga kopmaya başladığında, rüzgarlı havada ormanda olmanın açık arazide olmaktan daha güvenli olduğu kuralının her zaman geçerli olmadığı açıkça ortaya çıktı. Her taraftan kırılan ağaç dalları ve birbirleri üzerine devrilen ağaçların çatırtıları geliyordu. Blank ayağa kalktı ve sonra kendini bir çam ağacının gövdesinin altına atarak, iyice altına büzüldü. Neredeyse iki saat öylece hiç kıpırdamadan durdu.

Kasırga geçip gitmişti ama rüzgar hâlâ esmeye devam ediyordu. Onunla birlikte tufan şeklinde bir yağmur yağıyordu. Blank bir sığınak bulmak için etrafta araştırmaya başladı.

Karanlık çökmeden önce bulabildiği tek şey, biraz da olsa rüzgardan koruyacak şekilde yan yana duran iki kaya olmuştu. Ancak burası küçük çadırını kurmak için fazla alçak ve çok dikti. Geceyi yarı oturmuş vaziyette, uyku tulumu içinde geçirmek zorunda kalacaktı. Sadece on dakika aralıklarla uykuya dalabilmişti.

Gün ağarmadan çok önce, daha önce hiç duymadığı, şarıltı ve horultular başladı. Onun altına büzüştüğü iki kaya arasında akan su küçük bir akarsuya, sonrada bir dereye dönüştü. Sırt çantası çoktan beri suyun ortasında kalmıştı. Blank eşyalarıyla birlikte daha güvenli bir yer olan bir ladin ağacının altına gitti ve gün ağarana kadar soğukta tir tir titredi.

Gün ağardığında sadece zor durumlarda kaldığı anlarda yemeyi planladığı sardalya konserveyi yedi. Ateş yakmayı aklından geçirmesi bile saçmaydı. Orman şiddetli ve ani rüzgarın her tarafa yaydığı yağmur suları altında kalmıştı.

Blank yola çıktı. Balcıklaşan toprak yürümesine izin vermiyor; sık sık vermek zorunda kaldığı molalarda pançosunun altından haritayı incelemeye çalışıyordu. Bir süre sonra yönünü kaybettiğini kabullenmek zorunda kaldı. Uzun yürüyüşten sonra öyle bir yere gelmişti ki, burası elinde olan haritada yer alınıyordu. Ormandan açık araziye çıktığı noktalarda ise kapkaranlık bulutlar görüş mesafesini kapattığı için bulunduğu yeri tespit edemiyordu.

Bu şartlarda pusulanın gösterdiği yöne doğru gitmekten başka hiçbir şansı bulunmuyordu. Uykusuz gece onu yorgun bırakmıştı; tir tir titriyordu; sırt çantasının omuzlarına yaptığı ağırlık nedeniyle sol kolu uyuşmuştu ve su geçirmez garantisi olan pahalı çizmeleri sırılsıklam olmuştu.

Bu macerayı sona erdirmek için hazırdı. Ama bunu yapmak için önce nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bu şartlarda yağmur altında yürümeye devam etti. Kendisi ve sırt çantasının üzerine attığı pançosu, onu kambur uzun saçlı bir orman cini gibi gösteriyordu.

Bir süre sonra orman kayboldu. O kadar yoğun bir sis vardı ki,

birkaç metre önünü bile göremiyordu. Üzerinde yürüdüğü çim, daha yeni kesilmişti.

Hemen hemen yüz metre daha gittikten sonra bir patika yola rastladı. Olduğu yerde durdu, pusulaya baktı ve yolu batı yönünde takip etmeye başladı. Birdenbire kendini bir samanlığın önünde buldu.

Blank binanın etrafında döndü. Arka tarafta bir rampa kapıya doğru götürüyordu. Kilitli değildi. İçeri girdi. Onu karşılayan saman kokusu oldu.

Kuru kalmış elbiselerini giydi, ıslak olanları ise otların üzerine serdi. Birkaç tane kraker ve müsli dilim yedi ve matarasından su içti. Sonra uyku tulumunun içine girdi. Eğer onu burada birisi bulursa, pes edecekti. Kimseye rastlamazsa, gerisini daha sonra düşünecekti.

Yağmur çatıdaki kiremitleri hiç durmadan dövüyordu. Henüz bütün hayallerinin önünde olduğu otuz beş yıl öncesinin yaz tatili kokusuna benzer bir koku duyuyordu.

Blank uzun süre kalmayı planlamamıştı. Ama ormanda geçirdiği gün ve gecelerde; her şeyi geride bırakarak tamamen ormanda yaşamaya başlasa, işe nasıl koyulacağını sık sık düşünmüştü. Bundan dolayı, yaptığı ne varsa, gerçi çoğunu spontane yapıyordu, hepsini inceden inceye hesaplıyordu. Boğulan insanları geri vermemesiyle meşhur olan Gründelsee; bilerek geride bıraktığı Survival ekipmanları; onlarsız yapamayacağı düşünülen evraklar, para ve kredi kartları. Ve tabii ki noksan bıraktığı itirafların bulunduğu veda mektubu ile bağışlanmasını dilemesi.

Eğer ölmedi; ortadan kaybolduğu yönünde başka bir delile hâlâ ihtiyaç duyuyorlarsa o da geride bıraktığı yüklü hesap numarasıydı: Kim hem ortadan kaybolup hem de bankada üç milyon frank para bırakırdı ki?

Hiç şüphesiz ki kendisine açık bir kapı bırakmayı da ihmal etmemişti: Ufak banknotlardan oluşan üç bin frank paranın yanı sıra; İrlanda'da açtığı hesabını rahatlıkla kullanabileceği kredi kartla-

rını da yanına almıştı. Orada yüz binden fazla avukatlık ücreti birikmişti; maliyenin bundan haberi olmadığı gibi bu konuyla ilgili hiçbir yazılı evrak da bulunmuyordu. Büronun yedek anahtarını da kendisiyle birlikte almıştı. Niçin bunu yaptığını ise bilmiyordu.

Ortadan kaybolmasının üçüncü gününün sabahında Blank bir traktörün motor sesiyle uyandı. Uyku tulumundan sıyrıldı, eşyalarını topladıktan sonra onlarla birlikte samanın arkasına gizlendi. Motorun sesi kesildi. İnsan sesleri duyuyordu. İki kişi açıkça fark edilen yerel bir şiveyle konuşuyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Kapı gıcırdadı. Samanlığa sızan ışık Blank'ın yüzüne vurdu. Nefesini tuttu.

"Ben bir şey görmüyorum, ya sen?"

"Ben de."

"Sonuçta bu kiremitler oldukça eski."

Kapı yeniden gıcırdadı ve yeniden karanlık geri döndü. Kısa bir süre sonra traktör çalıştı ve uzaklaşmaya başladı. Onların artık sesi duyulmayınca, Blank yeniden sessizliğe gömüldü. Yağmur da artık yağmıyordu.

Eğer birisi onu burada bulursa, pes etmek istediği düşüncesi şu anda daha yeni aklına geldi.

İki gün sonra küçük kayranı yeniden buldu ve onu bir barınak gibi düzenlemeye başladı. Kendine çam dallarından çatılı sağlam bir sığınak inşa etti. İnce çam dallarında bir masa yaptı. Yakındaki bir kaya yarığını soğuk depo olarak kullanmak için düzenledi. Sığınaktan kayalıklara daha rahat çıkılmasını sağladı. Girişi çalılar vasıtasıyla kamufle etti.

Sığınaktaki işlerle meşgul olmadığı zamanlarda, çevresini keşfetmeye çalışıyordu. Kayranının hemen yanı başında dikey olarak seksen metre yüksekliğinde olan kayalığın tepesine çıkmak için bir yol keşfetti. Tesadüfen bir dereye rastladı; bir yerinde banyo yapmaya yetecek büyüklükte bir havuzu vardı. Ve tabii ki tavşanların mekân olarak tuttuğu bir yamaç keşfetti.

Blank sürekli ormandan beslenebilmesi için avlanmak zorunda olduğunu biliyordu. Orman üzerindeki birçok alanda aldığı özel eğitiminde av tatbikatı özel bir önem taşımıştı. Ama ilk tavşanını avladığında; hayvanı öldürerek onu parçalara ayırırken hiçbir hisse kapılmaması onu gerçekten hayretlere düşürmüştü. Henüz küçük bir çocukken bir çiftlikte gözleri önünde bir hayvan kesildikten sonra yıllarca et yemediği gibi, kan görmeye de dayanamamıştı. Şimdi ise sanki bir radyodan pilleri çekip çıkarıyormuş gibi tavşanı parçalara ayırıyordu.

Bu duygusuz olma durumunu enteresan buluyordu ama sebep olarak da Blaeuling gösteriyordu. Burada, ortamda hemcinsleri olan insanları ortadan kaldıracak bir ortam olmadığından; daha sonra vicdan azabı krizlerine tutulmasına da gerek yoktu.

İlk gecelerde, tepelerdeki rüzgar uğultusu ya da bir yaz gök gürültüsü uyumasına izin vermediğinde; gözlerinin önüne şunlar geliyordu: Kucağındaki Troll'un gözleri, orman evindeki Dr. Fluri'nin gözleri, ya da Coupe'deki makine teknikerinin veya jimnastik parkurundaki uyuşturucu bağımlısının ve son olarak da çiftlik mutfağında Joe Gasser'in gözleri.

Ama resimler aniden soluyordu. Artık ormanda geçirdiği her yeni gün; içinde yeni bir bilinç geliştiriyordu; kendisi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

14

Urs Blank'ın içinde yaşadığı ormandan otomobille bir saat uzaklıkta olan ekonomi metropolünde her şey tüm hızıyla devam ediyordu.

CONFED'in BRITISH LIFE, SECURİTE DU NORD ve HANSA ALLGEMEINE ile birleşmesi bilgi eksikliğine rağmen hayata geçti. Bütün ortakların şiddetle tekzip yayınlamalarının ardından, iki hafta süren bir sessizlik sonrasın, Imperial'ın en büyük konferans salonundan yapılan ve aynı anda Londra, Dusseldorf ve Paris'te canlı yayınlanan bir basın toplantısıyla, birleşme resmen açıklandı. Dünyanın en büyük sigorta şirketinin doğuşu üç gün manşetleri işgal etti. Daha sonra bu spekülasyonların yerini içeriden sızan ağır eleştiriler almaya başladı.

Dört ortak ülkenin borsalarının hemen açılışında, birleşme dedikodularının başlamasıyla birlikte adayların hisselerine büyük oranda satışlar geldi. Bilgi eksikliğinin arkasında bilinçli bir dedikodu yaymanın amaçlandığı yönündeki söylentiler; daha sonra hisselerin tuhaf bir şekilde el değiştirmesini haklı çıkarmak için kullanılmıştı.

Christoph Gerber birleşme görüşmelerinde Dr. Geiger'in sağ kolu olarak kendini kanıtladı. Anton Huwyler, onun Blank'ın yerine ortak olarak alınması için baskı yapmaya başlamıştı bile. Şimdilik Geiger, Von Berg&Minder'in böyle bir şeye niyetleri yoktu. Zaten bu durumun sadakatle de bir ilgisi yoktu.

Lucille, Arshad'tan ayrıldı. Onun zor durumundan yararlanmış, arsızca kullanmıştı. Üç hafta boyunca onun sırtından geçinmiş ve sinirlerini altüst etmişti. Sonra onu kapının önüne koydu. Hazır bunu yapmışken, aynı anda tütsü çubuklarından da kurtulmuştu. Ona Urs Blank'ı hatırlatıyorlardı.

Evelyne Vogt içinde bulunduğu tuhaf durumla başa çıkmaya çalışıyordu: Belki de hâlâ hayatta olan bir adamın geride kalan sevgilisiydi ki onunla son dönemlerde birlikte yaşamadıkları halde tam olarak da ayrılmamışlardı. Onun Blank'la ayrılma işlemlerini yürüten avukat, şimdi kayıp olayı sonrası da ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

Alfred Wenger'i bazen meşgul eden soru, acaba Urs Blank'a yardım etmek için gerekli olan her şeyi yapmış mıydı? Belki de diyordu kendi kendine, Urs'u bir arkadaş olarak görmek yerine bir hasta olarak görseydi daha tutarlı olacaktı. Her Çarşamba öğle yemeğini Goldenen'de yemeye devam etti. O ve Bay Foppa ile arasında sanki sessiz bir anlaşma yapılmıştı; Blank'ın servisi hep hazır bekletiliyordu.

Blank resmi olarak ölü olduğu açıklanana kadar, Rolf Blaser, Joe Gasser'in dosyasını kapatmıyordu. Tamamen bir formaliteydi. Onun için bu dosya kapanmıştı.

Pius Ott, Blank'ı elinden kaçırdığı fikrine alışabilmek ve bu düşünceyi aklından atabilmek için birkaç güne ihtiyaç duydu.

Urs Blank günlerini kalori ihtiyacını karşılamak için harcıyordu. O yiyecek ambarını kurutulmuş, konserve yiyeceklerden oluşturmak yerine ormandan sağlamaya çabalıyordu. Şimdi, Eylül'de, tam hasat zamanıydı. Fındık ve cevizleri yağ ve protein ihtiyacını karşılamak için topluyordu. Muşmula yemişi, amberbaris ve nesrinden vitamin yönünden oldukça zengin reçeller hazırladı. Isfendan ağacı yapraklarını kaynatarak pekmez yapmak için saatlerce uğraşıyordu.

Ve tabii ki mantar topluyordu. İlk başlarda mantar kitabında yenilebilir kategorisinde yer alan; bulduğu bütün mantarları topluyordu. Ama sonraları keçi mantarı, turuncu sütsüz Russula mantarı, çalı melkisi, çingene mantarı, sığır dili mantarı, lifli çam kabara

mantarı ve horoz mantarı keşfettiğinde, seçici olmaya başladı. Öyle zamanlar oluyordu ki, bir grup inci mantarına hiç dokunmadan öylece bırakıyordu, çünkü hisleri ona, çok yakında bir yerlerde sarımsı trompet mantarlara rastlayacağını söylüyordu.

Kendine tavşan yağından Fichtenreizker kızartıyor ya da taş mantarlarını ortadan ikiye ayırarak dışı kızarana ve içi yağ gibi akana kadar kor üzerinde çeviriyordu. Yiyemediklerini ise ya güneşte kurutmaya bırakıyor ya da nadir olarak ateş etrafında taşların üzerinde yine kurutuyordu.

Mineral ve vitamin olarak ihtiyaç duyduğu ne varsa onları da tarlalardan ve kayranlardan sağlıyordu. Öğleden sonra geç bir saatte fazla ağır olmayan bir yükle ana karargahından ayrılıyordu. Geceyi ormanın bitip arazinin başladığı bir noktada ama ormanın içinde geçiriyordu. Sabah ağarmaya başlayınca ormandan ayrılmak için ancak kendini güvende hissetmeye başlıyordu. Kekik ve çobançanta baharatlı salatasında kullandığı üç kulak otu, bahar papatyası, civanperçemi ve karahindiba bitkilerini bulmak için yola çıkıyordu. Alp süt marullun –en sevdiği salataydı– zamanı ise çoktan geçmişti. Bu mevsimde onun yerini kara iskorçina tadı veren sarı iskorçina kökleri alıyordu. Acı marul kökü –kaynatarak acısı alındığında– ya da karahindiba, sinek kapan otu ve ısırgan otundan oluşan sebzeli türlüyle pişirildiğinde gayet lezzetli olabiliyordu. Bazen cesaretini toplayıp çoktan terk edilmiş ahırların yakınlarına uğradığı da oluyordu. Oralarda ıspanağın atası olarak bilinen Gute Heinrich yetişiyordu.

Blank daha az şeyle de hayatta kalabilirdi. Ama gün içerisine yaydığı çalışma temposu, kendisiyle fazla hesaplaşmamasına yardım ediyordu. Mümkün olduğu kadarıyla düşünme ve davranışlarını vücudun çalışması üzerine yoğunlaştırdıkça, ruhunu oyun dışında daha rahat tutabiliyordu. Yorgunluktan ölü düşene kadar mekanik bir şekilde sürekli çalışıyordu; böylece uykuya dalmadan önce uykusunu kaçıracak düşüncelere fazla zaman kalmıyordu.

Bir gün sebze toplama gezisine çıkmış, tavşan ağını ağzına kadar yeşilliklerle doldurarak kırağı düşmüş çimenlerin üzerinden geçerek ormana doğru yaklaştığı bir sırada bir grup mantara rastladı. Toprağa karışmış hayvan gübresi üzerinde yetişmişlerdi; boyları on santimetre bile değildi ve küçük kahverengi şapkaları bir kasket biçimindeydi, tam tepesinde de minicik bir çıkıntı vardı. Onlardan birisine dokunduğunda, sanki yapışkan bir şey varmış gibi hissetti.

Bu mantarlar Blank'a tanıdık geliyordu. Daha sonra barınağında mantar kitabında hangi tür olduğunu bulmaya çalıştığında, onların *psilocybe semilanceata* olduklarını anladı.

Joe Gasser'in çadırında kendilerine büyük keyif veren yüzeyi pürüzsüz şapkasında bir çıkıntısı olan mantardı.

Blank onları kurutmak için ateşin kenarında duran bir taşın üzerine yerleştirdikten sonra yavaş yavaş nasıl sarıya döndüklerini ilgiyle izledi.

Blank'ın yemek listesinde bu kadar çeşit vardı ama ormanda iki aydan fazladır yaşamasına rağmen hâlâ birkaç şeyin eksikliğini sürekli hissediyordu: Yağ, un ve şeker.

Yağ ihtiyacını fındık ve avladığı hayvanlardan ki bunlar genellikle tavşan çok nadiren de karaca yavrusu oluyordu, sağlıyordu. Şeker ihtiyacını ise büyük ölçüde ormanda bulduğu meyvelerden, sıracaotu saplarından ve akça ağacı yapraklarından elde ettiği şuruptan karşılıyordu. Ama onun her gün daha şiddetle özlediği şey ise ekmekti. Bir de son zamanlarda tuz.

Erzak torbasına dolu bir tuzluk ve ayrıca bir kilo yemek tuzu koymuştu. Bunların hayatta kalma planının zayıf noktaları olduğunu ta başından beri bilmesine rağmen, er ya da geç bu ihtiyaçları tedarik etmek için yeniden çaba harcayacağını da adı gibi biliyordu. Bu anı mümkün olduğunca geciktirmek için, çok idareli kullanıyordu. Ama şimdi sadece geriye birkaç gram kaldığından vücuduna homeopatik dozlar şeklinde vermeye başlamıştı. Rimmeln'e inmeye karar verdi.

Bu ormanı ilk defa ziyaret ettiğinde Rimmeln'i görmüştü. Küçük ve mütevazı olan bu köy, turistler için cezbeden bir yönü olmadığından orman köylüleri, destekleme fonu sayesinde ayakta durabiliyordu. O zaman arabasını, uzun zamandır kapalı olan küçük okulun bahçesine park etmişti.

Çok emin değildi ama köyde bir süthane görmüştü, günlük ihtiyaçları da satıyor olmalıydı.

Sabah erkenden yola çıktı. Gerçi köye iki saatte ulaşabilirdi ama o yolu uzatan bir yerden gitmeyi tercih etti. Kendisini patika yola ulaştıracağını bildiği, arkasında iz bırakmayacak bir bölgeden yürüdü. Rimmeln yol ayrımına kadar da patika yoldan devam etti. Ama köye doğru kıvrılan yola sapmak yerine, dosdoğru yürümeye devam etti. Yol küçük, ormanla kaplı bir vadiye doğru uzanıyordu. Vadiye varmadan yoldan ayrılarak dere yatağını iki kilometre kadar takip etti, ta ki şose yola ulaşana kadar, ki bu yol Rothausen'dan Rimmeln'e doğru gidiyordu. Saat dokuz olana kadar bir çalılığın arkasında bekledi –bu saat, yolcuların Rimmeln'e rahat ulaşmak için Rothausen'dan ilk trene bindikleri saatti.

Otların biçildiği bir gündü. Köy sanki ölüm sessizliğine bürünmüş gibi orada duruyordu. Süthane'nin önünde eski bir askeri motosiklet duruyordu. Bir odadan, ki açık penceresi dükkanın hemen üzerindeydi, radyo sesi geliyordu. Hava durumu bitmiş, bir erkek korosu şarkı söylemeye başlamıştı.

Urs Blank kapıyı açtı. Tepesinde bir çan şıngırdadı. Süt ve peynir kokuyordu. Satış tezgahının arkasında değişik büyüklükte ekmekler duruyordu. Tavandan iple reklam ilanları sarkıtılmıştı. Blank'ın içeriye bıraktığı rüzgardan dolayı sallanıp duruyorlardı. Kimse yoktu.

Blank bekledi. Çanın sesinin yeniden duyulması için kapıyı bir daha açıp kapattı. Kimse yoktu.

"Merhaba," diye bağırmak istedi. Ama ondan sadece uğultu gibi bir şey çıktı. İki aydan fazla zamandır sesini hiç kullanmamıştı.

Hafifçe öksürdü. Şimdi arkadan bir yerde bir tuvaletin sifonu-

nun çekildiğini duydu, sonrada atılan adımları. Beyaz bir önlük takmış, kilolu yaşlı bir kadın tezgahın arkasında belirdi. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu sitemkar bir ses tonuyla.

Blank üç kilo tuz, iki kilo bitkisel yağ, üç kilo un, dört kilo şeker, üç kutu çikolata, iki tane Landjaeger, beş sabun, diş macunu, kibrit, ip ve çoktan beri pilleri biten el feneri için pil satın aldı.

"Umarım çok uzağa gitmeyeceksiniz," diye açıklama yapma gereği duydu kadın, Blank'ın satın aldıkları şeyleri sırt çantasına doldurduğunu izlerken, ki yük on dört kilodan fazla olmuştu.

"Hayır, biraz ileride Burren'da arabam var," diye cevap verdi Blank. Bu onun yanıltma manevralarından biriydi. Burren'a varmak için, küçük köyden bir sonraki vadiye iniyor, sonra orada belirlediği bir noktada çalılıkların arasına dalarak, ormanın içinde bir süre yürüdükten sonra yeniden patika yola varmak için gittiği yolu geri dönüyordu.

"Haa, Burren," diye şaşırdı kadın. "Orada da bir süthanenin olması gerekiyordu."

Blank dükkanı terk etti. Arkasında bıraktığı çanın şıngırtıları kesildiğinde bir ses duyuldu: "Tanrı'ya emanet ol." Tabii ki sitemkar bir tonla.

Motosikletin yanında elli yaşlarında bir adam duruyordu. Başında kirli bir avcı şapkası ve elinde içmek için bir Brissago vardı. Blank onun selamını aldıktan sonra yoluna devam etti.

Eski okulun olduğu yere çıktı, orada yol Burren'a doğru bükülüyordu; o yöne saptı. Adam hâlâ arkasından bakıyordu. Blank büyük bir hata yaptığı duygusuna kapıldı.

Blank bir gece korkunç bir böğürtüyle uyandırıldı. Sanki tuzağa düşmüş bir ayı böğürtüsüydü. Bazen inleyen, bazen tehdit eden, bazen öfkelenen, bazen de ümitsizliğe kapılan bir ses.

Blank gece ormandan gelen korkunç seslere artık alışmıştı. Tilkilerin ürkütücü ulumaları, sincapların sinir bozucu bağırışları, fındık faresinin ıslık çalışı ya da alaca baykuşun çekingen ötüşleri artık onu uykusundan uyandırmıyordu. Ama başka bir mekân ve an-

sızın gelen gürültüler onu ürkütüyordu. Uyku tulumundan çıktı, giyindi, ipten tırmanarak görüş platformu olarak kullandığı kayalığa çıktı.

Soğuk ve gökyüzünde yıldızların açıkça parladığı bir eylül gecesiydi. Doğuda karşıdaki vadinin dingin ormanı üzerinde yarım ay öylece sakin duruyordu. Gece yarısını biraz geçmiş olmalıydı. İçinde yaşadığı küçük kayranı ona dünyanın en güvenli yeri gibi geldi. Gelen ürkütücü böğürtü onu korkutmuştu.

Böğürtü. Evet bir böğürtüydü. Kızgın bir kızıl geyik, dünyanın kendi farkına varması için böğürüp duruyordu.

Blank gözetleme yerinde öylece dikili kaldı ve gecenin soğuk esen rüzgarı onu uyku tulumuna geri sokmak zorunda bırakıncaya kadar gelen böğürtü, uğultu ve ötüşlere kulak kesildi.

Bir sonraki gün Blank kahvaltıya oturduğunda –tatlı omlet (pasta), akça ağacı şurubu ve dere nanesi çayı– ormanda birkaç el silah sesi duyuldu. Patlama sesi her pazar günü olduğu gibi aşağıdaki vadideki atış poligonundan ya da bir tilki avcısının pompalı tüfeğinden yükselmiyordu. Bu seferki gürültü oldukça yüksek, açık ve net bir infilak sesiydi ve çok yakından geliyordu. Av başlamıştı.

Blank, sığ çalılıkların ve dik kayaların bu sarp ormanı, avcılardan koruyacağına inanıyordu. Ancak kendisini güvende hissedebilmesi için bir ormanın daha ne kadar balta girmemiş olması gerektiğini artık kestiremiyordu. Yakından duyulan kurşun sesleri, avcıların buraları keşfettiğini gösteriyordu.

Avcılardan fazla korkmasına gerek yoktu çünkü gizlendiği yer oldukça korunaklıydı. Ama ilk kurşunların atılmasıyla birlikte havlamaya başlayan köpekler, onu tedirgin ediyordu. Rüzgar da o yöne doğru esiyordu.

Ateşin üzerine toprak atarak söndürdü ve kendini uzun bir bekleyiş için hazırladı. Bir saat sonra ormandaki en ürkütücü gürültü yeniden kuş sesleri oldu.

Günün geri kalan kısmını pemmikan (kurutulmuş et) hazırla-

makla geçirdi. Kurutulmuş karaca ve tavşan etlerini ufak ufak doğradı; hamur gibi birbirine yapışana kadar yağla yoğurdu; sonra içine kurutulmuş yaban mersini ekledi; tuz ve yabani kekikle terbiye etti. Küçük dilimler şeklinde ayırarak sosis gibi yuvarladı ve sonrada ateşin karşısında kurumaya bıraktı. Haftalarca yaşamasına olanak sağlayacak bozulmayan bir besin.

Artık neredeyse her gün silah ve köpek sesi duyuyordu; bazen sesler oldukça uzaktan, bazen de hemen yanı başından geliyordu. Avcıların ne yapmak istediğini kestiremiyordu. Kendisini rahat hissetmesine bir türlü izin vermiyorlardı. Gününün akışını artık onlar belirliyordu.

Normalde mantar ya da orman sebzeleri toplamaya çıktığı zamanlarda artık onu bir yerde saklanmak zorunda bırakıyorlardı. Köpeklerin sığınağından uzak durmasını sağlamak için onu, tavşan leşleri kullanmak zorunda bırakıyorlardı.

Avcılar, onu yeni gerçekliklerle uğraşmak zorunda bırakıyorlardı. Sadece ona ait olan bir evrene dalıyorlardı; dünyayı ve kendisini yine kendisine karşı koruyan o çok ince zarı deliyorlardı. Bütün bu nedenlerden dolayı her geçen gün onlardan daha çok nefret ediyordu.

Sonra onlardan birisini kötü kıstırdı.

Şafağın sökmesiyle birlikte aşağıda uzaktan bir silah sesi duydu ve bir süre sonra da durmadan havlayan bir köpeğin yakınlaşan sesini. Köpeğin kendi yönüne doğru geldiğinden iyice emin olduktan sonra sığınağından ayrıldı. Bütün bir günü daha kayranda gizlenerek geçirmeyi artık göze alacak durumda değildi.

Blank sarp ormanın yamacından yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Oldukça hızlı çıkmıştı. Yolu iyi biliyordu. Ve tabii ki son birkaç ay ona iyi bir kondisyon kazandırmıştı.

Kısa bir süre sonra köpek havlamaları sadece uzaktan gelen bir yankıydı. Bir saat içinde dağın doruğuna ulaşmış olacaktı. Orada kıyısında taş mantarları yetişen bir rüzgar kayranı olduğunu bili-

yordu. Orayı son sefer ziyaret ettiğinde üç tane iri mantarı birlikte götürmüş ve diğerlerini olgunlaşmaları için geride bırakmıştı.

Onu, mantarların yetiştiği yerin birkaç metre önünde gördü. Bir yeşil komando pantolonu, birçok cebi bulunan rüzgardan koruyan bir mont giymiş, bir sırt çantası ve başında tüylü bir avcı şapkası vardı. Sağ omzunda bir tüfek asılı duruyordu. Beyaz benekli kahverengi bir köpek ona eşlik ediyordu.

Blank ormanda bir insanla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi yine yere yattı. Yuvarlak tepenin arkasından kaybolana kadar avcıyı gözleriyle takip etti, sonra ayağa kalktı ve mantarlarının bulunduğu yere gitti.

Taş mantarların yetiştiği yerde, toprak daha yeni eşelenmişti. Olgunlaşmaları için daha önce bıraktığı mantarlar alınmakla kalmamış aynı zamanda yeni yetişen, filizlenen mantarların kafaları da bir sopayla vurularak parçalanmıştı. Geriye, Blank'a kalan tek şey, yarısını bir salyangozun yediği çürümüş bir mantardı. Bu suçu işleyen her kimse daha yeni ayrılmıştı. Suç mahalli daha çok tazeydi.

Blank harekete geçti. Koşmuyordu; büyük adımlar atarak ilerliyordu; birisine hesap sormaya giden bir erkeğin kararlılığıyla dik yürüyordu.

Kısa bir süre sonra avcıyı gördü. Neredeyse kayrandan çıkmış, tepenin kuzey tarafında uçurumun bulunduğu yönde çam ağaçlarının arasından sükunetle yürüyordu. Blank birazdan ona yetişecekti.

Blank'ı önce köpek fark etti. Ona doğru birkaç adım attı ve havlamaya başladı. Blank onunla hiç ilgilenme gereği duymadı. Avcı geriye dönüp bakınca Blank'ı gördü ve bağırdı: "Bella!" Dişi köpek havlamayı kesti.

Blank doğrudan adamın üzerine doğru gitti. "Mantarları bana verin."

Adam kırklı yaşları biraz geçmiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey anlamamış gibi ona bakıyordu.

Blank elini ona doğru uzattı. "Sırt çantası."

Dişi köpek yeniden havlamaya başlamıştı. "Otur!" diye emretti

Blank. Köpek söylenileni derhal yerine getirdi.

"Taş mantarlar, koruma altına alınmış bitki türleri arasında bulunmuyor," diye karşı çıktı avcı, bir yandan da sırt çantasını ona uzatıyordu.

Blank çantayı açtı ve taze taş mantarlarını kokladı. Bir mendilin içine konulup bağlanmıştı; onları dışarı çıkardı ve yerde açtı. "Avcı izin belgesi," diye emretti Blank.

Avcı montunun cebini parmak uçlarıyla yoklayarak bir belge çıkardı ve Blank'a doğru uzattı. Daha yeni alınmıştı. Hukuk Doktoru Lorenzo Brunner adına çıkartılmıştı.

Blank korkudan biraz sinmiş olan arkadaşa izin belgesini ve sırt çantasını geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi adam. "Peki şimdi?"

"Benimle birlikte geleceksin."

Adam, Blank'ın yanında tökezleyerek dev çam ağaçlarının arasından geçiyordu. Bella da etraflarında dolaşıp duruyordu. "Eğer taş mantarlar konusunda yanlış bir şey yaptıysam, gerçekten özür dilerim. Ben gerçekten düşünmüştüm ki..."

Uçurumun kenarına gelmişlerdi. Blank olduğu yerde dikili kaldı. Önlerinde bir vadi uzanıyordu. Dört tarafta da köyler görünüyordu. Köy merkezlerinde, eski köy evleri taklit edilerek yeni binalar inşa edilmişti.

"Görüyor musunuz?" dedi Blank.

"Neyi?"

Blank, sırtında çantası bulunan Lorenzo Brunner'i sert bir darbeyle itti. Ürküten bir çığlık vadide yankılandı ve sonra yerini bir sessizlik aldı. Blank uçurumun altında ağaç dallarının çatırtısı ve cüssesi ağır adamın çarptıktan sonra çalıların üzerinde çıkardığı gürültüyü duydu.

Bella kuyruğunu sallayarak uçurumun kenarında durmuş, aşağıya doğru bakıyor, sonra yüzünü çevirerek Blank'ın gözlerinin içine bakıyor, havlıyor ve tekrar uçurumdan aşağıya bakıyordu.

"Otur!" diye emretti Blank. Dişi köpek itaat etti. Avcıyı aşağıda

ilk durdurduğu yere geri gitti, yere eğildi ve içinde mantarların olduğu mendili aldı.

Blank sığınağına geri döndüğünde, çadırının içinde bir köşeye büzüldü ve suçluluk duygusunun gelmesini bekledi.

Her zaman olduğu gibi yine üç dalga halinde geldi. İlk dalga yaptığını kabullenmeyi şiddetle reddetme. Böyle bir şeyin yaşanmadığına kendisini inandırmaya çalıştı. Ama her seferinde tam gerçeği bilinçaltından söküp attığına inandığı bir anda, her şey yeni baştan başlıyordu. Sanki hiç yaşanmamış kötü bir rüya gibi.

İkinci dalga ise yaptığı eylemle hesaplaşma olarak geliyordu. Detaylar sürekli kendisine ızdırap veriyordu. Doktor Lorenzo Brunner'in ilk defa giydiği avcı elbiseleri, her şeyi doğru yaptığına dair onu inandırma çabası, uçurumun kenarına kadar onu takip ederken hiç tereddüt göstermemesi, çığlığındaki şaşkınlık ve hâlâ uçurumun kenarında bekleyen Bella.

Üçüncü dalga felç eden bir depresyon şeklinde geliyordu. Kendisi üzerindeki kontrolü yeniden ele geçirmek için hiçbir ilaç olmadığını çok iyi biliyordu, kendisi dışında hiç kimsenin yardım edemeyeceğinin de gayet iyi farkındaydı.

Bu sığınakta Blank uyku tulumu içinde uzanmış, uykuyla uykusuzluk arasında, birazcık gücünü toparlamak için arada sırada biraz su içmek ya da bir parça Pemmikan (kuru et) yemeye kendini zorluyordu.

Hemen yanı başında bir hışırtı duyarken, ne kadar bu şekilde yatılı kaldığını bilmiyordu. Gözlerini açtığında bir fındık faresinin, kuru et parçasını kemirdiğini gördü. Blank elini kaldırdı ve olanca gücüyle yere sert bir şekilde vurdu. Fare elin hareketini fark ettiğinden paniğe kapılarak kaçmaya çalışırken, tam Blank'ın elinin altına koştu.

Blank baş parmağı ve işaret parmağıyla onu kuyruğundan tutup, çadırdan dışarıya doğru fırlattı. O kadar güçsüz kalmıştı ki, o küçük kadavrayı çadır kapısından iki metre öteye bile fırlatamamıştı.

Blank ikinci defa gözlerini açtığında gece olmuştu. Çadırın tam tepesinde dik dik ona bakıyordu.

Gecenin karanlığı yavaş yavaş ağarmaya başladı. Gözlerini yeniden kapattı.

Köpek havlamalarıyla uyandı. Belki de hâlâ Lorenzo Brunner'i arıyorlardı. Eğer tesadüfen de olsa ona rastlarlarsa, bu da onun talihsizliği olacaktı. Kimbilir belki de şansı.

Artık daha fazla dayanma gücü kalmadığında, çadırdan sürüne sürüne çıkarak, tuvalete doğru gitti. Sonra yeniden uyku tulumunun içine kıvrılmaya çalışırken, ölü farenin cesedini çadırın önünde gördü.

Gözlerini kapattı ve köpek havlamalarını dikkatle dinlemeye koyuldu. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Çok yakınındaki bir çatırtı onu yarı uykusundan uyandırdı. Blank dirseğinin üzerine çökerek, dışarıya doğru baktı. Gürültü ölü fındık faresinden geliyordu. İki siyah böcek onu keşfetmişlerdi. Büyüğü neredeyse iki santimetre uzunluğundaydı. Her ikisinin de üst kanatlarında turuncudan sarıya doğru çalan çizgileri vardı. Leş böcekleri.

Her iki böcekte farenin altındaki toprağı eşeliyorlardı. Tam yukarda ise bir helikopterin pervaneleri dönüyordu.

Yeniden karanlık çökene kadar Blank sessizce orada duran ölü fareye ve onun gayretli leş böceklerine gözlerini dikti. Daha sonra gözlerini kapattı ve sanki siyah sarı böceklerin gömüldüklerini gözünde canlandırmaya çalıştı. Öylece uykuya daldı.

Sabahleyin farenin yarısı yumuşak orman toprağının içine çoktan gömülmüştü. Blank biraz su içti, bir parça Pemmikan yedi ve meditasyonuna kaldığı yerden devam etti.

Kendisi de artık bir fareydi. Tam altında böceklerin eşelemelerini ve toprağın serinliğini hissediyordu.

Yavaş yavaş gömülüyordu. Çam kozalağının koku yayan tabakasına gömüldü. Mantar köklerinin filizlendiği küflü tabakaya gömüldü. Siyah humuslu toprak tabakaya gömüldü. Taşlara varana kadar hep daha derine gömüldü.

Toprak her tarafını örttü. Ormanın bir parçası oldu.

Blank öğleden sonra uyandı. Doğrulmaya çalıştığında kendisini daha iyi hissettiğini fark etti. Gerçi hâlâ biraz uyuşuktu ama damarlarındaki kurşun akıp gitmişti.

Lorenzo Brunner aklına geldi. Blank'ın kalbi yeniden sıkışmaya başladı ama, daha kötüsünü geride bıraktığını da hemen anladı. Her geçen gün daha iyiye doğru gidecekti. Yakında suçluluk hissi onu rahat bırakacaktı.

Ve tabii ki bir zaman sonra yine aynı şey olacaktı. Herhangi biri yine yoluna çıkacaktı. Birisi onu kendi sığınağında yine rahatsız edecekti. Eğer kış onu aç kalmış bir hayvan gibi vadiye salıvermezse tabii.

Orman artık onu bir zamanlar ne idiyse, öyle yapamayacaktı. O sadece ne olduysa, ona katlanabilmeyi sağlayacaktı. Eğer yeniden eski zamanlardaki Blank gibi olmak isterse, kendi kendine yardım etmek zorundaydı.

Ayağa kalktı. Fındık faresinin olduğu yerde artık yeller esiyordu. Ortama dinginlik hakimdi. Ne helikopter, ne de köpek havlaması.

15

Eylül sonu şehrin göbeğinde bir pansiyon için sezon geçmiş sayılırdı. Wintergarten'deki yüzyıllık villada teknik yüksek okulun elektrik mühendisliği seminerine katılan iki Finlandiyalı katılımcı masa tenisi oynuyorlardı. Topun tik-tak sesleri, lobide mektup yazmak isteyen sırt çantalı bir Kanadalı turisti rahatsız ediyordu. Pansiyon sahibi, üzerinde "Özel" yazan kapının olduğu odaya çekilmişlerdi. Bugün için başka müşteri beklemiyorlardı.

Ama saat üçe doğru zil çaldı. Pansiyonun sahibi Sami, orta yaşlı bir adama kapıyı açtı. Yaz sezonunda sırt çantasıyla tura çıkmış birine benziyordu: zayıf, saçları omzuna kadar uzamış, sakalına ak düşmüş ve spor bir kıyafetin üzerinde sırt çantası taşıyordu. Ve tabii ki buraya her yeni gelen gibi önce bir duşa ihtiyacı vardı.

"Tek kişilik odalarınız da var mı?" diye sordu.

"Eğer seni rahatsız etmezse, içinde beş boş yatak daha olan bir odam var," diye sırıttı Sami.

Adam kendini Werner Meier olarak tanıttı. Sami vatandaşlarından ille de nüfus cüzdanı istemiyordu. O gecelik oda ücreti olan on dokuz frankı ödedikten sonra, kendisine oda anahtarı, dış kapının anahtarı ve pansiyon kurallarının yazılı olduğu bir nüsha verdi. "Kimseyi rahatsız etmediğin sürece, gece yarısı eve gelsen de beni ilgilendirmez."

Kısa bir süre sonra Werner Meier'in evden ayrıldığını duydu. Akşama doğru ucuz bir marketin alışveriş poşetleriyle geri döndü.

Daha sonra geç vakitte, Meier, kundura ayakkabı, kumaş pantolon, gömlek, kravat ve açık renk bir spor ceketiyle hostelden ayrıldığında, hostel sahipleri çoktan yataklarına girmişti.

Hukuk bürosu, pansiyondan yürüme mesafesiyle on beş dakika uzaklıktaydı. Vakit öylesine geç olmuştu ki, tramvaylar son seferlerini yapmış, neredeyse bütün dükkanlar kapanmış ve sadece ortalıkta birkaç tane ticari taksi dolaşıyordu.

Girişte pirinçten yapılmış bir levhanın üzerinde hâlâ "Geiger, Von Berg, Minder&Blank," yer alıyordu. Büronun da bulunduğu binanın üç katında da ışık yanmıyordu.

Blank kapıyı açtığı sırada bir ticari taksi yanından gelip geçti. Rahatsız edilmedi. Bu şehirde gecenin bir yarısında bir işadamının bürosuna uğraması şüphe uyandıracak bir durum değildi. Saçları biraz uzamış ve sakal bırakmış olsa da bu kural hep işlerdi.

Kendi bürosunun kapısında "Dr. Christoph Gerber" yazıyordu. Kapıyı açtı ve sonra yine arkasından kapattı. Büroyu eskiden bıraktığı gibi buldu. Sadece duvarlara İngiliz av partileri tabloları fazladan asılmıştı. Blank, kısa bir süre de olsa, David Hockney'ine ne oldu diye düşünmeden edemedi.

Çalışma masasına oturdu; bilgisayarın kendisinin kullandığı eski bilgisayar olduğunu anladığında rahat bir nefes aldı.

Geiger, Von Berg, Minder&Blank'ın bilgisayarları itibarlı birçok şirketin gizli sözleşme belgeleriyle doluydu. Bundan dolayı bilgisayarların girişi kişiye özel bir şifreyle korunmuştu. Belirli aralıklarla bu şifreler değiştiriliyordu.

Her defasında ayrı bir şifreyi akılda tutmak Blank'a külfetli gelmişti. Bu nedenle bilgisayar şirketinin teknik servisinden kendisine özel bir şifre yüklemesini istedi. Böylelikle sadece kendisinin bildiği bir şifre sayesinde bilgisayar hızla açılabiliyordu. Şifre "kotz"[1] kelimesiydi ve sağlıklı düşünemediği bir anda aniden aklına gelmişti.

1) "Kotzen" kelimesi, Almancada kusma ve kusmuk gibi anlamlar taşımaktadır. Yazar, kelimenin bu anlamına gönderme yapıyor. –*çn*

Dört harften oluşan kombinasyonu tuşladıktan sonra makinenin açılmasını bekledi. Sürücü vızıldamaya başladı ve monitör aydınlandı. Eğer birisi bu küçük hilesinin farkına varmış olsaydı; bilgisayar hemen "Şifre?" sorusunu yöneltecekti.

Monitörde bir yazı göründü. "Selam Urs."

Blank yeni gömleğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Bu Joe Gasser'in not defterinden kopardığı kâğıt parçasıydı. Kâğıt parçasını klavyenin yanına koydu.

"Blaeuling"

Kafa: 7-9 milimetre, siyanojen mavisi, cıvık bir parlaklık, sivri arka, oluklu.

Lam: Safran sarısı, sapı içi boş.

Sap: kafa rengi, 2-3 santimetre, ince, kırılgan.

Gövde: lam rengi, Koku biraz nahoş.

Spor: Spor tozu pembe

Menşei: Rubliholz

Blank bilgisayarlar için hiçbir zaman öyle özel bir ilgi duymamıştı. Onun için önemli olan çalışıyor olması ve iş yükünü kolaylaştırmasıydı. Mutlaka bilmesi gereken bilgiler dışında, fazladan hiçbir şey öğrenme zahmetine katlanmamıştı. Sadece büroya internet bağlandığında, biraz da olsa ilgi göstermiş ama kısa süre sonra ona olan ilgisini de kaybetmişti. Belki de internet, araştırma yapmak için oldukça iyi bir araçtı ama araştırma için onun adamları vardı. Bunu içinde, internette Blaeuling ile ilgili araştırma yapmak daha yeni aklına gelmişti.

Blank internete bağlanmak ve belirli bir şeyi nasıl arayacağını hatırlamak için uzun bir müddete ihtiyaç duydu. Ama bir arama motoruna "Psilocybin" kelimesini girdiğinde, kendini hemen psychedelic mantarların uluslar arası dünyasında buldu. Mantar ve onunla bağlantılı yüzlerce site, link, dosya ve sohbet odaları ve hiç ilgisi olmayan daha birçok bilgi önüne aktı. Blank bunları görünce

World Wide Web olan ilgisini neden çok kısa süre içinde yitirdiğini hatırladı: Haddinden fazla bilgi.

Bürodaki lambayı söndürdü. Pencere caddeye bakıyordu. Ama monitörün donuk ışığının caddeden fark edilmesi öyle kolay değildi.

İki saatlik bir araştırmadan sonra ağ üzerindeki bilgi bombardımanını sadece ilgisini çeken bilgiler düzeyine indirgedi. Tabii ki psiko-aktif mantarların detaylı tanımlamalarına ağırlık verdi.

Blank edindiği bilgiler üzerinde sistematik bir şekilde çalışıyordu. Ekranda her defasında benzer mantarların kimyasal bileşimleri, bilimsel çizimleri ve yapay resimleri yer alıyordu. O kadar abartılmıştı ki, sanki bazıları onların kendi uydurmaları gibi görünüyordu.

Enteresan bulduğu sayfaları kaydetti. Sonra onları yazıcıda bastırmak istiyordu.

İşte tam bu sırada holde atılan adımları duydu.

Eskiden, daha ismi büroda en üst sırada yazılmadığı dönemlerde, sık sık bütün gecelerini büroda geçirdiği olmuştu. Christoph Gerber'in de en az onun kadar ihtiraslı olmaması için hiçbir neden görmüyordu.

Blank ayağa kalktı, kapıya yürüdü, cebinden av bıçağını çıkardı, ağzını açtı ve beklemeye koyuldu.

Adımlar gittikçe yaklaşıyordu. Tam kapının önünde sustu. Kapı kolu aşağıya doğru bastırıldı. Blank nefesini tuttu.

Kapı kolu tekrar bırakıldı, adımlar uzaklaşmaya başladı, yan taraftaki kapının kolu aşağıya doğru bastırıldı, sonra adımlar gittikçe uzaklaştı.

Gerber değildi. Devriye gezen gece bekçisiydi.

Blank bıçağının ağzını tekrar kapattı.

Blank ancak saat dörde doğru kaydettiği iki yüz sayfayı yazıcıda basmaya başlayabildi. Yazıcı yavaş yavaş sayfaları basarken, Blank da öylesine Gerber'in bilgisayardaki dosyalarını karıştırmaya başladı. Bir tanesi "Eski Blank" adını taşıyordu. Müşterilerle ilgisi olma-

yan bütün dosyalarının bir yere toplandığını büyük bir şaşkınlıkla gördü. Özel yazışmaları, oldukça güdükleşmiş hesap bakiyeleri, vergi dosyası, hesap hareketleri, özel ajandası. Geiger, Von Berg, Minder&Blank için elektronik ortamda hâlâ ölmediği açıkça belli oluyordu.

Bir dosya özellikle merakını cezbetti. "Şunlarbunlar" diye bir ad verilmişti dosyaya. Blank herhangi bir dosyaya böylesine çocukça bir ad olan "şunlarbunlar"ı verdiğini hatırlamıyordu. Dosyayı açtı.

Dosya çoğunluk hissesi iki uluslar arası şirkete ait olan EXTERNAG adlı bir şirketin kuruluşuyla ilgili yazışma ve sözleşmeleri, ayrıca bu şirketler arasında varılan mutabakatları içeriyordu. Bu şirketlerden biri BONOTRUST diğeri ise UNIFONDA idi. Burada dikkat çekici olan ikisinin de EXTERNAG'ın ortakları olmasıydı. Dosya Geiger, Von Berg, Minder, Huwyler, Ott ve –belli bir ölçüde de– Gerber'i kapsıyordu.

Bu dosyanın arkasında ne gizli olduğu, Blank'ı hiç ilgilendirmiyordu. Bilgisayarı kapattı, yazıcıya doğru gitti, basılı kâğıtları alarak bir zarfın içine doldurdu, ağzını düzgün bir şekilde kapattıktan sonra her şeyi bulduğu gibi bırakmaya büyük bir özen göstererek Geiger, Von Berg, Minder&Blank'a yaptığı son ziyareti sona erdirdi.

Hostele geri dönüş yolunda günün ilk tramvayının sesini duydu. Bu durum kendisine sanki başka bir gezegeni ziyaret ediyormuş gibi geldi.

Pansiyonun bir penceresinde ışık yanıyordu. Ağır giriş kapısını açtı ve zifiri karanlık bir hole girdi. Üzerinde "Özel" yazan kapı yarım parmak kadar açıldı. Pansiyon sahibi olan kadının başı aralıktan göründü. Blank ona başıyla selam verdi o da aynı şekilde karşılık verdikten sonra kapıyı geri kapattı.

Kendi katındaki banyoya girdiğinde, Kanadalı kadın turistin klozette oturarak bir şey okuduğunu gördü. Kadın ona ters ters baktıktan sonra sitemkar bir biçimde kafasını salladı. Blank özür diledikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Kapının üzerinde duran

levhayı gözden kaçırmıştı. Bir erkek figürünün üzerine bir çarpı işareti konulmuştu. Altına da üç dilde şu cümle yazılmıştı: "Ben dışarıda kalmak zorundayım."

Blank bir üst katta duş aldıktan sonra odasına gitti. İki pencereyi de sonuna kadar açtıktan sonra, onlara en yakın duran yatağın üzerine uzandı. Huzursuz bir uykuya daldı ve rüyasında ormanı gördü.

Uyandığında ortalık günlük güneşlikti. Saati onu çeyrek geçeyi gösteriyordu. "Kahvaltı dokuza kadar" pansiyonun kuralları arasında yer alıyordu.

Yakındaki bir bakkaldan ekmek, peynir, maden suyu ve bir kutu çikolata satın aldı. Bunlarla birlikte odasına çekildi ve iki yüz sayfayı okumaya koyuldu.

Dokümanların bir kısmı, Amerikalı üniversite öğrencilerinin psiko-aktif mantarlarla ilgili deneyimlerini anlatan seyahat raporundan (*trip reports*) oluşuyordu. Şekil ve özellikleri karşılaştırılıyor; renk ve gösterdikleri ani değişimlerden bahsediyorlardı. Gördükleri halüsinasyonlardan konuşuluyor, melek ve şeytanla karşılaşmalarından söz ediyorlardı. Bu deneyimlerin büyük bir çoğunluğu, bir şekilde Blank'a kendi yaşadığı deneyimi hatırlatıyordu. Hattâ öğrencilerden biri, yaşadığı deneyimden sonra şimdiye kadar hayatında inandıkları şeylerin yanlış ve değersiz olduğu sonucunu çıkarmıştı. Ve tabii ki biri de kendisinin Tanrı olduğu sonucuna ulaşmıştı.

Ama Blank öğrencilerin yaşadığı bu deneyimler içinde, yaşamlarını kökten değiştiren ve istemedikleri kötü şeyler yapmaya zorlayan tek bir örneğe rastlamamıştı.

Öğleye doğru pansiyon sahibinin karısı odaya çıktı. "Bir gece daha kalacak mısın?" diye bilmek istiyordu. Blank başıyla onayladığında, aşağıya inmesini ve ikinci gecenin parasını ödemesini kendisinden rica etti.

İkindi vaktine kadar elindeki dokümanın üçte ikisini gözden geçirmesine rağmen, kendisine yardımcı olacak herhangi bir bilgiye

rastlamamıştı. Pencerenin önünde dikildi ve villanın arka bahçesinde duran iki dev akçam ağacına gözlerini dikti. Gölgelerinin altında paslanmış metal bir bahçe masası duruyordu. İçten derin bir nefes çektikten sonra geriye kalan son kırk sayfayı bitirmek için yerine oturdu.

Psilocybin içeren mantarların kimyasal bileşkeleri üzerine yazılmış uzun bir makalede MAOHS'la ilgili ipuçlarına rastladı. İki farklı etki gösteren bir maddeden söz ediliyordu: İlk önce aminoasit içeren enzimleri dışarı atılmasını –böylelikle bütün uyuşturucu vücuda yayılıyor– sağlıyor. İkinci adımda ise psilocybinin beyinde etkisinin güçlü olmasına neden oluyordu.

Yazar, mantarların etkisini artırmada kullanılan MAOHS konusunda uyarıda bulunuyordu. Sadece belirli gıda ürünleriyle birlikte alındığında oldukça tehlikeli kan dolaşımı krizlerine davetiye çıkardığı yönünde uyarıda bulunmuyor aynı zamanda psilocybinle birlikte kullanıldığında nasıl bir etki gösterdiğinin yeterince araştırılmadığından bahsediyordu. Ama buna rağmen bilinen MAOS'ları şöyle adlandırıyordu: Harmin ve Harmalin, ikisi de *peganum harmaladan* geliyordu.

Blank bir yerlerde Harmala tohumları kavramıyla karşılaştığını sanıyordu. Psiko-aktif mantarlarla ilgili sık sık sorulan soruların olduğu bir listede onu buldu.

Soru: "Harmala tohumlarına alternatif bir şey var mı?"

Cevap: Tryptamininle karıştırılmış MAOHS'la kombinasyonu konusunda alışıla gelmiş uyarıdan oluşuyordu. Daha sonra içinde MAOHS barındıran bitki tohumları sayılıyordu. Bunların dışında ayahuasca bitkisi ve birkaç zehirli meyvenin tohumları –elbette ki kanıtlanması oldukça zor bilgilere dayanarak– Orta Avrupa'da yetişen bir mantar, *conocybe caesia*, oldukça nadir rastlanılan bir mantar türü.

Urs Blank geriye kalan sayfaları da dikkatli bir şekilde okudu. Ancak dikkat çekici başka bir şeye rastlayamadı.

Önemli gördükleri sayfaları ayırdı. Değerlerini boş bir alışveriş

poşetinin içine koydu ve bir meyhaneye doğru yol alırken önüne gelen ilk çöp tenekesine attı.

Duman altı olmuş ve oldukça gürültülü meyhanede Blank, ormandayken bazen hayalini kurduğu soğan soslu, patates püreli bir sosis tabağı ısmarladı. Ama yemeğe neredeyse elini hiç dokundurmadı.

"Tadını beğenmediniz mi?" diye sordu garson kız, neredeyse dolu tabağı kaldırırken.

"Tam tersine," diye cevap verdi Blank, "sadece çok fazlaydı."

Odasına geri döndüğünde, bütün yatakların üzerinde yeni bavullar buldu. "Dresden'den gelen bir öğrenci grubu," diye açıkladı pansiyonun sahibi. "Neşeleri de oldukça yerinde."

Blank sırt çantasını topladı ve odadan çıktı. Yeni elbiselerini bir poşetin içine sokuşturdu. Tramvay durağına giderken yolda, daha önce içine çöp attığı tenekenin içine bunları da fırlattı. Sonra da Stadtwald'a giden tramvaya bindi.

Sonraki günün sabahı Rothausen yönüne giden trendeydi. Geceyi, uzun zaman önce patronunun imzayı basarak ELEGANSTA'nın sonunu hazırladığı Waldruhe'ya yakın bir yerde uyku tulumunun içinde geçirdi. Bir bebek gibi uyudu.

İlk başlarda tren oldukça doluydu. Ancak varoşları arkalarında bıraktıkça, Blank kompartımanda yalnız kaldı. Yolculardan birinin koltukta bıraktığı günlük bir gazeteyi karıştırıyordu.

Ekonomi sayfasında CONFED şirketinin birleşme skandalıyla ilgili bir haber yer alıyordu. Haber yarım sayfa uzunluğundaydı ve şöyle bir tespitte bulunuyordu; kısa zaman önce hisse satışlarından dört yüz milyon dolar kazanan finans kuruluşlarının birleştiklerine dair herhangi bir delil bulanamıyordu.

Finans kuruluşlarının adı, Blank'ın sakalla kaplanmış dudaklarında kısa süreli bir tebessümün belirmesine neden oldu. Şirketlerin adı BONOTRUST ve UNIFONDA idi.

Birkaç sayfa ileride, ölüm ilanları kısmında, Maria Brunner-Frei,

Verene, Max ve Enzo trajik bir şekilde kaybettikleri kocası ve babaları Dr. Lorenzo Brunner-Frei'in cenazesine katılanlara teşekkür ilanı yayımlamışlardı.

Rothausen'da inmedi. Bir sonraki tren istasyonunda indi ve dolambaçlı bir yoldan geçerek barınağına geri döndü.

16

Fritz Fenner, Rimmeln'de büyümüştü. Annesi henüz on beş yaşındayken şehirde bir kırtasiyede meslek eğitimine başlamış ve on altısındayken hamile kalmıştı. Babasının kim olduğunu hiçbir zaman söylemedi. Fritz'i doğurduktan birkaç gün sonra bırakarak şehre geri döndü. Çocuğu annesi Anna'nın yanında bıraktı.

Anne Fenner geçimini dul maaşının yanı sıra temel gıda maddeleri ve ev araç gereçleri sattığı bakkal dükkanı sayesinde sağlıyordu. Fritz'in de birlikte acı çektiği guatr hastalığına yakalanmıştı. Öldüğünde ona, ev ve dükkanın yanı sıra, olağanüstü bir özveriyle yıllar içinde biriktirdiği sekiz bin frank bırakmıştı.

Bu arada Fritz neredeyse elli yaşına gelmiş ve köyün delisi olmuştu. Köyünde ve çevre köylerde inşaatlarda amele olarak çalışıyor ve her gün askeri motosikletiyle Rothausen'a giderek kendisine mektup gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Bira kapakları koleksiyonculuğu yapıyor ve kendisi gibi aynı koleksiyonculuğu yapan dünyadaki diğer arkadaşlarıyla düzenli mektuplaşıyordu.

Daha henüz minik bir çocukken bile, köydeki çocukların alay konusu olmaktan kaçarak, kendini güvende hissederek sığındığı tek yer orman olmuştu.

Ormanı elinin avucu gibi biliyor ve bugün hâlâ onun dışında hiç kimsenin bilmediği ve uğramadığı gizli yerleri keşfetmişti.

Birkaç gün önce, onun dışında başka birinin bu gizli yerlerden birini keşfettiğini fark etti.

Eylül başında sırt çantasıyla dolaşan bir gezginci köye gelmiş ve süthanede alışveriş yapmıştı. O köyden ayrıldığında, Ida demişti ki: "Tuhaf, birisi bütün ihtiyaçlarını satın alarak ta buradan Burren'a kadar sırtlayarak götürüyor."

Fenner motosikletle Burren'a kadar gitti ama yol boyunca o adama hiçbir noktada rastlayamadı. Ormanın içine dalarak ortadan kaybolmuş olmalıydı.

Bütün temel ihtiyaçlarını satın alan bir kişinin ormanda ne işi olabilirdi ki? Belki de bir caniydi? Belki de firar eden bir mahkumdu? Adam ta başından beri ona şüpheli biri gibi görünmüştü.

Fenner eğer firar eden bir mahkumu ormanda yakalayıp getirirse, köylüleri nasıl hayrete düşüreceğini gözlerinin önüne getiriyordu. Eğer firar eden bir mahkum olsaydı nereye gizleneceğini düşünmeye ve ormanda bildiği bütün eski gizli yerlere keşif gezileri düzenlemeye başladı.

Üç gün önce aradığı yeri buldu. Orası Schotterbruch'daki kayrandı. Mahkum kayrana giden çalılığın girişini çalı ve çırpıyla kamufle etmişti. Orayı oldukça konforlu bir şekilde düzenlemişti. Çadır, masa, bank, çardak, ateş ocağı, apteshane ve yiyecek depoları. Tabii ki Rimmeln'daki süthaneden satın aldığı tuz, yağ, un ve şekeri de buldu. Mahkum kendisi ise ortalıkta görünmüyordu.

Fritz nasıl bulduysa her şeyi öyle olduğu gibi bıraktı. Bir süre bu sırrının tadını tek başına çıkaracaktı. Zamanı geldiğinde –ki onu o kendisi belirleyecekti– polise gidecekti.

Urs Blank seçtiği dolambaçlı yolu biraz fazla abarttığı sorusunu kendisine sorup duruyordu. Bütün yol boyunca hiç durmadan yağmur yağmış ve yolda tek bir insan kuluyla karşılaşmamıştı. Üç saatten beridir ormanda bulunuyor ve bir saatten fazla zamandır da patika yoldan ayrılmıştı. Barınağına varmak için aşağı yukarı daha yarım saate ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar iki defa yosun bağlayarak eğrelti otu arasına gizlenen taşların üzerinden kayarak düşmüştü. Acelesi vardı. Kayranının başkaları tarafından bulunup bulunmadı-

ğını bir an önce bilmek istiyordu. Ve tabii ki aynı zamanda bir an önce mantar kitabını karıştırarak galerinaların özelliklerine bakmak istiyordu.

Çalı çırpıyla gizlediği çalılık uzaktan görünüyordu. Dürbünü çıkararak, girişi kamufle ettiği çalı çırpının hâlâ yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bir süre sonra oraya ulaştı ve çalıları kenara çekti. Çalılığın arasından büzülerek geçti ve onları yeniden yerine koydu. Ara geçişi kamufle ettiği çalı çırpılar da hâlâ yerli yerinde duruyordu. Eşya depolarının olduğu yere baktı ama oradan ayrıldığında kafasının pek yerinde olmadığını hatırladı. Her zaman olduğundan biraz daha dağınık görünüyordu. Ama onun dışında bir değişiklik gözüne çarpmamıştı.

Blank ateş yaktı ve içi su dolu bir tencereyi üzerine yerleştirdi. Pansiyon yakınındaki bakkaldan aldığı ve biraz lüks kaçan bir bardak filtre kahvesini yudumlarken, bir yandan da mantar kitabına bakıyordu.

Conoybe caesia'nın anlamı safran sarısı galerina idi. Büyüklük, biçim ve özellikleri Joe Gasser'in notlarıyla uyuşuyordu. Blank açık sarı mantarlarla ilgili araştırma yaparken kitapta onlarla sık sık karşılaşmış ama o zaman fazla ilgisini çekmemişti. Mavi olmadığı gibi yenilmiyordu da.

Ama bu defa metni oldukça dikkatli okudu. "Yetişme şekli"nde şu yazıyordu: "Porsuk ağaçları gölgesinde, Ağustos ayından Kasım ayı başına kadar; yağmurlar düşünce oldukça nadir bulunur."

"Açıklamalar"da şu yazıyordu: "Latince ismi *conocybe caesia* adını hemen hemen mantarın yetişme biçiminden (*caesius*=çok nadir) aldığı gibi ayrıca sarı galerinalar koparıldıktan kısa bir süre sonra maviye (*caesius*=gri-mavi) dönüşmeye başlamasından da alıyor."

Urs Blank safran sarısı galerinaları dikkatle okudu. Maviye çalan şapka ve sapıyla tamamen Joe Gasser'in tasvir ettiği Beuling'e benziyordu. "Porsuk ağacının gölgesinde" kısmının altını dört uçlu tükenmez kalemin kırmızı ucuyla çizdi. Gece yağmurun dineceğini ümit ediyordu. Porsuk ağacı bulunan birkaç yer biliyordu.

Christoph Gerber öğleden sonra geç bir saatte büroya geri döndü. Pius Ott'un talimatıyla Paris'te spor kıyafetleri üreten bir şirket hakkında bilgi toplamak için araştırma yapmıştı. Gerber posta kutusuna göz attıktan sonra açmak için bilgisayarının düğmesine bastı. Aldığı notları düzgün bir formata sokmak istiyordu. Pius Ott onun hazırladığı dosyayı, evinde küçük yemekli bir toplantıda kendisine sunulmasını bekliyordu.

Şifresini girdi ve en son kullanılan dosyaların listesini açtı. Paris dosyasını Ott için hazır hale getirmenin en kolay yolu buydu.

En son olarak görüntülenen on dokümandan hiçbirisinin dosyayla ilgisi yoktu. Ama Gerber bir şeyden çok emindi; yolculuğa çıkmadan önce üzerinde çalıştığı dosyalar bunlar değildi.

Bu durum tek başına bile onu tedirgin etmek için yeterliydi. Ama asıl paniği, son olarak açılan dokümanların hangileri olduğunu anladığında yaşadı. Açılan dokümanların hepsi "Şunlarbunlar" dosyasına aitti ve bunlar da EXTERNAG, BONOTRUST ve UNIFONDA ile ilgiliydi. Birisi şifreyi kırdıktan sonra EXTERNAG'ın ortaklık ilişkileri ile bu şirketin BONOTRUST ile UNIFONDA'yla olan ilişkilerini gösteren dokümanları açmıştı. Öyle birisi ki bilgisayarlardan oldukça iyi anlıyor ve aynı zamanda ne aradığını da çok iyi biliyor.

Gerber bilgisayarda son olarak açılan programları açtı ve masum bir açıklama bulmaktan artık vazgeçti. En son kullanılan program yazıcıya verilen talimattı. Büroya gizlice giren kişi dokümanları basmıştı.

Şimdi internet ağının da son kullanılan programlar arasında olduğunu fark etti. Paris'e gitmeden önce her gün olduğu gibi internet ağını kendisinin kullanma olasılığı vardı. Ama yolculuğa çıktıktan sonra programları ve dokümanları açmak için bir arama motorunun kullanılmış olması, yokluğunda başka birisinin en nazik dosyaları karıştırmakla kalmayıp aynı zamanda internet ve yazıcıyı da kullandığından en ufak bir şüphenin kalmamasına neden oldu. Ön bellekte yer alan linkler (cache files) önceki geceyi dün geceye bağ-

layan gece 01:40 ile 03:20 saatleri arasında açılmıştı. Gerber onlardan birkaçını gelişigüzel açtı. Bastığı linklerden hepsi onu uyuşturucuyla ilgili internet sitelerine bağlıyordu. Ve bunların büyük bir çoğunluğu da halüsinasyon mantarlarla ilgiliydi.

Gerber bir süre kendini rahatlamış hissetti. Uyuşturucu bağımlısı olan birisi zorla içeri girmiş ve internetle oynamıştı. Petra Decarli'yi aradı ve onun yanına gelmesini rica etti. Gerber'a Blank'tan sadece büro miras kalmamıştı.

"Ben burada olmadığım sırada bir soygun mu oldu, Petra?"

"Soygun?"

"Birisi bilgisayarıma girerek, internette dolaşmış. Uyuşturucuyla ilgili birkaç yüz internet sitesini ziyaret etmiş."

"Emin misin?"

"Çok eminim. Önceki gece, iki ile dört saatleri arasında."

"Ama zorla içeri girilmemiş."

"Öyleyse anahtarı olan birisi olmalı."

"Senin büronun?"

"Belki de kapıyı kilitlemeyi unuttum."

Petra başını iki yana doğru salladı. "Ben kilitledim."

İkisi birbirine baktı ve ikisinin kafasında da aynı düşünce vardı. "Peki şifre? O şifreyi bilmediği gibi, bilgisayarlardan da pek anlamıyordu." Başka bir emare ise, ona Blank olduğunu düşündürdü. Eğer bilgisayarlardan anlayan birisi olmuş olsaydı, arkasında bu kadar iz bırakmazdı.

Petra Decarli misafir koltuklarından birisine oturdu. "Onun bir geçiş tuşu vardı."

"Sen ne diyorsun?"

"Urs bir klavye kombinasyonu sayesinde şifreyi doğrudan aşıyordu."

"Peki sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Şimdiye kadar o ölüydü."

"Kombinasyon neydi?"

"Bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum, bilgisayarını açtığında bir-

kaç tane tuşa basıyordu. Ama hangileri olduğunu bilmiyorum."

Gerber'in beti benzi attı. Blank ölmemişti. Ayrıca onun EXTERNAG'dan haberi vardı.

"Polisi aramam gerekiyor mu?" diye sordu Petra sessizce.

Gerber düşündü. "Bırak önce patronlarla konuşayım."

Güneş batmıştı ama dağların doruklarındaki akşam kızıllığı hâlâ çok belirgin bir şekilde görülüyordu. Göl boyunca uzanan yolda ilerleyen otomobiller farlarını yakmıştı. Karşı yakadaki evlerin lambaları tek tük yanmaya başlamıştı.

Pius Ott evinde, ilkbaharda Urs Blank'la birlikte oturduğu köşede şimdi Christoph Gerber'la oturuyordu. Evin hizmetçisi yemek servis arabasıyla mezeleri getirdi. Mezelerle birlikte özel tasarımlı bir şişede vino da travola şarabı da –ki Gerber şimdiye kadar hiç ondan içmemişti– vardı. Gerçi bu o kadar da yadırganacak bir durum değildi. Şaraplara özel ilgi gösterecek kadar parayı daha yeni yeni kazanmaya başlamıştı.

Gerber Paris'te ön görüşmelerle ilgili hazırladığı protokolü Ott'a eksiksiz bir şekilde sözlü olarak sundu. Onun görüşüne göre muhatabı konuya ilgi duyduğunu göstermişti. Bu bilgi Pius Ott'u mutlu etmiş görünüyordu. Gerber gizemli ziyaretçiden bahsettiğinde ancak onun bütün dikkatini üzerinde toplamayı başarabilmişti. Gerçek ise biraz farklı görünüyordu; onu EXTERNAG dokümanlarından çok Urs Blank'ın hayatta olduğu tezi meşgul etmişti.

Bilgisayarlar hakkında şaşılacak derecede bilgisi olduğunu gösteren oldukça detaylı sorular soruyordu. Gerber internette ziyaret edilen sayfalardan söz ettiğinde Ott, yemek yememesine rağmen dizleri üzerinde dengede tuttuğu tabağını alarak kenara koydu.

"Uyuşturucu?"

"Halüsinasyon yapan mantarlar, öncelikli olarak."

"Bana bir liste verebilir misiniz?"

"İki yüzden fazla internet sayfası," diyecek oldu Gerber.

"Onları bana verebilir misin?"

Gerber başıyla onayladı. Ott'a karşı gelinemeyeceğini çoktan öğrenmişti.

"Bundan kimin haberi var?"

"Sadece benim ve sekreterimin. Ama sabahleyin bu konuda patronlarımı da bilgilendireceğim."

"Bu konuyla bizzat ben ilgileneceğim."

"Ben de böyle düşünmüştüm."

"Sizin patronlar için de en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum."

"Sizinle hemfikirim."

Gerber gittikten sonra, Ott huzursuz bir şekilde av sahneleriyle süslü duvarının dibinde volta atıyordu. Bir aslan kafatasının önünde dikildi. Perçemleri dökülmüş ve hırpalanmıştı; kulağının yarısı yoktu ve yara izi çaprazlama bir şekilde burnunun arkasından gitmişti. Altındaki pirinç levhada şu yazılıydı: "*Oula, 15.1.85, man-eater.*"

Bir savaş ganimeti olarak fazla güzel durmuyordu. Ancak onun için en değerli olandı. Onunla tesadüfen karşılaşmıştı. Zimbabwe'de av safarisinde olduğu sırada tesadüfen geçtikleri bir köyde, bu aslan üçüncü kurbanını daha yeni yemişti. Av yasağı olan bir bölgede bulunuyorlardı ama burada söz konusu olan bir *man eater* (insan yiyen) idi.

Rehberiyle birlikte aslanların peşine üç gece ve dört gün boyunca düşmüştü. En heyecan verici avı olmuştu. Kendisi için de oldukça tehlikeli olabilecek bir rakiple karşı karşıya bulunuyordu.

O zamana kadar hiç böyle bir rakiple karşılaşmamıştı.

Bir sonraki gün Fritz Fenner motosikletiyle kaza yaptı. Çok ağır bir kaza geçirmemişti ama komik duruma düşmüştü. Benziker ineklerini köyün ortasına doğru sürmüş ve trafiği durdurmuştu. Trafik ise motosikleti üzerinde Fenner ve şehirde ergenlik çağındaki iki kızıyla birlikte Toyota'sıyla ziyarete gelen Widmer'in kız kar-

deşinden oluşuyordu. Süthanenin önünde ise sütlerini satmaya gelen, kan ter içinde kalmış birkaç tane köylü vardı. Yukarıda diğer uçta, inek sürüsünün bittiği noktada ise evinin önünde Widmer misafirlerini bekliyordu.

Cadde boşalır boşalmaz Fenner gaza basarak Toyota'yı geçti. Tekerlek ineğin yeni bıraktığı gübrenin üzerinde kaydı. Motosiklet altından kayarak bir kenara uçtu ve Fener birdenbire kendini Toyota'nın önünde inek gübresinin içinde buldu. Süthanenin önündeki köylüler, Widmer'in kız kardeşi ve çocukları, Benziker ve karısı, Widmer ailesi, herkes olanları gördü. Tabii ki olayı göremeyenler bile, hepsi birlikte ona güldüler.

Fenner homurdanarak düştüğü yerden kalktı, motosikletini kaldırdı sonra çalıştırmak için ayağıyla gaza bastı. Motor çalışana kadar beş defa gaza basmak zorunda kaldı. Sonunda motor sesi ortalığı kapladığında, alkış sesleri duydu.

Yakında kiminle dans ettiğinizi size göstereceğim, diye iç geçirdi.

Blank'in hatırladığı kadarıyla porsuk ağaçlarının yetiştiği yer, oldukça sarp bir bayırda yer alıyordu. Oraya giden yol oldukça eziyetli ve tehlikeliydi. Onu en çok endişelendiren şey bir yerden aşağıya düşme tehlikesinden çok, birisi tarafından görülme tehlikesiydi. Çevresinden dolanma olanağı bulunmayan iki meradan geçmek zorundaydı ve bu mevsimde çayırlıkta sürekli sığırlar otlanırdı. Sığır olan yerde aynı zamanda insan ve köpek de olurdu.

Birinci mera sorun çıkarmadı. Çobanın küçük bir traktörle vadi boyunca nasıl ilerlediğini gözledi. Ancak ikincisi başına bela açabilirdi.

Köylü ailenin iki ergen kızıyla birlikte şehirden bir kadın misafiri vardı. Gökyüzü kapalı ve çimenler yağmur sonrası hâlâ ıslak olmasına rağmen, böyle bir günü piknik yapmak için seçmişler ve kararlı bir şekilde istediklerini gerçekleştirmek için ilerliyorlardı.

Blank'a beklemekten başka seçim kalmadı. Hava ağarır ağarmaz

merayı ortadan geçerek, porsuk ağaçlarına varmak için geriye kalan son yokuşu da arkasında bırakarak hedefine ulaşacaktı.

Yetişkinlerin seslerinin gittikçe arttığını ve çocukların da tam tersine gittikçe daha çok sıkılmaya başladıklarını gözlemledi. Ama yetişkinler saat beşi vurana kadar yerlerinden ayrılmadı. Daha sonra yürüyerek eve doğru yola çıktılar. Neredeyse porsuk ağaçlarına varmasına rağmen, Blank onların sesini hâlâ duyabiliyordu.

Conoybe caesia bulamadı. Ama hiç olmazsa uyku tulumuyla üzerinde rahatça uzanabileceği üzeri düz bir kayalık buldu.

Mantarlar genellikle yağmur yağdıktan iki gün sonra topraktan filizlenerek başlarını çıkarmaya başlıyorlardı. Belki de yarın şansı biraz daha yaver gidebilirdi.

Meradan inek çanlarının sesleri yükseliyordu. Karanlık birdenbire çökmüştü. Hemen yanı başındaki çalılıkların içinde bir tane kestane kargası diğer kuşların sesini bastırıyordu. Soğuk bir rüzgar esiyordu. Blank uyku tulumunun içine sokuldu ve fermuvarı çekti. Bir zamanlar kendi dünyasının ayrılmaz bir parçası olan, şehirden getirdiği siyah ekmek ve salamı yedi.

Bir sonraki günün sabahı porsuk ağaçlarının çevresini dikkatli bir şekilde baştan aşağı aradı. Ne yazık ki gece boyunca bir tek galerina filizlenmemişti. Sonbahar sabahının ilk ışınları ortalığı aydınlattığında, neredeyse nesli tükenmekte olan bir mantara ilk denemede hemen ulaşacağı duygusuna kendini fazla kaptırdığını kabul etmek zorunda kaldı.

Merada, ailenin piknik yaptığı yerde, insan izine rastlanmıyordu. Sığırların meraklı bakışları arasında orayı boydan boya geçti. Ancak ikinci meraya doğru yaklaştığında, sesler duydu.

Ormanın içine baktığında römorku olan bir traktör gördü. İki kişi bir sığırı römorke bindirmeye çalışıyordu. İnek binmemek için direniyordu ve kaygan rampadan kayarak düştü. Adamlar onu bir yandan itiyor, sürüklüyor ve küfrediyorlardı. Ormanda yirmi metreden daha az bir mesafede önünde dev bir çam ağacı duruyordu.

Gölgesinde ot bitmemişti. Yer kurumuş inek gübresiyle kaplıydı. Sığırlar güneşten ve yağmurdan korunmak için oraya sığınmış olmalılardı. Fışkı ve kültür mantarlarının yetişmesi için iyi bir yer olmalıydı.

Blank dürbünle orayı baştan aşağı iyice inceledi. Ağacın gölgesinin bittiği nokta ile otların yeşermeye başladığı noktada minik şapkaları olan bir mantar kümesine rastladı.

İki adam sonunda sığırı römorka bindirmeyi başarmıştı. Römorkun kapağını kapatıp, traktöre bindiler. Onlar görüş mesafesinden kaybolur kaybolmaz, Blank mantarlara koştu.

Galerina değillerdi ama yine de sivri uçlu pürüzsüz şapkalı otuz mantar vardı. Blank hepsini topladı. Bir Bleuling bulur bulmaz bunlara ihtiyacı olacaktı.

Merayı boylu boyunca hızlı bir şekilde geçti ve kendini ormanın güvenli kollarına bıraktı.

Eğrelti otuyla kaplı derin ovanın kuzeybatı kısmına ulaştı. Uzaktan çam ağacı çalılığını görür görmez dürbününe sarıldı. Çalılar olması gereken yerde duruyorlardı.

Blank, dürbünü kemerine taktığı kılıfın içine soktu. Dikkatlice adım adım eğrelti otuyla kaplı yer yer yarılmış arazide son metreleri de geçerek çalılığa ulaştı. Buraya ait olmayan bir koku, olduğu yerde dikilmesine neden oldu.

Blank'ın üç aydır ormanda yaşaması duyularını keskinleştirmişti. Rüzgar hafif esiyordu. Ona bir Brissago purosunun kokusunu getiriyordu.

Yavaşça geriye döndü, adım adım yürüyerek, geldiği noktaya geri döndü.

"Hey!" diye bağıran bir ses duyduğunda derin ovanın kıyısına yetişmişti.

Blank yürümeye devam etti.

"Dur!"

Birkaç metre daha gittikten sonra, gözün alabildiği yükseklikte, yosunla kaplı kayalığa varmıştı.

Başka bir ses bağırdı: "Olduğun yerde dur, polis!" Tam o anda bir köpek havlamaya başladı.

Blank şimdi daha hızlı gidiyordu. Kayalığın arasında el ve ayaklarını kullanarak yokuş yukarı tırmanıyordu.

Çok hızlı çıkmıştı. Bağırışlar gittikçe uzaklaşıyordu. Ancak köpeklerin havlamaları sanki gittikçe daha da yaklaşıyordu.

Blank sırt çantasını küçük bir düzlüğün üzerine koydu. İki ucunda tel sapı olan, sırt çantasında taşınabilen küçük bir testereyle bir çam ağacından bir dal kestikten sonra üzerindeki budakları düzeltti ve av bıçağıyla ucunu iyice sivriltti. Yaptığı bu mızrakla tepenin üzerindeki küçük düzlüğün kenarında durdu.

Köpek görüş mesafesine gelmişti. Bir Alman çoban köpeğiydi. Blank'ı gördüğünde daha çok havlamaya başladı. Büyük bir hırlamayla dişlerini de göstererek yokuşun son birkaç metresini tırmanıyordu. Blank onu mızrağıyla bekliyordu.

Çoban köpeğinin ağzı Blank'ın ayak ucuna ulaşır ulaşmaz, o var gücüyle mızrağı savurdu.

Artık havlamanın bir ulumaya dönüşmesini bekliyordu. Ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Mızrak ön ayağın hemen altından girerek kalbine saplanmış olmalıydı.

Köpek mızrakla birlikte bayır aşağı birkaç metre kaydıktan sonra bir kayalık yarığında büyüyen eğrelti otları arasında kayboldu. Blank yeniden düzenli soluk alıp vermeye başlayıncaya kadar bekledi, sonra çantasını sırtına aldı ve yokuş yukarı tırmanmaya devam etti.

Aşağıda uzaktan ıslık sesleri geliyordu ve, "Paşa!" diye bağırtılar duyuyordu.

Bir çadır, bir branda, tencere takımı, piknik tüpü, tabak, kaşık, pantolon, iç çamaşırı, gömlek, yün bere, eldiven, halat, çengel, hayvan el kitabı, bitki el kitabı, Survival-Lexikon (Hayatta kalma ansiklopedisi), mantar el kitabı, aralarında kurutulmuş et, mantar, tuz, bitkisel yağ, un, şeker, bir kutu çikolata, bir şişe likör, dört sabun,

yine el yapımı çeşitli yiyecekler ve ihtiyaç duyulabilecek değişik eşyalar kanton polisi tarafından ele geçirildi.

Fritz Fenner ele geçirilen eşyaları, polislerin araçlarını bıraktıkları Rimmeln'e kadar taşımaya yardım etti. Köpek eğitmeni onbaşı Welti, orada kaldı. Paşa geri dönene kadar orada beklemek istiyordu.

Rimmeln süthanesinin sahibi Ida tuz, bitkisel yağ, un, şeker, kibrit, pil ve sabunların kendisinden satın alındığını tespit ettiği gibi, Fenner'in söylediklerivle birebir uyuşan gezgincinin eşkalini de verdi.

Bu arada dükkanın önünde birçok köylü toplanmıştı. Fritz Fenner tekrar tekrar onlara sığınağı nasıl bulduğunu ve polise haber verdiğini anlatıp duruyordu. Adamın bir suçlu (cani) olduğunu anında anlamıştı.

Polisler süthaneden dışarı çıktığında Benziger sordu: "O sizden nasıl kaçabildi?"

İçlerinde en yaşlı olan polis, Fritz Fenner'i gösterdi: "Çünkü şuradaki herif, gebermemek için Brissago purosunu içmek zorundaydı."

Blank tempoyu tutturmuştu. Sanki bir robot gibi genellikle yokuş yukarı kuzeydoğuya doğru hiç durmadan yol alıyordu. 1:25.000 ölçeğindeki haritasında yer alan bölgeyi çoktan geçmişti ve şimdi 1:500.000 ölçeğindeki harita yardımıyla yoluna devam ediyordu. Son aylarda zamanının büyük bir çoğunluğunu geçirdiği dağın eteklerinden mümkün olduğunca çabuk çıkıp uzaklaşmak istiyordu. Bunun için onu boylu boyunca geçmesi gerekiyordu. Haritaya göre bin dört yüz metre yükseklikte bulunuyordu. Artık tek tük patika yollara rastlayabiliyordu. Ama öyle bir yol bulur bulmaz orman içinde güvenli bir şekilde takip etmek istiyordu.

Her saat başı küçük bir mola veriyordu. Bir yudum su içiyordu. Öğlenleri bir parça siyah ekmek ile biraz salam yiyordu. Bir az tuz, yağ, şeker, kurutulmuş dövülmüş et ve bir konserve kutusu sar-

dunya yanında, sığınakta bırakmayarak yanına aldığı tek erzak bunlardı.

Öğleye doğru ilk karaçamlara rastladı. Orman gittikçe daha büyük kayranlar nedeniyle bölündüğünden, daha zor dolambaçlı yollardan gitmek zorunda kalıyordu.

Bir motor sesi duyduğunda karanlık artık çökmeye başlamıştı. Kısa bir zaman sonra ormanda bir ışık belirdi. Blank bir kayalığa ulaştı. Onun altında bir patika yol uzanıyordu. Haritayı açtı. Rubliholz'un olduğunu sandığı yer, buradan otomobille bir saat mesafedeydi. Şansı biraz yaver giderse oraya üç gün içinde varabilirdi.

Alevin görünmesini engelleyen bir ocak yaptıktan sonra küçük bir ateş yaktı. Sabahleyin çam altında bulduğu sivri uçlu mantarları, kurumaları için ısınan taşların üzerine yerleştirdi. Kendini geceye hazırlarken, keşke yün bere ve eldivenleri yanında olsaydı diye düşündü.

Kanton polisi olayı fazla ciddiye almadı. Kimse soyulmamıştı, kayıtlarda kimse aranmıyordu, adam herhangi bir suç işlememişti ve ormanda gecelemek de yasak bir durum değildi.

Olayın öylece geçiştirilmesini istemeyen tek kişi, adamın kim olduğunu emniyet genel müdürlüğünden soran, köpek eğitmeni onbaşı Welti idi. Akşam karanlık çökene kadar Paşa için bekledi ve bir sonraki gün iki arkadaşı ve çoban köpekleri eşliğinde sığınağa geri döndü. Köpekler, çadırın kurulu olduğu yeri kokladıktan sonra hızlı bir şekilde adamın izini sürmeye başladılar. Daha aradan bir saat geçmemişti ki, Paşa'nın bulunduğu kayalık yarığına ulaştılar.

"Seni yakalayacağım, domuz herif," diye mırıldandı Welti, bir yandan da kadavrayı toprak, eğrelti otu ve çam dallarıyla kapatıyordu. Arkadaşları hafifçe omzuna dokundu. Welti'nin gözlerinde yaş vardı.

Kitaplarda ve tabaklarda parmak izlerinin alınmasıyla özellikle ilgilenen kişi, köpek eğitmeni Welti'den başkası değildi.

Mantar el kitabında elle yazılmış "Pius Ott'la mantar geyiği!" yazısını bulan da yine ta kendisi olmuştu.

Pius Ott avcı köpeğiyle birlikte tam gün boyunca sessizce av peşinde gitmişti. Son birkaç haftadan beri, eşi benzeri az bulunur av ganimeti koleksiyonuna tam uyan, üç boynuzlu yabani bir teke peşindeydi.

Bu seferde elleri boş bir şekilde eve dönmeye tam razı olmuştu ki dönüşte yolunun üzerinde bir kayranın kenarında onu gördü. Rüzgar doğru yönde estiği için, teke onu fark edemedi. Dikkatlice ağır ağır yaklaştı. Üç boynuzunu da oldukça net bir şekilde görmüştü.

Ott av tüfeğinin emniyetini açtı ve mermiyi sürdü. Ortalık yeterince aydınlık değildi ama mesafe yaklaşık yüz metreydi ve yeni nesil yarı otomatik silahının ateşleme basıncı üç bin bardı. Çok iyi bir nişancıydı. İki yüz metre mesafeden hedefi vurmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Tüfeğin dürbününden tekeye baktı, namluyu aradı; parmağını tetiğe basarak ateşledi.

Teke sanki yıldırım çarpmış gibi çöktü. Ott alçak sesle bir küfür savurdu. Kuyruğuna basılan kedinin pençe atması gibi. Tekeyi sadece omurgadaki kemik çıkıntısından vurduğunu ve sersemlettiğini hesaba katmak zorundaydı. "Yürü," diye emretti av köpeğine ve yavaş adımlarla avın vurulduğu yere doğru ilerledi.

Daha yolun yarısına gelmemişti ki, erkek bir karaca yerinden fırladı. Ott böyle ani bir atışa hazırlıklıydı ama hayvan kaçıp saklanacağı bir kuytu yere çok yakındı. O daha atışı yapamadan, hayvan çalılığın arkasına kaçmıştı bile. Bu defa Ott oldukça yüksek bir sesle küfrünü savurdu.

Avın vurulduğu yerde diz çöktü ve yeri taramaya başladı. Deriyle birlikte bir perçem kıl buldu. Kılların rengine bakacak olursa, sırtından vurulmuştu. İşin doğrusu: Acemi bir atış. Acemi bir avcı gibi.

Ott bir çam ağacından bir dal koparark, avın vurulduğu noktayı çaprazlama olarak işaretledi. Peşine düşmek için vakit geçti. Yarın sabah erkenden geri gelecekti.

Dodge Adventure pick-up'ıyla (kamyonetiyle) eve dönerken, arabadaki telesekreterden sekreterinin kendisi için bıraktığı mesajları dinledi. Onun ilgisini uyandıran yegane mesaj, Welti adında bir jandarma onbaşısınınkiydi; geri aranmasını rica ediyordu. Ott numarayı çevirdi.

Konu, isminin yer aldığı, el yazısıyla yazılmış bir notla ilgiliydi. Oldukça tuhaf bir yerde bulunan bir mantar el kitabı üzerine yazılmıştı. Onbaşı yazıya bir göz atmasını rica ediyordu. Belki el yazısını teşhis edebilirdi.

"Acelesi var mı, Bay Welti?" diye sordu Ott.

"Bizde her şeyin acelesi var."

"O zaman hemen şimdi olmalı. Yarın bütün gün boyunca meşgulüm."

Akşam saat on dokuza doğru Ott tepeden tırnağa av elbiseleriyle şehir karakoluna girdi. İnsanla dolu bir bekleme salonuna alındı ve iki dakika sonra da Welti çıka geldi. "Çok güzel giyinmiş," dedi salonda bekleyenlerden biri, onlar dışarı çıktığında. Birkaç tanesi kahkahayı bastı.

Welti, Ott'u ifade alınan salonlardan birine aldı ve ona notu gösterdi. "Pius Ott'la mantar geyiği!"

"El yazısını tanıyor musunuz?"

Ott başını iki yana salladı.

"Ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu nereden buldunuz?"

Welti buluntuyu nerede bulduklarını açıklarken, Ott da gelişigüzel mantar el kitabını karıştırıyordu. Birçok yerin ya altı çizilmiş ya da notlar tutulmuştu. Altı çizili yerler ve notlar, kitaplarla haşır neşir olan ve nasıl not tutacağını iyi bilen akademik yönü de olan birini işaret ediyordu. Ancak tutulan notların hiçbirisi "Pius Ott'la mantar geyiği!" gibi öfkeyle üstüne iyice basılarak yazılmamıştı.

Ott bir yandan sayfaları çevirmeye devam ederken, "Onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Ben değil, ama meslektaşlarım. Zayıf, orta boylu, uzun siyah

saçlı, sakallarına hafif ak düşmüş."

Ott, kırmızı bir tükenmez kalemle altı çizilmiş bir sayfayı tesadüfen açtı. İlk defa bir şeyin altı kırmızı tükenmez kalemle çizilmişti. Oranın altı defalarca iyice bastırarak çizildiği için, çizginin izi sonraki birkaç sayfada da rahatlıkla görülebiliyordu. Mantarın adı safran sarısı galerina. Altı büyük bir hışımla çizilen yerde "Porsuk ağaçlarının altı" yazıyordu. Ott ismi aklında tuttu ve sayfaları çevirmeye devam etti.

"Peki adam, ormanda kamp kurmak dışında, başka ne suç işlemiş?" diye bilgi almaya çalıştı Ott.

"Bunu bilmiyoruz. Ama, köpek öldüren birisi, pek iyi niyetli olmasa gerek."

"Sizin köpeğiniz?"

Welti başını salladı. "Paşa."

Ott eğer aklına bir şey gelirse, haber vereceğine söz verdi.

Şafağın sökmesinden kısa bir süre sonra Ott avın vurulduğu yerdeydi. Kasvetli bir sabahtı. Yağmur yağacak gibi görünüyordu. Avcı köpeklerinin uzun tasmalarını başına geçirdi ve etrafı koklamalarını sağladıktan sonra emretti: "Yaralı avı bulun!"

Barak cinsi av köpekleri burunlarını yere sürterek izleri aramaya başladılar. Normal şartlarda Ott avın peşinden gitmeyi seviyordu. Bu durum onun için kaderin kaçınılmazlığını temsil ediyordu. Ondan kaçış olamazdı. Sadece şöyle bir seçim olabilirdi; ya çoktan ölmüş olmak ya da daha ölümle karşılaşacak olmak.

Ama bu sefer bu konuda yoğunlaşamıyordu. Urs Blank düşüncesi, bütün gece boyunca neredeyse onun gözüne uyku girmesini engellediği gibi şimdi de bir türlü aklından çıkmıyordu.

Demek ki Blank ormanda saklanmıştı. Hayatta kalmak için o kadar yetenekliydi ki avlanıyor, et tuzlayarak kurutuyor ve ayrıca mantar kurutuyordu. Polislerden kaçacak bir içgüdüye ve kondisyona sahip olduğu gibi gözünü kırpmadan soğuk kanlı bir şekilde polis köpeğini öldürebiliyordu.

Bu ormanda bir yerlerde, resmi olarak ölü olduğu açıklanan bir adam yaşıyordu. Ve tabii ki, Pius Ott bu durumu bilen tek kişiydi.

Av köpekleri tasmaları çekiştirmeye başladı. Ott onların temposuyla hızlandı. Nihayet oldukları yerde durdular ve biraz daha sertçe havlamaya başladılar. O noktaya doğru ilerledi.

Üç boynuzlu teke yarasının bulunduğu yeri fazla önemsememeye çalışıyordu. Ama yaranın olduğu arka kısma pek söz geçiremiyordu.

Pius Ott yaralı bir hayvana yeniden ateş etmeyi kendine yedirecek biri değildi. Onun kendi özel metotları vardı. Av bıçağının ağzını açtı, tekeye doğru eğildi ve parıldayan bıçağı kaburgaların arasından ciğerlere sapladı.

Teke can verene kadar bekledi. Sonra onu sırtüstü devirdi ve parçalamaya başladı.

Kısa bir süre sonra nefes borusunu keserek, başını gövdesinden ayırdı; boğazından başlayarak yardı, haya torbasını ve penisini kesip aldı, teke parçalara ayrılarak, işlem tamamlandı.

Çam ağacının küçük bir dalını kopardı, ona biraz kan sürdükten sonra av şapkasına taktı. Oldukça büyük bir parça et keserek köpeğin tasmasına taktı ve bir anlamda avı başarıyla bitirdiği için ona teşekkür etti. Üçüncü bir parça eti ise tekenin üç boynuzundan birine taktı.

Pius Ott oldukça adil bir avcıydı.

Harder kitabevi doğa ve bahçe üzerine uzmanlaşmış küçük bir dükkandı. Kent merkezinde antik şehirde yer alıyordu. Ön cephede kule şeklindeki balkonda şirket amblemi şeklindeki motif, onbaşı Welti'nin mantar kitabının kapağında bulduğu amblemle aynıydı.

Şimdi koltuğunun altında olan bu mantar kitabıyla dükkandan içeri girdi.

Aslında bu tür soruşturmalar, köpek eğitmenlerinin görevleri arasında yer almıyordu. Bunun için ne tecrübesi ve doğrusunu söy-

lemek gerekirse ne de yetkisi vardı. Pius Ott'la görüşmesinin orman adamın kimliği hakkında kendisine ipuçları sağlayacağını umut etmişti. Şansı yaver gitmemişti. Gerçi Ott'un doğruyu söylediğinden emin olamıyordu. Ama konuyu daha fazla da deşemiyordu. Aslında Ott kendisine bilgi verdiğinden dolayı mutlu olmalıydı. Adam ne de olsa multimilyonerdi.

Harder'ın siyaset kitapları satan bir kitabevi olmaması şanstı. Doğa ve bahçe alanında uzmanlaşma, devletle ilişkilerinde bir rahatlık olduğu umudu yaratıyordu.

Onu karşılayan yaşlı bay, bu umudunu doğruluyor gibi görünüyordu. Welti'nin kimliğine kaçamak bir bakış attıktan sonra, onu kasanın arkasında küçücük bir odaya aldı. Üzerine kitap yığılı, bir masa ve iki sandalye vardı. Öğütülmüş kahve kokusu ortaya yayan bir de kahve makinesi bulunuyordu.

Yaşlı bay kendisini Junior Meinrad Harder olarak tanıttı. Welti ona mantar atlasını ve Harder Kitabevi'nin amblemini gösterdi. "Bunu kime sattığınızı tespit edebilir misiniz?"

Junior Harder kaşlarını çattı. "Bir dakika bekleyin." Dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra benzer bir atlasla geri döndü. Eserin satışını gösteren tarihlerin bulunduğu oldukça düzgün tutulmuş bir kartı atlasın arasından çıkardı. "Atlas bu yıl on bir defa satılmış. Ama sadece eğer satın almada fatura ya da kredi kartı kullanılmışsa, kimin aldığını tespit edebilirim."

"Araştırabilir misiniz?"

"Acele mi?"

Welti başıyla onayladı.

"O zaman bu hafta içinde halletmeye çalışacağım."

Gerçi bu Welti'nin beklentilerini karşılayan bir durum değildi. Ama Junior Harder'a telefon numarasını vererek, vedalaştığında minnettar olduğunu hissettirdi.

Evinde av ganimetlerinin cam bakışları arasında Pius Ott bir bilgisayarın ekranı karşısında oturmuş, World Wide Web'de sörf ya-

pıyordu. Blank'ın altını defalarca çizdiği mantarın adı olan "galerina"yı anahtar kelime olarak vermişti.

Arama motoru ona on iki linkten oluşan bir liste verdi. Christoph Gerber'in listesini ziyaret eden gece kaçkınının link listesiyle bulduklarını karşılaştırdı. Bir tanesi uyuyordu.

Ott onu tıkladı. Kısa bir süre sonra bilgisayar, psiko-aktif mantarlarla ilgili en çok sorulan soruların yer aldığı bir liste çıkardı. "Harmala tohumlarına bir alternatif var mı?" sorusuna cevap olarak *conocybe caesia* (galerina) veriliyordu. Ott'un cevaptan anladığı kadarıyla, MAOHS mantarından bahsediliyordu.

Anahtar kelime olarak MAOH'a tıkladı. Ekranda uzun bir liste oluştu. Ott, psilocybinin etkisini güçlendiren bir kimyasal karışımdan söz edildiğini hemen anladı.

Öyleyse Blank, psiko-aktif mantarların etkisini daha da artıran bir mantarın peşinde olmalıydı. Uyuşturucu bağımlısı mıydı? Onun için mi Eschengut'a gelmişti.

Blank'ın içinde yol aldığı orman fazla saklanma imkânı sağlamıyordu. Orman arasında ağaç budama makinelerinin rahatlıkla geçebileceği mesafelerin bırakıldığı, dikilmiş ladin ağaçlarından oluşuyordu. Her birkaç yüz metrede ormanı küçük parseller halinde bölmüş patika yollar bulunuyordu. Otobandan gelen ses, kuşların ötüşünü bastırıyordu.

Rubliholz'a dört gün içinde varacağı düşüncesinde yanılmıştı. Bugün beşinci günde ve kesinlikle daha en az bir güne ihtiyaç vardı.

Kuzey doğuya doğru yaklaştıkça orman bulunmayan boş meralarla daha çok karşılaştı, bu meralar gün ışığında yol almak için ya fazla büyüktü ya da insan yönünden fazla hareketliydi. Ya bu büyük meraların çevresini dolaşmak ya da karanlık çökene kadar beklemek zorunda kalıyordu.

Bir defasında acemi askerlerin eğitim yaptıkları bir bölgeyle karşılaştı ve neredeyse sekiz saat boyunca bir çukurda saklanmak zorunda kaldı.

Ve şimdi de neredeyse iki saatten fazladır otoyolda karşıdan karşıya geçmeye çalışıyordu.

Yiyecek aramak zorunda kalmış olması da zaman kaybetmesine sebep olmuştu. Az kalmış erzağını oldukça idareli kullanmak zorundaydı ve yol hanına dönen bu ormanlarda mantar aramak mecburiyetinde bırakılmıştı. Daha yeni biçilmiş bir pancar tarlasında, geride kalmış şeker parçası kırıntılarını toplayarak, şerbet yapmak için kaynattı.

Gittikçe daha sık olarak, orman işçileri, piknikçiler ve çiftçiler gibi insan gruplarıyla karşılaştığında, aldırmadan yoluna devam ediyordu. Bir rampaya doğru yaklaştığında, yaşlı bir adamın orada dikildiğini fark etti. Bir korkuluğa yaslanmış, alta geçen araçlardan gözlerini ayırmıyordu.

Blank sırt çantasını indirdi ve kereste istifinin arkasında oturdu.

Aradan on beş dakika geçmesine rağmen adam hâlâ tırabzanlara yaslanmış duruyordu. Blank ona on dakika daha verdi.

Bir on beş dakika daha aradan geçmesine rağmen adam olduğu yerden milim oynamadı. Blank sırt çantasını aldı ve rampayı çıkmaya başladı.

Blank biraz daha yaklaştığında, gördü ki, yaşlı adam elinde bir şey tutuyordu; eğer bir araba gelip geçtiğinde her defasında ona basıyordu. Adam araçları sayıyordu.

Blank hemen hemen yanına varmıştı. O hâlâ aşağıda gözlerini otobana dikmiş, her defasında sayaca bastığında, dudaklarını da oynatıyordu.

Blank yanından geçti. Adam gözlerini otobandan hiç ayırmadı.

Eğer ağzını açmış olsaydı, Blank onu kesinlikle uçurumdan aşağıya itecekti.

17

Ekim ayındaki Cumartesi günleri resmi mantar kontrolcüleri için sezonun en verimli dönemiydi. Theo Huber, sebze pazarının girişinde küçük tezgahının başında dikilmiş, insanların getirdiği mantarları ayırıyordu. Taze olanları masanın üzerine koyuyor, bozulanları ise çöp tenekesine atıyordu. Zehirli olanlar ise bir kuru kafanın üzerine çarpı işareti atılmış siyah kovanın içine atılıyordu. Bugün bu kovanın içinde daha şimdiden, birinin taş mantar olduğunu sandığı, üç tane şeytan mantarı vardı. Bunlar şiddetli mide ve bağırsak ağrılarına neden oluyor ama ölümcül değillerdi. Bu mantarların tam tersine, altı adet galerina, bir ailenin ocağını söndürmek için yeterliydi.

"Millet," dedi her zaman olduğu gibi, "kim ki Kuehneromyces mutabilisları Galerinalardan ayıramıyor, parmaklarını bunlardan uzak tutsun."

Theo Huber mesleğini büyük bir şevkle yapıyordu. Mantarlar ve yetiştikleri yerler hakkında insanları bilgilendirmek için sürekli çaba harcıyordu. "Bir Semmelstoppelpilz. Burada olan bu henüz tam yetişmemiş olanları yiyebilirsiniz ama olgunlaşmış olanların tadı acıdır," diye açıklıyordu. Ya da: "Der Reifpilz, 'Çingene' olarak da biliniyor. Tadı güzel ancak fazla cadmium içeriyor ve Çernobil'den bu yana da Caesium içeriyor." Ya da: "Ein Grünling! Tadı mükemmeldir ama bir daha ki sefere bulamayabilirsiniz çünkü neredeyse nesli tükenmek üzere." Veya: "Lachsreizher. Kızartın, buğuda pişirmeyin. Biraz tereyağı, tuz, biber, tamam." Veya: "Şaşırmanıza gerek

yok, der Kupferrote Gelbfuss pişirdiğinizde mora bürünür. Buna rağmen tadı enfestir."

Ona sürekli gelen bazı mantar toplayıcıları, yıllardan beri sabit müşterisiydi. Kontrol bahanesiyle geliyorlardı çünkü onunla biraz bu alandaki bilgilerini tazelemek istiyorlardı. O tartışmasız bölgenin en iyi mantar uzmanıydı.

Öğleye doğru neredeyse hiç müşteri kalmamıştı. Çoğu onun saat on ikide kapattığını biliyordu. Örnek olarak baktığı mantarları çöp konteynırına boşalttı; kovayı çeşmede yıkadı, sonra şemsiyeyi ve tezgahtaki masayı katladı. Tam onları idare binasını taşımaya hazırlanırken, zayıf ve beyaz saçlı bir adam kendisine seslendi.

"Safran sarısı Galerinaların nerede bulunabileceğini biliyor musunuz?"

"Onlar yenilen cins mantar değil."

"Ben onların kimyasal bileşimleriyle ilgileniyorum."

"Araştırma mı yapıyorsunuz?" Safran sarısı Galerinaları ona soran ilk kişi değildi. Bilimin ilgilendiği bir maddeyi içinde taşıyordu. Ve tabii ki her geçen gün daha da büyüyen, zehirli mantar düşkünü genç bir topluluk vardı.

Ancak bu adam daha çok birinci grupta yer alanlara benziyordu. "Bana yardım edebilecek birisi varsa onun da siz olduğunuzu söylediler."

Theo Huber kendini beğenmiş biri değildi ama yapılan komplimanın da değerini veriyordu. "Conocybe caesia'nın pratikte nesli tükenmiş bulunuyor. Peki neden olduğunu biliyor musunuz? Neredeyse yavaş yavaş kökünü kazıdığımız porsuk ağacının bulunduğu yerlerde yetişiyor."

Huber bilim adamının ilgi gösterdiğini görünce, hiç hızını kesmeden konuya devam etti. Porsuk ağacı esnek olması nedeniyle ok ve yay yapımında aranan bir ağaçtı ve daha ortaçağda bile birçok yerde kökü kazınmıştı. Neslinin pek azının bugüne gelmesinin nedeni ise atlar için zehirli bir ağaç olduğu inancından kaynaklanıyordu. Hayatta kalan birkaç porsuk ağacı da vahşi doğaya yenik düşmüştü.

Hepsinden fazla son cümle adamın daha çok ilgisini çekti. Ona eşyaları idare binasının deposuna taşımaya yardım etti ve onu eski pazar meyhanesinde bir kahve içmeye davet etti. Theo Huber bira içmeyi tercih etti.

Bir süre ormanların bir numaralı düşmanı, vahşi doğa hakkında konuştular. Bilim adamlarının hakkında çok şey bildikleri bir konuydu bu. İkinci biraları yudumlarken yeniden muhabbet dönüp dolaşıp safran sarısı galerinalara geldi. "Şapka ve sapı toplandıktan hemen kısa bir sonra mavi bir renk alıyor," diye ders verir gibi konuştu mantar kontrolcüsü.

"Nerede hâlâ yetiştiklerini biliyor musunuz?"

"Nerede hâlâ porsuk ağacı varsa."

"Mesela?"

"Bunu pek söylemek istemiyorum. Ama bilim insanları olduğunuz için bir ayrıcalık yapabilirim. Son olarak, elime geçen birkaç tanesi, Rubliholz'dan getirilmişti. Ama bu tabii ki dört yıl önceydi."

Üçüncü biralarda Theo Huber ona yolu tarif ediyordu.

Junior Meinrad Harder sözünü tuttu. Mantar atlaslarının satışını aynı hafta içerisinde araştırdı. Kitapçı için hafta Cumartesi öğlene kadar sürüyordu. Eğer ki polisler için hafta hâlâ eskisi gibi Cuma günü bitiyorsa, bu da onbaşı Welti'nin talihsizliğiydi.

Ancak Welti'nin nöbeti vardı. Birkaç dakikalık bir bekleme müziğinden sonra telefona geldi.

"On bir defa peşin ödeme yapılmış, ama üç müşterinin kim olduklarını biliyorum."

Welti'ye adlarını ve adreslerini yazdırdı. "Ay sonunda ödeme yapan bir eski müşteri, Atlası okul yönetimi üzerinden satın alan bir öğretmen ve ödemeyi kredi kartı ile yapan bir avukat."

"Bu zaman diliminde yüklü meblağlar ödeyerek sürekli hayvan ve bitkilerle ilgili kitap satın almış. Ancak onun size pek bir faydası dokunamayacak. Temmuz ayında Gründelsee'de boğuldu."

Rolf Blaser iyi bir polisti ama pek düzenli olduğu söylenemezdi. Bürosu sadece dosya dolapları kilitli olduğunda, temiz ve düzenli görülüyordu. Çekmeceleri dışarı doğru çektiğinde dosya, müsvedde, çöp ve ne işe yaradıklarını tam olarak bilemediği kırtasiye malzemelerinden oluşan bir kaos ortalığı kaplıyordu.

Şimdi çekmeceli bu dolaplardan birinin önünde dikilmiş, "Gasser"in dosyasını arıyordu.

Merkez karakoldan bir arkadaş onu aramıştı. Zanlı Blank'ın intiharı ile ilgili konuyu yeniden ısıtmak istiyordu. Onun sahibi olduğu bir mantar kitabı, bariz bir şekilde ormanda yaşayan bir adamın sığınağında bulunmuştu. Adam kaçmayı başarmıştı. Meslektaş, firar edenin Urs Blank olduğunu tahmin ediyordu. Blaser'in yangın çıkararak adamın ölümüne neden olduğuyla ilgili dosyada ipuçları yer alıyordu. O zaman intihar ettiğinin gündeme gelmiş olmasında belki de bu durum etkili olmuştu.

Onbaşı Welti onu bürosunda ziyaret etmeyi önermişti. Blaser için fark etmezdi. "Ne zaman isterseniz," dedi ona.

"Bu durumda bir saat içinde," diye cevap verdi Welti. Şimdi Blaser dosyayı arıyordu.

Welti'nin oraya varmasından hemen önce, hiç aramadığı bir yerde çünkü orada olmadığından o kadar emindi ki, buldu: Şu anda hatırlamadığı bir nedenden dolayı saklamak için bir kenara koyduğu bir gazete ile eskiden erkenden büroya geldiğinde kalorifer odayı ısıtana kadar sırtına attığı bir yün kazak arasında bir yerde buldu.

Onbaşı Welti otuzlu yaşların ortasında, beyaz tenli, kocaman kırmızı elleri olan babayiğit bir adamdı; saçları da Blaser'inkinden daha seyrekti. Sempatik biri sayılırdı. Blank olduğunu sandığı firariyle karşılaşmasını tasvir ettikten sonra konuyla ilgili bütün detayları bir bir anlattı. Biraz da gururla, nasıl Blank'ın ismi üzerinde yoğunlaşmaya başladığını açıkladı. Blaser'in niçin bu işe angaje oldun sorusuna, Paşa'nın trajik sonunu sanki yeniden yaşıyormuş gibi tasvir ederek cevap verdi.

Welti üzerinde notlar tutulmuş mantar atlasını gösterdiğinde,

Blaser şunu söyledi: "Evet, mantarlarla çok ilgileniyordu." Ona, Blank'ın da katıldığı, Joe Gasser'in büyülü mantar partilerini anlattı. Ve tabii ki çiftlikteki kulübesinde yangın çıkmadan hemen önce Blank'ın olduğunu sandığı Jaguar'ın görüldüğünü de belirtti.

Dışardan bir ziyaretçi geldiğinde konukseverliğini göstermek için bütün marifetlerini sergileyen, köyün en iyi lokantasında güneşin karşısında yemek yediler. Kahvelerini yudumlarken Blaser, Blank'ın mantar atlasını işaret etti. "Parmak izine rastladınız mı, Paul?" Blaser birlikte içtikleri bir şişe Beaujolais şarabından sonra, birbirimize sen diye hitap edelim önerisinde bulunmuştu.

"Yeterince. Ama onların Blank'a ait olup olmadığını bilmiyorum. Bizde daha önce parmak izi yok."

"Peki niçin bürosuna sormuyorsun, parmak izi almak için bir ekip göndermene izin var mı diye?"

"Hangi gerekçeyle?"

"Blank'ın henüz yaşayıp yaşamadığı onları da ilgilendiriyor olsa gerek."

Blaser mantar atlasına uzandı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Sığınağındaki deposunda bulunan mantarların, türü neydi?"

"Kurutulmuş."

"Onları görmem lazım. İçinde zehirli mantar olup olmadığını bilmek ilginç olacak."

"Anlıyorum."

"Eğer böyle bir şeye rastlarsan: Hemen haber ver." Blaser, Blank'ın altını kırmızı tükenmez kalemle defalarca çizdiği safran sarısı Saemhaeubchen'ı gösteriyordu.

Welti bununla ilgili bir not aldı. Sonuçta Blaser bir dedektifti ve Welti'de sadece bir onbaşıydı. Görüşmeleri resmi olmamasına ve değişik polis birimlerinde çalışmalarına rağmen hiyerarşi burada da kendini gösteriyordu.

Blaser ve Welti'nin oturduğu ve artık güneş görmeyen lokantanın neredeyse 20 kilometre uzağında, bir adam serin bir dağ geçi-

dinde, devrilmiş bir kayın ağacının gövdesi üzerinde oturuyordu.

Paşa ve polislerden son anda kaçmayı başarmasının üzerinden altı gün geçmişti. Geriye dönüp bakıldığında kuşbakışıyla yüz kilometre ama gerçekte iki yüz kilometreden fazla bir yolu yayan olarak bazen tırmandı, bazen koştu, bazen yolunu şaşırdı ve bazen de uygun adımlarla yürüyerek geride bıraktı. Hedefine doğru yaklaştıkça, kimse tarafından görülmemek için daha çok çaba sarf ediyordu. Yolun son bölümünü gece almıştı. Gökyüzünde neredeyse dolunay vardı ve sonbahar rüzgarı bulutları sürükleyerek, dökülmeye başlamış ladin ağaçlarının yaprakları arasında bir aydınlığın süzülmesini sağlıyordu.

Blank, Rubliholz'un nerede olduğuyla ilgili sadece bir tahminde bulunabiliyordu. Ama günün ilk ışıklarıyla birlikte bir yol levhasının üzerinde belli belirsiz "Rublifluh" kelimesini gördü. Yontulmamış ağaç gövdelerinden yapılmış uzun ince bir köprüye varana kadar o yolu takip etti. O noktada yoldan ayrılarak, içinden bir derenin aktığı dağ geçidi boyunca yürüdü. Porsuk ağaçlarının sarp kireçli topraklarda yetiştiği aklında kalmıştı.

Dağ geçidi gittikçe daralıyordu. Derenin iki tarafı da oldukça dikti. Blank kendisine yol vermeyen çalılıkların arasından geçmek için büyük bir çaba sarf ediyor, ayrıca sonbaharın bu son günlerinde dökülmüş ladin ağaçları yaprakları da oldukça kaygandı.

Birdenbire bayağı yukarıda bir yerde ağaç gövdeleri arasında bir grup porsuk ağacı gördü. Yaprakları yeşilden sarıya dönen ladin ağaçlarının arka tarafında bir yerde neredeyse simsiyah gövdesiyle öylece duruyorlardı. Blank devrilmiş bir ladin ağacının gövdesine oturdu ve tırmanmak için güç toplamaya başladı.

Yarım saat sonra porsuk ağaçlarına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Uzun yolun ve düzensiz beslenmenin onu ne kadar zayıf düşürdüğünü şimdi daha iyi fark ediyordu. Matarasından biraz su içti ve sondan bir önceki pemmikanın yarısını yedi. Daha sonra sırt çantasını düşmeyecek şekilde bir ladin ağacının dalına astı ve sistematik olarak Laub-ve Nadelstreu (mantar) aramaya başladı.

Porsuk ağaçları onun çocukluğu gibi kokuyordu. İlkokul yıllarında bir arkadaşın bahçelerinde, etrafı kına ağacı dallarıyla çevrili, bir küme halinde duruyorlardı. Dikenleri bir evin mahzenindeki şarap şişeleri gibi yeşil ve vıcık vıcık olan zehirli yemişi, bir yaz öğleden sonrası susuzluğunuzu alan bir ahududu şurubu gibi kırmızıydı. Ağaç dallarının gölgesinde kalan yarı karanlık serin mağarada, karşı cinsin anatomisini tanımak için ilk günahlarını işliyorlardı.

Bu dik yamaçta kayın ağaçlarının arkasına büzülmüş porsuk ağaçları, en az o eski zamanlardaki kadar gerçekçi ve gizemli görünüdüler. Tek başına ya da kümeler halinde üvez ağacı, akça ağacı, Alp kirazı ve pamuklu kartopu ağaçları arasında serpilmişlerdi.

Blank, yamaçla kayalığın birleştiği noktaya kadar ormanı taradı. Oradan geriye dönerek, porsuk ağaçlarını dağ geçidinin diğer tarafında aramaya başladı. Bu yamaçta da, güneye doğru bükülerek yükselen ve altında oyuk bulunan bir kayalığa rastladı. Erozyon alttaki kumlu toprağı, taşın sert tabakasına kadar aşındırarak götürmüştü. Böylelikle orada beş metre genişliğinde ve iki metre derinliğinde bir mağara oluşmuştu. Mağaranın batı kısmında belki beş metrekare büyüklüğünde bir taş uzantısı oluşmuştu. Doğuya bakan taraf ise bir grup porsuk ağacının olduğu noktada bitiyordu. Girişte ise kayalığa doğru yamuk bir şekilde büyüyen bir grup çam ağacının açığa çıkmış kökleriyle çevrelenmişti.

Blank mağarayı dikkatlice inceledi. Bir tilkinin uzun zaman önce geride bıraktığı kemik ve tüylere rastladı. İnsana ait herhangi bir ize ise rastlamadı.

Sırt çantasını geri getirmek için yine dağ geçidinin karşı tarafına geçerek yokuş yukarı düşe kalka tırmanmaya başladı. Her gördüğü porsuk ağacının etrafındaki bölgeyi dikkatlice tarıyordu. Galerina bulamadı ama oldukça büyük bir küme şemsiye mantarına rastladı ki, tadı enfes olan şapkası bir şinitzel gibi kızartılabiliyordu. Bu durum hayal kırıklığını bir nebze azaltıyordu.

Hukuk bürosu Geiger, Von Berg, Minder&Blank polisin soruşturma isteğine oldukça hazırlıksız yakalandı. Bu durumu ortaklar bir araya gelerek görüşmeyi kararlaştırdı. Polisin soruşturmasından haberdar olan Von Berg, ortakların en kısa zaman içinde toplanması için çağrı yaptı. Zaten zor bir dönemden geçiyorlardı; Ott ve Gerber arasındaki karmaşık ortaklık ilişkisi olayı içinden daha çıkılmaz bir hale sokuyordu.

"Polis, Blank'ın hâlâ hayatta olduğuna ve bunca zaman ormanda saklanarak yaşadığına inanıyor. Saklandığını tahmin ettikleri sığınağında parmak izleri almışlar ve bizden istekleri, eski bürosundan parmak izleri alarak bir karşılaştırma yapmak."

Pius Ott'un açıkça telaşlandığı hemen belli oldu.

"Ben Gubler'le konuşabilirim," diye öneride bulundu Geiger. O, askeri polisin komutanını tanıyordu.

Minder iki yana başını salladı. "Polisin bizim ortağımızın yaşayıp yaşamadığını ortaya çıkarmasına herhalde karşı gelmeyiz."

"Peki ya onu bulurlarsa?" diye sordu Gerber endişeyle. Daha yeni başlayan kariyerinin sonu anlamına geliyordu bu durum.

"Elbette ki bu hiç hoş bir durum olmayacak," itiraf etmek zorunda kaldı Von Berg.

"Bu riski alamayız," dedi Gerber. "Eğer onda EXTERNAG dosyasının bir fotokopisi varsa, bu elinde bir koz olduğu anlamı taşıyor. Hiçbir şart altında polis onu bulmamalı."

"Kimse onu bulamayacak." Şimdiye kadar Ott sadece dinlemekle yetinmişti.

"Bu kadar emin konuşmanın sebebi nedir?" diye sordu Geiger.

"Hislerim."

"Umarım, hislerin doğru çıkar," diye iç çekti Geiger.

"Normal şartlarda doğru çıkar."

Polise bürosunu açmak için Christoph Gerber görevlendirildi.

Bir sonraki gün sadece bir memur geldi. Midesinden çıkardığı gaz ve terle büronun kokusunu bir anda değiştiren, emekliliği yak-

laşmış soluk yüzlü, iri yarı bir adamdı. Gerber, Petra Decarli'nin ortaya yaydığı parfüm kokusundan solumak için sürekli kısa aralıklarla bürodan koridora çıkıyordu.

Bir defasında, büroya geri geldiğinde, memurun yazıcıdaki parmak izlerini aldığını fark etti. "Gerek yok, Doktor Blank ortadan kaybolduktan sonra onu satın aldık."

Buna rağmen memur, oradan aldığı parmak izlerini incelemekten kaçınmadı. Daha önce aldığı dörtgen başparmak izini, buradan aldığı izle karşılaştırdığında en az iki defa uyuştukları konusunda yemin edebilirdi.

Theo Huber neredeyse yirmi yıldır tek başına toplu konut şeklinde yapılan bir müstakil evde oturuyordu. Zamanında karısı onu bir seçim yapmaya zorlamıştı: Kendisi ya da mantarlar, o tercihini mantarlardan yana kullanmıştı.

Sebze pazarında görevli olmadığı günlerde ya da laboratuvarda mantar kontrolü yapmadığı zamanlarda, hazırladığı mantar el kitabı üzerinde çalışıyordu. Bu çok uzun zaman alan bir projeydi, on iki yıldır üzerinde çalışmasına rağmen daha yarısını bile bitirememişti. Eskiden de mantar el kitapları yayımlamıştı ama bu defa mümkün olduğu kadarıyla bütün fotoğraf ve çizimlerin kendisine ait olması ihtirasına kapılmıştı. Bundan dolayı yılın bu döneminde zamanının büyük bir çoğunluğunu ormanda geçiriyordu. Akşam karanlığı çökerken eve döndüğünde, çok yorgun olurdu.

Bahçesinde bir polis gördüğünde pek mutlu olmadı. "Normal bir zamanda gelemez miydin?" diye sitem etti.

Sesi fazla öfkeli çıkmış olmalıydı ki, polis hemen karşı saldırıya geçti. "Ne zamandan beri size ulaşmaya çalıştığı mı, biliyor musunuz?"

Huber onu mutfağa götürdü; Welti'nin getirdiği mantarları, mutfak lambasının ışığında kontrol etmeye başladı. Kurutulmuşlardı ama bu onun için bir sorun teşkil etmiyordu. "Keçeli sarı ayak, inci mantar, yumurta mantarı, taş mantar." Beşinci türü incelerken birdenbire durdu. "Oo, burada ne varmış?" Bir mantarı

ampule doğru iyice yaklaştırarak, gülümsemeye başladı. "Cüce şapkası ya da psilocybe semilanceate. Çok sevilen bir uyuşturucu mantarı."

Onbaşı Welti sorma gafletinde bulundu: "Emin misiniz?" Devlet görevlisi mantar kontrolcüsünün engin bilgisinden sadece bir demet sunması; onun yarım saatinin heba olmasın neden oldu.

Welti bir punduna getirerek, safran sarısı Galerinalarla ilgili soruyu araya sıkıştırdığında ancak sesi kesildi. "Yeni mi o?" diye açıklama gereği duydu kısa bir aradan sonra. "Ne kadar nadir bulunursa, o kadar çok seviliyor. Öncelik uyuşturucu satıcılarında, sonra bilimde ve en son olarak da poliste."

"Bilim mi?"

"Birkaç gün önce bir araştırmacı bu konuda bilgi almak istedi."

"İsmi ne?"

"Söylemedi."

"Onu tasvir edebilir misiniz?"

Huber biraz düşündü. "Yaklaşık altmış yaşında, kısa boylu, zayıf ve beyaz saçları kısa kesilmiş."

Welti yapılan tasviri not etti.

Alfred Wenger polislerin telefonla aramasını çok iyi hatırlıyordu. Gerçi bunu önceden bilmesine de ihtiyaç yoktu. "Doktor Blank'la ilgili yetkililerden çok telefon alıyorum," diye özür diledi, onu muayenehanesine götürürken. Saat yediydi. Altıda buluşmayı kararlaştırmışlardı. Son hasta gidene kadar, Blaser yarım saat beklemek zorunda kalmıştı.

"En son ne zaman onunla iletişiminiz oldu?"

"Ortadan kaybolmadan birkaç gün önce. Niçin soruyorsunuz?"

"Onun hâlâ yaşadığı konusunda sağlam emareler var."

Wenger'in şaşırmış olması hakiki görünüyordu. "Ne gibi emareler?"

Blaser uygun gördüğü kadarıyla ona açıklamaya çalıştı. Daha

sonra sanki şimdiye kadar hiç kullanılmamış gibi görünen klasörünü açarak, mantar atlasını çıkardı ve orayı gösterdi.

Wenger başıyla onayladı. "Pius Ott'la mantar geyiği! Urs yazmıştı." Bu anekdotun doktorların saklaması gereken sırlar arasında olmadığına karar verdiğinden, bu notun hikâyesini anlattı.

Wenger sözünü bitirdiğinde, "Peki Blank'ın buna tepkisi nasıl oldu?" diye bilgi almak istedi Blaser.

"Onun burnunun üzerine bir tane geçirmişti."

"Anlayabiliyorum," dedi Blaser. Klasörün içini yoklayarak, içinde mantarlar bulunan şeffaf bir naylon poşet çıkardı. Onu Wenger'e uzattı. "Dr. Blank'ın uyuşturucu mantarlarını denediğini biliyoruz."

İşte Wenger bu durumu, doktorların saklaması gereken sırlar arasında saydı. "Umarım anlayışla karşılarsınız, bu konuda bir açıklama yapamayacağım."

Bu açıklama Blaser için yeterliydi. Mantar atlasında ayracın bulunduğu yeri açarak Wenger'e uzattı. Safran sarısı Galerinaların özelliklerini okudu.

"Altları kırmızı tükenmez kalemle çizilen yerler doktor Blank'tan kalma. MAOH'la ilgilenmiş. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

Wenger başıyla onayladı. "*Monoaminoxidase-Hemmer*. Belirli halüsinasyonların etkisini güçlendiriyor."

"Örnek olarak bunlar mı?" Blaser içinde kurutulmuş mantar bulunan naylon poşeti yukarı kaldırmıştı.

"Mümkün."

Blaser mantarları ve mantar atlasını klasörünün içine sokuşturdu.

Wenger çalışma masasında öylece kaldı. Urs Blank ormanlarda bir yerlerde saklanıyor ve MAOH'lar üzerinde etkisini gösteren gayet nadir bulunan mantarlar arıyordu. Bu şu anlama geliyordu; demek ki hâlâ mantar töreninde etkisinde kaldığı durumu geriye döndürmeye çabalıyordu. Tabii ki bunun doğal sonucu olarak, hâlâ çok tehlikeli biriydi.

Telefona uzandı ve Evelyne Vogt'un telefon numarasını çevirdi. Beşinci çalışta telefona çıktı.

Ama Wenger telefonu yüzüne kapattı. Blank'ın yaşadığı haberi onda, öldüğü haberinden çok daha kötü sonuçlar yaratabilirdi.

Onbaşı Welti yeni köpeği Rambo ile eğitimden geri döndü. Rambo şimdilik biraz hantal fazla eğitilmemiş genç bir av köpeğiydi ve eğitim yerinde kendisine verilen isme hâlâ alışmaya çalışıyordu. Eğer Welti, Rambo'nun ona Paşa'yı unutturacağını düşünüyorsa, şimdiden büyük bir hayal kırıklığına hazırlıklı olmalıydı. Rambo bütün noktalarda Paşa'nın gerisinde kalırdı. Belki sadece iz sürmede biraz üstün olabilirdi. Bu alanda büyük bir yetenek gösterdi.

Posta kutusunda damgalı bir zarf buldu. Parmak izi görevlilerinden geliyor ve karşılaştırmanın sonuçlarını veriyordu. Dosyadaki yazıda, aldıkları parmak izlerinin, mantar atlası üzerinde bulunanlarla uyuştuğu tespiti vardı.

Şaka olsun diye dosyaya "Paşa Davası" adı verilmişti. Demek ki görev sırasında köpeği hunharca öldürülen bir arkadaşın acısını paylaşma durumu artık zaman aşımına uğramıştı. Welti'nin bir orman kaçkını peşine düşmesi de, artık asıl işini savsaklama boyutunu aşmıştı. Artık onun için fark etmezdi. Komşu kanton polisi tarafından Joe Gasser cinayetinde zanlı olarak aranan ve intihar ettiği izlenimi yaratan kişinin gerçekte Urs Blank olduğundan şimdi çok daha emindi. Bunlar Paşa Dosyası'ndan Blank Dosyası yaratmak için yeterde artırdı bile.

Raporda, mantar atlası üzerinde bulanan parmak izlerinin –olaya arkadaşların gözünden bakılacak olursa– Blank'ın eski bürosundan toplanan yirmi beş parmak iziyle uyuştuğu ve hepsinin aynı kişiye ait olduğu yer alıyordu. Parmak izlerinin alındığı yerlerin listesi sıralanmıştı: Klavye, çalışma masasının alt yüzeyi, birçok şeffaf dosya, birçok CD-ROM'lar. Yazıcının üzerinde dört tane ize rastlanmıştı. Birisi bu tespiti üç tane ünlem işaretiyle belirginleştirmişti.

Welti, raporu hazırlayan arkadaş olan Kempf'i aradı.

"Ünlem işareti? Onların durumu biraz özel. Büroda bulanan genç adam, yazıcının senin adamın ortadan kaybolduktan sonra satın alındığını söyledi. Ama ben çıplak gözle bile, oradaki parmak izlerinin de diğerleriyle örtüştüğünü görebiliyorum. Otuz yıl aynı işte çalışırsan artık gözlerin öyle görmeye başlar."

Welti minnettarlığını belirtti. Yaşlandıkça insan daha dik kafalı oluyor diye düşündü.

Bu sefer ödeme sırası Welti'de idi. Blaser onu merkez karakolunda aldı ve Welti'nin arabasıyla şehirdışında bir lokantaya gittiler. İçeri girdiklerinde, onları kızartılmış peynir kokusu karşıladı. "Umarım, Raclette'yi seversin."

Blaser'in hayır deme lüksü yoktu. Çünkü burada başka bir şey servis edilmiyordu.

Welti ateşli Raclette severdi. Patates, erimiş peynir, salata turşusu ve soğandan oluşan dilimleri karabiber ve kırmızı biberle baharatladıktan sonra rutin bir şekilde ağzına götürüyordu.

Blaser bu arada Wenger'e yaptığı ziyaretin ayrıntılarını anlatıyordu.

Welti, ağzını şapırdatarak yemeğini yerken, "Peki Ott, 'Pius Ott'la mantar geyiği!' notunu gördüğünde niçin her şeyden habersiz adam rolünü oynadı?" dedi.

"Belki de bu onun için tatsız bir durumdu."

"Daha önce de onunla görüştün mü?"

Blaser kafasını iki yana doğru salladı.

"Bu ama tatsız değil. Tadı hoşuna gitmedi mi?" Welti Blaser'in tabağına baktı. Erimiş peynir soğumuş ve yağlı bir porselen gibi parıldıyordu.

"Ne münasebet."

"Öyleyse ye. Yoksa kendime hakaret sayarım."

Blaser uysal bir şekilde okkalı bir lokmayı ağzına götürdü.

"MAOH, uyuşturucu mantarların etkisini artıran bir şey. Bunu Wenger'den biliyorum." Lokmayı ağzına soktu ve çiğnemeye başladı. Peynir şimdiden biraz sakız gibi olmuştu.

Welti yeni bir tabağı da yiyip bitirdi. Garsona el etti. "Gasser olayı, bir cinayet olabilir mi?"

"Kurbanın kafatası kırılmıştı. Gasser'in merdivenlerden düştüğünü, sigara ya da içtiği esrarın yangına neden olabileceğini düşünüyoruz." Sertleşmiş peyniri bir yudum çayla yutmaya çalıştı. "Ama sırf teorik olarak söylüyorum, belki birisi onu aşağıya itmiş ve daha sonra da evi ateşe vermiş olabilir. Neden olmasın?"

"Kitaptaki parmak izleri ve cinayet şüphesi, soruşturmayı biraz olsun canlandırabilir. Biz içimizde bu vakayı hâlâ 'Paşa davası' olarak adlandırıyoruz."

Garson iki yeni porsiyonla geldiğinde, Blaser'in dudaklarındaki tebessüm dondu. Welti tabağını çoktan beri boşaltmış, Kempf ve onun parmak izlerini alırken ki inatçılığını anlatıyordu. Bu mazeret donmuş peynirle olan savaşını sona erdirmek için bulunmaz bir fırsattı. Tabağı kenara itti. "Belki de adam haklı. Ama Blank ondan sonra yeniden büroda bulunmuş."

Welti'nin gücü bağ kurabilme kabiliyetinden çok köpek eğitme yeteneğinden kaynaklanıyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

"Belki de bir Blank davamız olacak," diye mırıldandı Blaser.

Lokantadan ayrıldıkları sırada Welti dedi ki: "Belki de şehre indiğinde, daha çok tenha bir yerde bulunmaktansa şehir içinde kalmayı istersin."

"Bir daha ki sefere," diye cevap verdi Blaser.

"Mantar sever misin?" diye sordu Welti.

Blaser ona yan yan baktı acaba soruyu sorarken ciddimiydi.

Geiger, Von Berg, Minder&Blank ile OTT FINANCING arasındaki bir sonraki görüşme resmi değildi. Geiger ve Ott, Imperial'ın lobisinde buluşmuşlardı. Kriz gittikçe derinleşiyordu.

Önceki gün bir polis, Petra Decarli'yi arayarak oldukça sıradan bir şekilde, Blank'ın eski bürosuna ne zaman yazıcının satın alındığını sormuştu. Aklına kötü bir şey gelmediğinden, faturayı çıkardı

ve ona doğru cevabı verdi: Tam olarak altı hafta önce.

Ancak polis şu tespitte bulunduğunda: "Öyleyse Doktor Blank'ın kaybolmasından çok sonra," ancak o zaman kafasına dank etti. İfadesini düzeltmeye çalıştı ama polis dedi ki: "Hayır, hayır, rahat olun, sizin verdiğiniz bilgi Doktor Gerber'in bilgileriyle tamamen örtüşüyor."

"Kahretsin!" diye Ott sesini yükseltti. Tahmin ettiğinden yüksek çıkmıştı. Ama Geiger lobide en köşedeki oturma grubunu seçtiğinden dolayı piyanistin söylediği potpori de çıkan sesleri bir süperge makinesi gibi yutuyordu.

"Bugün öğleden sonra emniyet müdürlüğünden iki memur geldi. Gerber'e doğrudan şunu sordular; Blank'ın kaybolduktan sonra büroya uğradığı niçin gizlendi."

"O ne cevap verdi?"

"Eğer böyle olsa bile, içeriye çok gizli bir şekilde girmiş olmalıydı."

Ott geriye yaslandı ve gözlerini tavana dikti. İkinci bir defa Blank ellerinin arasından kayıp gitmişti. "Şimdi tabii ki onun hakkında bir arama emri çıkaracaklar."

"Durum onu gösteriyor."

"Bu şartlar altında, Gubler'le konuşman çok iyi olacak."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Olması gerektiğinden daha sessizce Ott dedi ki: "Biraz zamana ihtiyacım var."

Geiger başıyla onayladı. Niçin olduğunu ise sormadı.

18

Güneş ışınları sararmış kayın ağaçları yaprakları arasından parıldıyordu. Sadece tek tük çam ağaçları ormanın onurunu kurtarmış gibi hâlâ yeşildi. Ağaç dallarında pır pır uçarak, öten herkes sonbaharın bu son günlerinde kendilerine hediye edilen yazdan kalma günde neşe içindeydi. Umutla yağmur bekleyen bir tek Urs Blank idi.

Son günlerde hiç ara vermeden düzenli bir şekilde porsuk ağaçlarının çevrelerini baştan aşağı taradı ve dik yamaçlara vuran dik güneş ışınlarının toprağı nasıl kuruttuğunu birebir yaşamak zorunda kaldı. Çoğu mantar türü için sezon çoktan geçmişti. Eğer çok yakında yağmur yağmazsa, kasım ayına kadar yetişme potansiyeli olan mantarlar da, kendilerini göstermeyecekler.

Kuraklıktan faydalanan Blank, kendisi için kuru odun topladı. Kayalık bir yerde, mağara şeklindeki bir bölümde görünmeyecek biçimde odunlarını depoladı. Mağaranın neredeyse yarısını çalı çırpı ve devrildikten sonra kurumuş her büyüklükte odunla doldurdu. Ateş yaktığı yer, mağaranın arka kısmında bir noktada yer alıyordu. Akşamları, uyumak için uzanmadan hemen önce, kuru odunlardan kendine bir ateş yakıyordu; hemen hemen hiç fark edilemeyen duman mağaranın tepesindeki bir yarıktan süzülerek belirsiz bir şekilde yükseliyordu. Ateşin sıcaklığının dışarı çıkmasını engellemek için de mağaranın giriş kapısına ısınmak için sarıldığı folyesini asıyordu. Bu yöntemle mağara daha hızlı ısınıyor ve gece

boyunca sıcaklık belli bir seviyede kalıyordu.

Gündüzleri ise ateşi sürekli canlı tutuyordu. Kor için küçük bir ocak yaptı. Dere yatağında oldukça bol bulunan kerpiç balcığını bir testi gibi ateşte kuruttu. İçini de kurumuş yosunla donattıktan sonra birkaç canlı kor ateşini içine atıyordu. Bu şekilde ateş sönmeden günlerce dayanabiliyordu.

Şimdiye kadar yaptığı keşiflere rağmen tam olarak nerede bulunduğunu hâlâ bilmiyordu. Dağ geçidi kuzeydoğuya kayın ve çam ağaçlarının bulunduğu bir ormana doğru uzanıyordu. Güneyde ise bir kayın ormanı vardı ki, birdenbire neredeyse kurumuş bir ormana dönüşüyordu. Hiçbir genç ağaç olmadığı gibi, gizlenmek için bir çalılık dahi yoktu.

Dağ geçidinin batı tarafının nasıl olduğunu ise zaten biliyordu. Çünkü o taraftan gelmişti. Tarla ve çiftliklerle bölünmüş, ağaç kesiminin yapıldığı, patika ve asfalt yollarla bölünmüş orman parçacıkları vardı.

Eğer bu ormanlardan biri Ruhliholz idiyse bu kesinlikle kuzeydoğudaki kayın ve çam ağacı ormanı olmalıydı. Ayrıca orada tek tük porsuk ağaçlarına rastlamıştı.

Blank mağara önündeki küçük taştan sedire oturdu. İki çubuğu karşılıklı bükerek, uçlarını yukarıya doğru çevirdi, yaş ağaç dallarını çubukların etrafından dolamaya başladı. Eşit mesafeler bırakarak, dalları çubukların etrafında sıkıca bağlıyordu. İç tarafına ise geniş kayın ağacı yaprakları sıkıştırıyordu. Bu yöntemle sepetlerini örmeye başladı. Ördükçe el alışkanlığı kazanıyordu. Böylece dört sepet yaptı.

Onları alarak dereye indi ve dere yatağının daraldığı bir noktaya yerleştirdi. Sonra yatağı taşlarla daralttı, balık için sadece sepetin ağzını açık bıraktı.

Zaten az olan erzağı giderek daha da azalıyordu ve yiyecek bulmak oldukça zordu. Yaban yemişlerinin zamanı çoktan geçmişti, mantar için toprak gereğinden fazla kuraktı ve şimdiye kadar bir tavşan inine de rastlayamamıştı. Daha ilk günde iki alabalık sepeti-

ne takılmıştı. Birisini hemen çıkartarak yemişti, diğerini ise zor günler için, filetosunu çıkararak ateş korunun kenarında kurumaya bıraktı.

Zor zamanlar daha şimdiden hemen ertesi gün kendini gösterdi. Kamış sepeti boştu. Şimdi dere yatağına bir ikinci, bir üçüncü hattâ bir dördüncü sepet yerleştirmişti.

Çalılıkları aşarak dere yatağı boyunca yürüdü ve diğer üçünü de kontrol etti. İkincisini sudan çekip çıkardığında, içinde bir alabalığın zıpladığını gördü. Av bıçağının ağzını açtı ve elini sepetin içine soktu. Kaygan ve can havliyle kendini oradan oraya vuran balığı sıkıca avucunun içine aldıktan sonra bıçağı sepetin içine uzattı ve omuriliğini ortadan ikiye ayırdı.

Bıçağın sivri ucuyla kıçından solungacına kadar düzgün biçimde yardı, sonra alabalığı dışarı çıkararak, derede yıkadı. İç organları üstünkörü bir şekilde toprağa gömdü.

Üçüncü sepet boştu. Mağaraya doğru geri tırmandı, balığın filetosunu çıkardıktan sonra gövdeyi bir şişe geçirdi. Kafa, kuyruk, deri ve yüzgeçlerini bir tencerenin içine attı ve mataradaki suyu üstüne boca etti. Ateş korunun üzerine çalı çırpı doldurdu ve üfleyerek ateşi yaktıktan sonra tencereyi üzerine yerleştirdi. Balık çorbasının özünü oluşturan deride yeteri kadar yağ olacağını umut ediyordu. Bitkisel yağı küçük bir parça dışında tükenmişti. Hemen hemen tuzu da kalmamıştı.

Erzağına çok ihtiyaç duyacağı zaman mutlaka bir gün gelecekti.

Rubliholz yerleşik bir tekstil fabrikasının içinde kiracı olarak durduğu bir bölgedeydi. Pius Ott'un orada ava çıkmış bir misafir olarak kalmasında hiçbir mahsur yoktu. ELEGANSTE fabrikasının en önemli müşterilerinden biriydi.

Birkaç günden beri Ott, iki av köpeğiyle birlikte düzenli bir biçimde bölgeye gidiyor ve haritasının üzerinde işaretlediği parselleri sistematik şekilde tarıyordu. Araştırması pek keyif vermiyordu. Blank'ın buralarda olabileceği tahmini, safran sarısı galerinaların

peşinde koştuğu umudundan kaynaklanıyordu ki –araştırarak ortaya çıkardığı kadarıyla– o ya Rubliholz'a gelmişti ya da daha gelecekti. Bütün bunlar, bu sarp ve geçit vermez ormanda zaman ve her geçen gün güçten düşerek aramaya devam etmek için çok zayıf verilerdi. Ancak onun daha güçlü bir nedeni vardı: İçgüdüsü. Ona diyordu ki, Blank ya buraya gelecekti ya da şimdi buradaydı. Kendini av içgüdüsüne her zaman rahatlıkla bırakabilirdi.

Bugün aramayı planladığı parselin kuzey sınırına ulaşmıştı. Birkaç metre ileride orman yolu ikiye ayrılıyordu. Ott levhaya doğru gitti ve yazıyı haritasındakiyle karşılaştırdı. Birisinin adı "Rublifluh" idi.

Ott haritayı katladı. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

Yağmur büro penceresinin önündeki kurşun saçağı dövüyordu. Welti, Blaser'in çalışma masasının önünde duran konforsuz ziyaretçi sandalyesinde oturuyordu. Sivil giyinmişti. Otoparktan büroya yürüdüğü birkaç adımda ceketi sırılsıklam olmuştu.

Çalışma masasının üzerinde Urs Blank'ın renkli bir fotoğrafı duruyordu. Emniyetteki robot resim uzmanları fotoğrafa temsili bir sakal ve omuzlara düşecek kadar saç eklemişlerdi. Rimmeln'deki görgü tanıkları ve onu bir anda olsa gören kanton polisi, fotoğrafı görür görmez onu hemen tanımışlardı.

"Peki fotoğrafın niçin yayınlanmaması gerekiyor?" diye bilgi almak istedi Blaser.

"Resmi gerekçe şöyle: 'Ölçülülük İlkesi'. Medya sadece bazı davaların öncelik derecesine göre devreye sokuluyor, yoksa amaç dışına çıkılmış olur."

"Hadi canım sende, insanlar polisçilik oynamayı her zaman sevmiştir."

"Resmi olmayan nedeni bilmek istiyor musun?" Welti'nin beyaz teni öfkeden kıpkırmızıydı. "Yukarıdan birisi devreye girdi. Birisi ki, şehrin en itibarlı hukuk bürolarından birisinin ortağı hakkında arama emri çıkarıldığının gazetelerde görülmesini, istemiyor. Bizim

müdürlerimiz köpekleri geri çekti ve davayı bir adım geriye itti."

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Blaser.

"Siz onu cinayet şüphelisi olarak arıyorsunuz. Sen medyayı harekete geçirebilirsin."

Blaser kahkahayı bastı. "Dellikon'dan komiser Rolf Blaser uluslararası medyayı harekete geçirdi."

Eğer yağmur bu kadar şiddetli yağmasaydı, bu duruma katlanmayacaktı. Ama hava onu büroda kalmaya mecbur ediyor ve Welti'nin yukarıda attığı nutuklarını dinlemek zorunda bırakıyordu. En sonunda şöyle dedi: "Peki tamam, fotoğrafı burada kalsın."

Welti teşekkür etti ve şehir yoluna düştü. Blaser ise eve doğru yola çıktı. Yağmurun daha bir süre böyle devam edeceğini umuyordu. Dışarıda yağmur yağdığında, karısıyla birlikte sofada televizyonun önünde bulunmayı çok seviyordu.

Mağaranın girişinde içeriye doğru bükülerek uzanan bir çam ağacının toprak yüzündeki kökleri, sanki bir su kanalı görevini görerek, yağmur suyunu içeri akıtıyordu. Ama Blank cep testeresiyle onu kestiğinde, mağaranın içine artık yağmur suyu gelmemeye başladı.

Ateşe odun attı ve alevlerin, mağaranın girişinde dökülen yağmur damlacıkları üzerindeki yansımalarını izlemeye koyuldu. Bu durum mum ışığının Noel ağacı üzerindeki sim ipliklerindeki parıldamasına benziyordu.

İçerisi is, balık, yosun ve nemlenmiş çam yaprakları kokuyordu. Kuru bir yere uzanmıştı ve üşümüyordu. Dışarıda, bazen bir sağanak yağıştan sonra porsuk ağaçlarının etrafında küçük bir grup safran sarısı galerinalara hayat veren, yağmur damlaları ağacın yapraklarına vurarak, gövdeden aşağıya doğru süzülüyordu.

Blaser büroya geldiğinde, yağmur kesilmişti ama kara bulutlar hâlâ yağmur doluydu. Her an için yeniden yağmaya başlayabilirdi.

Çalışma masasının üzerinde hâlâ Blank'ın robot resmi duruyor-

du. Kanton'un başkentinin polis sözcüsünü arayarak, ondan bir randevu aldı. "Burada basını ilgilendiren bir iş var, Felix," dedi sadece.

Polis sözcüsü bu görevi büyük bir zevkle yapıyordu. Güzel bir fotoğraf ve iyi bir hikâye. Basına sürekli verebileceği böyle bir hikâye az bulunurdu.

Geri dönüşte Blaser'in dikkatini bir Dodge Adventure Pick-up çekti. İnsanın pek sık rastlamadığı bir araba. Sadece Amerikan arazi araçları üzerinde uzmanlaşmış, birkaç ithalatçı, bu araçları sipariş üzerine getirtiyordu. Şu anda burada olan kaportası çam yeşili renginde, oldukça geniş tekerlekli ve dikiz aynaları renkliydi.

Yol boyunca giden bir güvenlik şeridine rağmen araba onu olması gerekenden daha yüksek bir hızla solladı. Kurt bir polis olan Blaser, yine de arabanın plaka numarasını not defterine yazmayı başarmıştı.

Virajdan sonra dümdüz uzanan yolda Pick-up çoktan kaybolmuştu. Sağda ormanın içine doğru ilerleyerek, Rubliholz'a götüren patika yola yönelmiş olmalıydı.

Blaser not bloğunda üzerine yazdığı kâğıdı yırtarak, gömleğinin cebine koydu. Yağmur yeniden yağmaya başladı. Arabanın hızını kesti ve silecekleri daha hızlı çalıştıran düğmeye bastı.

Elindeki şemsiyeyi dolaba yerleştirdiği sırada nöbetçi olan polis onu çağırdı. Polis sözcüsü biraz önce arayarak kendisini aramasını rica etmişti.

Blaser bürosuna gitti ve onu aradı.

"Rolf, senin basın olayınla ilgili bir problemimiz var."

"Nasıl bir problem?"

"Şef, bunu basına sızdırmamıza karşı çıkıyor. Tabii ki şehirde emniyetle konuştuktan sonra."

"Gerekçe?"

"Ölçülülük İlkesi."

Blaser teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Ağır yağmur damlaları saç damı güçlü bir şekilde dövüyordu. Pick-up yeniden Blaser'in aklına geldi. Kesinlikle bir avcı olmalıydı.

Yoksa bu havada bu bölgede başka kim ne arayabilirdi ki? Gömlek cebine koyduğu plaka numarasını hatırladı. Nöbetçi odasındaki arkadaşı aradı ve araştırması için ona ricada bulundu.

Kısa bir süre sonra telefonla kendisine dönüldü. "OTT FINANCING üzerine kayıtlı."

Blaser telefonu kapattı. Öyleyse Ott. Mantar uzmanından safran sarısı galerinalarla ilgili bilgi almak isteyen beyaz saçlı araştırmacı o idi demek. Ve tabii ki, polisin Blank'ı bulmasını engelleyen adam da o olmalıydı.

Blaser Welti'yi aradı. "Buna benzer başka bir fotoğraf var mı?"

Dr. Alferd Wenger hayatı boyunca hiç bulvar gazetesi almadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Ancak bu sabah da her zaman olduğu gibi muayenehanesinin önündeki büfeden günlük gazetesini almaya gittiğinde, hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı. Tezgahta duran bulvar gazetesinin manşeti, ilk bakışta fazla bir şey anlatmıyordu: "Dikkat, Orman Adam!" Fotoğrafta Urs Blank uzun saçlı ve sakallı çizilmişti. Fotoğraf altında şöyle yazıyordu: "Ormanda gizleniyor: Öldü sanılan tanınmış avukat Dr. Urs Blank!"

Wenger bir gazete satın aldı ve bekleme odasında haberi okudu. Blank'ın intihar süsü verdiği hikâyesi anlatılıyordu. Böyle yapmasına neden olarak, 'Mantar satıcısı Joe Gasser'in ölümüyle ilgili zanlı görülmesinin tahmin edildiği belirtiliyordu. Gasser'la ilgili birkaç bilgi verildikten sonra, ölüm nedeni yazılmış ve en son olarak da değer biçilmez polis köpeği Paşa'nın vahşice öldürülmesi hatırlatılıyordu. Blank'ın birçok şirket evliliğinde anahtar rolü vurgulandıktan sonra hukuk bürosu Geiger, Von Berg, Minder&Blank'tan bahsediliyordu. Konuyla ilgili bilgi vermek isteyenler için editör masasının adresi altta verilmişti.

Wenger ilk hastası üzerinde dikkatini toplamak için büyük bir çaba harcıyordu. Hastayı uğurlamak için odasından dışarı çıktığında, hasta bakıcı acil aranması gereken iki tane telefon numarası uzattı. Biri Evelyne, diğeri ise Lucille'e aitti.

İkisini de aradı. Evelyne hikâyeye bir türlü inanmak istemiyor ve bulvar gazetelerine kızıyordu. Lucille ise hikâyeye inanıyor ve hayatından endişe ediyordu. İkisini de rahatlatmak için harcadığı çaba boşuna gitti.

Goldenen'deki öğle yemeğinde, Bay Foppa bu konuda tek bir kelime etmedi. Ama bu defa sürekli bıraktığı ikinci servisi kaldırmıştı.

Geiger, Von Berg, Minder&Blank'taki kriz toplantısı iki saatten beri devam ediyordu. Haber yayınlanır yayınlanmaz Dr. Geiger derhal Gubler'e telefon açtı. Kanton polisindeki meslektaşların bir boş boğazlık yaptığından dem vuruyordu. "Bu olay çok özel bir şekilde araştırılacaktır, bundan emin olabilirsiniz," diye garanti verdi emniyet müdürü.

"O araştırmayı kıçına sok," dedi Geiger sakin biçimde. Ortakları hayretler içinde ona bakıyorlardı. Normal şartlarda Geiger'in başında zaten yeterince bela vardı, bir de buna hiç gerek yoktu.

Dr. Von Berg, aynı zamanda bulvar gazetesinin de sahibi olan yayıncı ile uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Ara sıra birlikte golf oynuyorlardı.

"Biliyorsun, senin için elimden gelen her şeyi yaparım ama yazı işlerine karışıp bir haberin yayınlanmasını durduramam-kusura bakma." Yazı işlerinde çalışanları, ikna ederek, büronun adını oyun dışında tutmalarını sağlamak için elinden geleni yapacağı konusunda ise söz verdi.

Dr. Minder, ülkenin en ünlü halkla ilişkiler uzmanını ticaret yüksek okulunda seminer verdiği sırada aradı ve Geiger, Von Berg, Minder&Blank'ı bu krizden kurtarmak ve kamuoyu ile iletişimi sağlamak için onu görevlendirdi. Bu konuyla bizzat onun ilgilenmesi için kendisinden söz aldı; halkla ilişkiler uzmanı seminer biter bitmez onları ziyaret edeceğini söyledi.

İlk somut önlem olarak, yazıcıyla ilgili aptal işi başlarına saran Petra Decarli'nin işine son verilmesi kararlaştırıldı. Christoph Ger-

ber ise şimdilik sert bir biçimde uyarılacaktı. Çünkü gereğinden fazla şey biliyordu.

Toplantıdan hemen sonra Dr. Geiger çaresiz bir şekilde Pius Ott'a gizli numarasından ulaşmaya çalıştı. Sekreteri ava çıktığı bilgisini verdi.

Blank orman kenarında eğrelti otu üzerine çökmüştü. Gözlerini bazen dinlendirmek için dürbünü kaldırıp, indiriyordu.

Bir saatten fazla zamandır evi gözetliyordu. Sabahın erken bir saatiydi. Köylü buradan pek uzak mesafede olmayan gölcüğün yanındaydı. Traktörünün motorunun sesi duyulabiliyordu. İki defa –yaklaşık on beş dakikalık aralıklarla– gidip gelerek bidonları dolduruyordu. Dilini sarkıtarak sürekli onu takip eden köpek, boşta kaldığında evin kapısının önündeki ininde uzanıyordu. Traktör tekrar hareket ettiğinde, o da hemen peşine takılıyordu.

On dakika önce köylü kadın dolu bir sepet elmayla çıka geldi ve onları kapının önünde duran kamyonetin içine yerleştirdi. Blank onun arabasını alarak oradan uzaklaşmasını umut etti.

Şimdi ellerinde okul çantalarıyla iki çocuk evden dışarı çıktı. Kamyonete bindiler. Anne ikinci bir sepet elmayla çıka geldi, arabaya yerleştirdi, sonra arabaya bindi ve sürerek uzaklaştı.

Hemen hemen aynı anda traktör de göründü. Evin önüne kadar sürdü. Motoru durdurdu ve traktörden indi. Evin içine girdi. Sanki işini bitirmiş gibi görünüyordu.

Ancak kısa bir zaman sonra ağzında bir şeyler çiğneyerek dışarı çıktı; traktörü gölcüğe doğru sürdü ve su doldurmaya başladı.

Tank dolana kadar Blank on dakika beklemek zorunda kaldı, sonra traktör yeniden takırdayarak çalıştı. O gözden kaybolunca, Blank ayağa kalktı ve eve doğru yürümeye başladı. Köylü ona çeyrek saat zaman bırakmıştı ama okulun ne kadar uzaklıkta olduğunu bilmediğinden; köylü kadının ne zaman dönebileceğini de kestiremiyordu.

Evin dış kapısı doğrudan mutfağa açılıyordu. İçerisi sıcaktı, kahve ve sıcak süt kokuyordu. Mutfak masasının üzerinde hâlâ kahvaltı tabakları duruyordu. Yeşil fayanstan yapılmış bir şöminenin üzerinde derisi benekli bir kedi uzanmıştı. Blank'ı gördüğünde, ayağa kalktı, şöyle bir gerindikten sonra mırıldandı. Daha sonra arkaya doğru zıplayarak bir kapıdan çıkarak kayboldu. Blank kapı aralığından baktı. Üst kata doğru çıkan bir merdiven gördü.

İkinci kapı kapalıydı. Çatıya havalandırma delikleri açılmıştı. Kapıyı açtı. İki basamak onu penceresiz bir odaya götürdü. Lambayı yaktı.

Duvarın dibinde kocaman bir derin dondurucu yer alıyordu. İki tarafında raf ve dolaplar vardı, bazılarında sabit kapı varken bazıları da mazgallıydı. Blank ilk hamlede yiyecek ambarını bulmuştu.

Birbiri ardına dolapları karıştırıyor ve sadece ihtiyaç duyulanları alıyordu. Tereyağı, bitkisel yağ, mısır, un, sabunu yedeklemek için bir paket bulaşık yıkama deterjanı.

Ceviz ağacından yapılmış eski bir dolabın kapısı açıktı. Kurutulmuş etler asılı duruyordu. Blank bunlardan birkaç tanesini aldı ve diğer eşyalarla birlikte sırt çantasının içine doldurdu.

Mutfakta ayak sesleri geliyordu.

Lambayı söndürmek için artık çok geçti. Ancak kendini ve sırt çantasını kocaman erzak dolabının arkasına saklayacak kadar vakit bulabilmişti.

Bıçağının ağzını açtı ve nefesini tuttu.

Emme Felder gün içinde yatakta uyumaya alışık birisi değildi. Bir çiftlikte her zaman iş vardı. Ama gelini onu, yataktan çıkmaması için uyarmıştı. "Seni iki hafta boyunca akciğer iltihabıyla hastanede görmektense, iki gün yatakta görmeyi tercih ederim," demişti. Emma ciğer iltihabıyla her zaman korkutulabilirdi. Kocası iki yıl önce bundan ölmüştü.

Böylelikle yatakta kalmış ve dışarıdan gelen sesleri dinlemişti. Oğlunun traktör sesi, çocukların gürültüsü, gelinin mutfakta çıkar-

dığı ses ve tabii ki köpeğin havlaması. Bütün bunlar olurken uykuya dalmış olmalıydı.

Uyandığında ortalık durulmuştu. Gelin çocukları okula götürmüş olmalıydı. Geceliğini giydi ve aşağı mutfağa gitti. Kendisine sıcacık bir kahve pişirmek istiyordu. Kahve olmadan kendini daha hasta hissediyordu.

Erzak deposunun kapısının açık kaldığı ve lambanın yandığını fark etmesi ancak burnuna gelen yanık kokusunu almasıyla oldu. Buradaki bütün köylüler gibi kocası da, gönüllü itfaiyeciydi. Bir yangından geri döndüğünde o da aynen böyle kokuyordu. Kumaşa iyice sinmiş olan yanık kokusunun gitmesi için her defasında üniformayı günlerce havalandırıyordu.

İki basamağı inerek erzak deposuna gitti. Koku gittikçe ağırlaşıyordu. Ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Birkaç adım daha attı. Kocaman erzak dolabının önünde dikili kaldı. Koku gittikçe daha dayanılmaz oluyordu. "Kimse yok mu?" diye bağırdı.

Şimdi içinde kuru et olan ceviz ağacından yapılmış dolabın kapısının açık olduğunu da gördü. Kurumuş et kokusunu, is sinmiş elbise kokusuyla karıştırmasına grip algınlığı sebep olmuş olmalıydı.

Lambayı söndürdü ve kapıyı kapattı.

Blank karanlıkta durmuş, dışarıdaki seslere kulak kesilmişti. Mutfaktan sesler geliyordu. Dolabın kapısını kapattığında kadını görme fırsatı olmuştu. Sırtı dönük karşısında dikilmişti. Bıçağı saplayacağı yeri bile belirlemişti.

Traktörün geri gelmesi için daha neredeyse on dakikası vardı. Bunun beş dakikasını bekleyecekti. Sonra dışarı çıkıp yoluna gidecekti. Eğer o hâlâ mutfakta ise bu da kendi talihsizliğiydi.

Kahve pişmişti. Emme Felder büyük bir bardağın içini doldurdu ve biraz süt ilave etti. Mutfak masasına oturdu ve bardağı üflemeye koyuldu.

Bu sabah kapı aralığından eserek, taş zeminin soğumasına neden

olan kasım rüzgarı, Emma Felder'in hayatını kurtardı. Soğuğun bacaklarına nasıl vurduğunu hissedince, bu yaşlarda bir insanın akciğer iltihabına yakalanmasının ne kadar kolay olabileceğini düşündü. Bardağını aldı ve birlikte merdivenleri çıkarak odasına gitti.

Traktörün gittikçe yaklaştığını gelen sesten anladığında Blank ormana ulaşmak için daha yolun yarısına bile gelememişti. Ağır sırt çantasıyla en yakın çalılığa doğru son süratle koşuyordu. Daha saklanmasına fırsat bile kalmamıştı ki, traktör çıka geldi. Köylü traktörü bahçede stop etti ve bir boru yardımıyla tankerden bahçeyi sulamaya başladı.

Blank sırt çantasını açtı, bir parça kurumuş et keserek, sanki ibadet edermiş gibi yemeye koyuldu.

Kadın da kamyonetiyle birlikte geri dönmüştü. Adamla aralarında kısa bir konuşma geçti. İkisi de güldü. Kadın içeri girdi. Kısa bir süre sonra adamda onu takip etti.

Blank yerinden kalkarak yoluna devam etti.

Öyle bir noktaya geldi ki, Blank ormandan çıkarak bir süre yolda yürümek zorunda kaldı. Yolu ikiye ayıran ve üzerinde "Rublifluh" yazan bir levhanın önüne gelene kadar yoldan ayrılma imkânını bulamadı.

Bu noktaya varmasına çok az kalmıştı ki yaşlı bir köylünün karşıdan geldiğini gördü. Eski püskü bir askeri sırt çantası taşıyor ve elinde sarı bir plastik bidon vardı. Tam karşılaştıkları noktada, Blank'ı kuşkuyla süzdü. "Günaydın," diye homurdandı. Blank sadece başını salladı.

Yol ayrımına daha yeni gelmişti ki Blank geri dönerek baktı. Adam olduğu yerde dikilmiş, ona bakıyordu. Blank Rublifluh yönüne giden yola sapmak istiyordu. Ama şimdi Rotenstein yönüne gidiyordu. Bir daha geriye dönerek ağaçların gövdeleri arasından baktığında, adamın hâlâ peşi sıra baktığını gördü. Blank yoluna devam etti.

Yol ormandan çıkarak devam ediyordu. Ormanın bittiği noktada Blank tarlaların ve kiraz ağaçlarının uzandığı derin bir ova gördü. Ovanın bittiği noktada yeniden bütün dağlık bölgeyi saran bir kayın ve kara çam ormanı başlıyor ve dikey bir şekilde ta kayalıklara doğru uzanıyordu. Kiraz ağaçlarının arasından ince bir yol ormana doğru gidiyordu. Yol bir kayrana açılıyordu ama Blank orayı bulunduğu noktada tam göremiyordu.

Burası Blank'a tanıdık geliyordu. Bölgeyi dürbünle baştan sona taradı. Kiraz ağaçlarını. Ormanın tam girişindeki garajı. Bu Fichtenhof'a giden yoldu. Kayalıktan şelale akıyor olmalıydı ve kayranda çadırın kurulduğu yerdi.

Blank ormana geri döndü ve büyük bir zikzak çizerek dağ geçidine doğru yöneldi.

Bu haberi takip eden muhabir Moor'un "Dr. Orman Adam" adını verdiği olayla ilgili haber merkezine otuz altı tane ihbar gönderilmişti. Moor hikâyesi için işine yarayanları ayırdıktan sonra geriye kalanları Blaser'e verdi. Bu anlaşmanın bir parçasıydı, haber kaynağının Blaser olduğunun kesinlikle açıklanmayacağı konusunda da söz verilmişti.

"Dr. Orman Adam" hemen hemen ülkenin her tarafında görülmüştü. İhbarların büyük bir çoğunluğu işe yaramıyordu. Moor hikâyeyi Blank'ın çevresinde bulunanlardan aldığı açıklama ve görüşlerle ısıtmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar elindeki en değerli kaynak Blank'ın eski sekreteri Petra Decarli idi. Oldukça çekici olmasının yanı sıra Geiger, Von Berg, Minder&Blank hakkında da artık olumlu konuşmuyordu. Blank'taki tuhaf değişim hakkında detaylı bilgiler aktarmış ve onun ormana olan tutkusundan bahsetmişti. Ama bunun üzerinden iki gün geçmişti. Hikâye yeniden can çekişmeye başlamıştı.

Moor yeni gelen ihbarları dikkatlice inceliyor ve önemli bulduklarını kâğıt üzerinde işaretliyordu. Bir tanesi Dellikon'a yakın bir bölgeden gönderilmişti.

Mantar satıcısı Joe Gasser, Dellikon'a yakın bir bölgede yakılmıştı. Hikâyeye yeniden taze kan geliyordu.

Moor bir foto muhabiri ile birlikte Hanz Kunz'a gitti. Onunla bir söyleşi yaptıktan sonra Blaser'e haber verdi. Böyle davranması hiç hoş karşılanmayacaktı.

Kunz'un şüpheliyle ilgili yaptığı tasvir oldukça işe yarıyordu. Fotoğraftaki gibi görünüyordu; sadece biraz daha bitkindi. Gerçi bir sırt çantası taşıyordu ama buna uyumlu olarak da bir turist gibi giyinmişti. Ancak sırt çantası ve elbiseleri oldukça kirliydi. Uzun bir zamandır yatakta hiç uyumamış biri gibi görünüyordu. Bir de sürekli ateş kenarında uyumak zorunda kalmış gibi kokuyordu.

Kunz adamın, Rotenstein yönüne doğru gittiğini görmüştü. Orada hâlâ Fichtenhof'tan geriye kalan kalıntı öylece duruyordu.

Blaser, Welti'yi aradı. Onun bir sonraki gün mesaisi yoktu. "Öyleyse saat yedide gel. Ve tabii ki Rambo'nu da birlikte getir," demişti Blaser.

Blank'ın mantar bölgelerinde aramalarını sürdürmesini sağlayacak gün ışığı ancak saat sekize doğru çıktı. Mağaranın önündeki porsuk ağaçlarının diplerinden başlayarak, dağ geçidinin girişine varan kayalıklara kadar taramasına yavaş yavaş devam etti. O noktada derenin karşı tarafına geçti.

Öğleye doğru taramasını neredeyse tamamlamıştı ve bakır pası Traeuschling, lifli ve etli Tricholoma ve lamelli bir mantar dışında bir şeyle karşılaşmamıştı. Hepsi de yenilmeyen mantarlardı.

Ama hemen hemen mağaranın yakınında bir yerde, verdiği çaba sonunda ödüllendirilmişti. Oldukça kalabalık bir grup porsuk ağacının dibinde, uzaktan sarı sarı parlayan şeyler gördü. Gerçi safran sarısı Galerinalar değildi ama onlar gibi sarı renkte ve enfes bir tadı olan yumurta mantarıydı. Salyangozlar sümükleriyle pis bir şekilde üzerlerinde dolaşıp durmuşlardı ve bazılarının sadece sapları kalmıştı. Blank yenilebilir durumda olan bütün parçaları kopardı. Çok

uzun zamandan beri kursağından düzgün bir şey geçmemişti. Dere taşmış ve onun iki tane sepetini birlikte alıp götürmüştü. Diğer ikisi ise boştu.

Mantarları ateşin kenarında ona tepsi görevi yapan düzgün taşın üzerine dizdi. Ocağa odunlar attı ve korun üzerine atılan çalı çırpılar alev alana kadar üfledi.

Tekrar yeniden mantarlara yöneldiğinde, saplardan birinin mavi renge büründüğünü fark etti.

19

Pius Ott yolda bir dinlenme tesisinde durdu. Bir çay içmek ve bulvar gazetesinin "Dr. Orman Adam" üzerine yeni ne yazdığını görmek istiyordu. Haber manşete geri dönmüştü.

"'Dr. Orman Adam': Cinayet yerine mi döndü?" diye manşet atılmıştı. Haberde Blank'ın bilinen fotoğrafı dışında, köylü Hans Kunz'un tasvirine göre çizilen robot resim de yer alıyordu. Onun Blank'la karşılaşması anlatılıyordu. Blank'ın is koktuğu ile ilgili detayda haberde verilmişti.

Ott sessizce bir küfür savurarak gazeteyi kenara attı ve kalktı. Çaya elini bile sürmedi.

Bütün gününü Rubliholz'un geçit vermez tarafında, çam ve kayın ağaçlarından oluşan oldukça sarp, bir buldozerin bile yol açmasının imkânsız olduğu ormanda geçirdi. Bir orman ki, çalılık, çakıl, dev kayalar ve daha binbir tuzakla doluydu. Orman av köpeklerine tasma takılmasına dahi izin vermiyordu. Başı boş bırakılmışlardı ve her defasında sarp bir yolla karşılaştıklarından, ancak büyük bir çaba göstererek engelleri aşabiliyorlardı. Ott'un ne aradığını, bir türlü anlayamıyorlardı.

Ott yorgunluk hissetmiyordu. Av ateşi onu sarmıştı. Her defasında vahşi bir hayvanın peşine düştüğünde kendini saran ruh halini yine *yaşıyordu*: O burada, hem de çok yakında.

Gökyüzünde yağmur bulutları dolaşıyordu. Karanlık erken çökmüştü. Ott günlük ödevini gereğinden fazla yerine getirmişti. Nere-

deyse iki gün içinde bütün Rubliholz'u baştan sona taramıştı.

Geri dönüş yolunda bir derenin üzerinde yapılmış basit bir tahta köprüyle karşılaştı. Haritanın verdiği bilgiye göre, Rubliholz'a ait olmayan bir dağ geçidinden akarak geliyordu. Ott yağmur sularından dolayı taşmış dere yatağına baktığında, ince ağaç dallarından yapılmış, çalılarla köprü arasında takılıp kalmış bir sepet gördü. İçinde tuzağa düşmüş bir alabalık vardı. Ott yamaçtan aşağıya doğru yürüyerek, sepeti olduğu yerden çıkardı. Buna bir sepet demek için bin şahit lazımdı. Kamış ve sazlardan yapılmış ilkel bir kaptı.

Ott kendine çizdiği planın dışına çıkarak, yarım gün boyunca dağ geçidini aramaya karar verdi.

Karanlığın beklenenden önce çökmesi, Blaser ve Welti'yi de aramalarını sona erdirmeye zorladı. Blaser'in Opel'ini ormanın girişinde park ettikten sonra Fichtenhof kalıntılarına yokuş yukarı yürüyerek ulaşmışlardı.

Yer yer devrilmiş bir çitle çevrelenmişti. Muhtemelen bu durum kalıntıları hayallerindeki oyun alanı yapan çocukların marifeti olmalıydı.

Yangından sağlam çıkmayı başaran bir ravendiye bitkisi, hiçbir şey olmamış gibi yangında büyük bir kısmı yanmış duvar ve tahta parçaları boyunca uzanmıştı.

Welti, Blank'ın barınağında bulunan yün bereyi birlikte getirmişti. Onu Rambo'ya iyice koklattıktan sonra, uzun tasmasını eline aldı. Ama Rambo, bere gibi koku yayan hiçbir şey bulamadı. Her yöne doğru atılgan bir biçimde gitmek şöyle dursun, şimdiye kadar eğitim sırasında hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, aptal aptal yürüyordu.

Onları ormanın içine götüren yolu aldılar. Yaklaşık bir saat sonra kayrana vardılar.

Çadır artık yerinde durmuyordu ama sauna kısmen sağlamdı. Rambo aracılığıyla yaptıkları araştırma ortaya iki şarap şişesi ve üç tane kullanılmış prezervatif çıkarmalarına yaradı.

Etrafta başka gizli sığınak olup olmadığına bakmak için hedefsiz

bir şekilde çevredeki ormanın içine girip çıktılar. Karanlığın erkenden çökmesine memnun olmuş Blaser'e göre Welti aramaya kendini daha fazla kaptırmıştı.

Blank suya un ve tuz karıştırarak hamuru yoğurdu, sonra bir sosis gibi yuvarlayarak helezon bir çubuğun üzerine sardı. Kor ateşinin üzerinde tutarken, hamurun nasıl altın sarısı rengine döndüğünü izledi. Mağaranın içini taze ekmek kokusu sardı.

Sıcacık ekmeği yağla birlikte yedi. Yanında da derede topladığı nane çayını içiyordu. Gerçek bir ziyafetti.

Gece yarısı, vücudunun artık bu kadar ağır şeyler yemeye müsait olmadığını hissetti. Yağ zaten pek sağlam olmayan midesini kaldırmıştı ve kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Ama her seferinde yine Blaeuling aklına geliyordu. Sap: şapka renginde, 2-3 cm, ince, kırılgan. Maviye dönüşen sarı sapa dikkat etti. Sarı yumurta mantarının sapından oldukça farklıydı. Üst kısmı huni şeklinde genişliyor ve dibine kadar oyuktu.

Sakin ve düzenli nefes alıp vermeye çalıştı. Ama bir süre sonra yeniden nefesini tutarak, ormandan gelecek en ufak bir hışırtıya kulak kabartırken kendini buldu. Bu gece ona pek tekin gelmiyordu.

Kuşların ötüşlerine bakılacak olursa bugün çok güzel bir gün olacaktı. Şafak önceki günlerden daha erken atmaya başladı. Kahverengi ve sararmış kayın ağacı yaprakları üzerindeki donuk gökyüzü yeniden belirmeye başladığında, ortada bulut görünmüyordu. Blank giyindi, şekerli çayını içerken, çubuk ekmeğini de katık yaptı.

Mağaranın önündeki düzlüğe çıktı ve karşıdaki porsuk ağaçlarının kırmızı yemişleri rahatça fark edilene kadar bekledi.

Yumurta mantarı ve Galerinaların saplarını bulduğu yere ilk elden gitmemek için kendini zorladı. Bunu yapmak için özellikle de içinde bir istek yoktu: Batıya doğru bir yay şeklinde döndüğü yer, bugün uğradığı üçüncü bölge olmuştu.

Oraya doğru yaklaştığında, tarçın kahverengisi tonundaki porsuk ağaçları gövdesi arasından onların yeniden parıldadığını gördü. Daha fazla çekingenlik göstermeyerek, son metreleri tökezleyerek ve hafif koşarak geldi.

Bir grup yumurta mantarı. Dokuz adet. Ve onların arka kısmında tam ortada, oldukça küçük ve narin iki adet mantar daha.

Onları parmak uçlarıyla dikkatlice çekerek kopardı ve incelemeye başladı: Şapka: 7-9 mm, safran sarısı, jel gibi parlak, ucu kabarık, oluklu. Tabaka: safran sarı, sap içi boş Sap: şapka rengi, 2-3 cm, ince, kırılgan. Gövde: tabaka rengi, kokusu biraz nahoş.

Blank iki mantarın da nasıl mavi renk aldığını gözlemeye koyuldu.

Aşağıda dağ geçidinde köpekler havlıyordu. Dürbünü gözlerine yaklaştırdı. İki av köpeği bir iz bulmuşlardı. Keskin bir ıslık çaldı. Köpekler izlerinden uzaklaşıp, koşarak geriye döndüler.

Blank iki mantarı da avucunun içine alarak mağaraya geri döndü. Yumurta mantarlarını olduğu yerde bıraktı.

Blaser, Fichtenhof kalıntılarının üst kısmında kalan ormanı kendi imkânlarıyla araştırmayı planlamıştı. Welti'nin mesaisi vardı ve sonraki gün arama çalışmasına katılmayacaktı. Blaser bu durumdan rahatsız değildi. Dün, Rambo'nun yarardan çok zararının dokunduğu duygusuna zaman zaman kapılmıştı.

Ancak işe yarar bir ipucu planlarını değiştirmesine neden oldu.

Kalıntıya gidiş yolunda postaya uğradı. Gece neler olup bittiğini öğrenmek ve acaba Moor'dan yeni bir haber olup olmadığını görmek istiyordu. Santraldeki meslektaş telefondaydı. Ona el işareti yaptı. Ahizeyi indirene kadar Blaser onu bekledi.

"Schönacker'den Felder'di. Erzak depolarından yiyecek çalınmış."

"Öyleyse birini gönder."

"Annesi, hırsızın sanki bir itfaiye üniforması giymiş gibi koktuğunu," söyledi.

"Onu görmüş mü?"

"Koklamış."

Blaser çıkışa doğru yürüdü. "Ben kendim oraya gidiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi mesai arkadaşı. Blaser çoktan dışarı çıkmıştı.

Ama kısa bir süre sonra geri döndü. "Eğer şu Moor ararsa: Bizde yeni bir şey yok."

Dağ geçidi vaktinden önce dökülmüş kalın bir tabaka kayın ağacı yapraklarıyla örtülmüştü. Bazı noktalarda gittikçe huysuzlaşan av köpekleri boğazlarına kadar içine gömülüyorlardı. Pius Ott sarp yamaçlarla savaşarak ilerliyor ve mümkün olduğu kadar az ses çıkarmaya çabalıyordu. Ama durum nafileydi. Eğer Blank burada ise, onu uzaktan görmemesi içten bile değildi.

Her birkaç metrede olduğu yerde duruyor ve ağaç yaprakları arasında her defasında başka bir ize rastlayan köpekleri sakinleştirmeye çalışıyordu. Her duruşunda araziyi dürbünüyle dikkatlice tarıyordu.

Oldukça yukarıda, bir kaya dibinde, mağaraya benzer bir yer keşfetti. Yeniden tırmanmaya başladı.

O yeri köpeklerde keşfetmişti. Kuyruklarını büyük bir sabırsızlıkla sallayarak Ott'u bekliyorlardı. Gerçekten bir mağaraydı. Çalılarla kamufle edilmiş ve odunla doldurulmuştu. Özenli bir şekilde yakacak odunlar dizilmişti.

Ott yine çok dikkatli bir şekilde çalıyı eski yerine koydu. Biraz ileride şimdi yine av köpekleri havlamaya başlamıştı. Havlamaları sanki ölmüş ya da ölmek üzere olan bir av bulmuş gibi geliyordu.

Ott tüfeğini omzundan aldı ve dikkatlice yaklaşmaya başladı.

Köpekler girişinde ağaç kökleri sarkmış bir mağaranın önünde havlıyordu. Ott tüfeğin emniyetini açtı, nişan aldı ve oraya doğru yürümeye devam etti.

"Çık dışarı!" diye emretti.

Yaprak bile kıpırdamıyordu.

"Üçe kadar sayıyorum. Bir."

Tepki yoktu.

"İki."

"Üç."

Ott silahı havaya doğrultu ve tetiğe bastı. Kurşun dar geçitte sanki bir hedefe ateşlenmiş gibi ses çıkardı. Mağarada hâlâ yaprak dahi kıpırdamıyordu.

Ott tüfeğin namlusunu sarkan köklerin arasına sokarak, başını eğdi ve içeri girdi.

Mağaranın içinin yarısı yakacak odunla doluydu. Ateş yakılan ocağın üzerinde oldukça ilkel ve kurum renginde birkaç tane kap kacak vardı. Kor hâlâ sıcaktı.

Ott, aralarında oldukça okkalı bir domuz yağı parçasının da bulunduğu bir yiyecek deposu buldu. Mağara isten kararmış ve bir tütsü odası gibi kokuyordu. İçerde ne bir uyku tulumu ne de bir sırt çantası buldu.

Pius Ott hiçbir şeye elini sürmedi. Geride hiçbir iz bırakmadan mağaradan ayrıldı, köpeklerini ıslık çalarak çağırdı ve yokuş aşağı dereye doğru inmeye başladı.

20

Blank saat ona doğru Fichtenhof'daki kayrana ulaştı. Ormanın gölgesinde kalmıştı ama ağaçların gövdeleri arasından yangın mahallini çok açık bir biçimde görebiliyordu. Dürbününü çıkardı.

Etrafta bir kıpırtı dahi göremedi. Kalıntı sanki yıllardan beri hep oradaymış gibi duruyordu. Ateşin ormana sıçramasına neden olan bakımsız patika yolu görünce içini bir hüzün kapladı. Birisi yangın yerinden küçük çam fidanları dikmeye başlamıştı. Yarayı sarmak için yılların geçmesi gerekiyordu.

Aylar önce Lucille ve mantar törenine katıldığı kişilerle birlikte yürüdüğü yolu gözden yitirmeden, ona paralel yol almaya devam ediyordu. *The Dark Side of Moon'u* aramak için.

Blank çadırın hâlâ olduğu yerde durmasını beklemiyordu. Ama buna rağmen küçük kayrana vardığında, ayakta dikili durduğu noktada, ateş yakılan ocağın bir tek taşının bile yer almaması onu hayal kırıklığına uğrattı. Ya da çadırın direklerinin çakıl olduğu çukurun bile yok olması.

Buna karşın sauna hâlâ yerindeydi.

Blank girişin hemen kenarına bir ateş ocağı yaptı. Odunları topladı ve ateşi yaktı. Taşlar bir yandan ısınırken, o da saunanın içini temizledi.

İzolasyon hasırını açtı ve hayatta kalma folyesini, kapıya perde yapmak için kullandı.

Şelalenin altındaki havuzdan tencereyi suyla doldurdu. Bir çam

ağacından kocaman iki dal kopardı; ocağın yanında üst üste koydu, bir çubuk yardımıyla ısınmış taşları üzerine yuvarladı; sonra çam dallarını taşlarla birlikte kulübeye çekti ve ortadaki çukura yuvarladı.

Bütün taşları bu yöntemle saunaya çektikten sonra, elbiselerini çıkardı. Sözde banyo havlusunun üzerine çöktü ve sıcak taşların üzerine su döktü.

İlk sıcak buhardan nefesi kesildi. Blank gözlerini kapattı, birkaç saniye öylece bekledi, sonra derin ve düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye başladı. Vücudundaki gözeneklere vurarak ona tatlı bir gıdıklama hissi veren mütevazı saunaya yoğunlaşmıştı. Yavaş yavaş daha da gevşiyordu.

Tütsü olarak dere nanesi, reçine ve yaban kekiği yaktı. Rüzgar almayan kulübenin içi orman ve bahar kokusuyla doldu. Taşların üzerine biraz daha su akıttı.

Aşırı sıcağa dayanana kadar kulübenin içinde durdu. Daha sonra şelaleye koştu ve buz gibi soğuk olan havuzun içine daldı.

Saunanın sıcaklığında üzerini kuruttu ve sıcacık elbiselerini giydi. Eğer her şey yolunda giderse, birkaç saatini ormanda geçirmeyi düşünüyordu.

Urs Blank elini gömlek cebine attı ve küçük bir plastik torbayı dışarı çıkardı. İçindekileri ters çevrilmiş tencerenin üzerine dizdi. Otuz adet kurutulmuş sivri uçlu *Psilocybe semilanceata* ve göz alıcı safran sarısı rengi çoktan öldürücü maviye dönüşmüş iki tazecik Galerina orada duruyordu.

Bu defa iki tane orta boy ve üç adet küçük cüce başlı mantar seçti. O zamandan bu yana neredeyse 15 kilo kaybetmişti. Ve tabii ki hatırladığı kadarıyla, dozaj, vücut ağırlığına göre ayarlanıyordu.

Blaeuling'de fazla düşünecek bir şey yoktu. İkisi de zaten minicikti.

Mantarları birbiri ardına ağzına soktu ve yavaş yavaş çiğnemeye başladı. Gözlerini kapattı ve eskiye ait hatıraları gözlerinin önünde canlandırdı. Shiva, sanki uçuruma gerilmiş bir ip üzerinde duruyormuş gibi kollarını yana doğru açmış ve çiğniyordu. Lucille, ku-

lağına fısıldadığında, kıkırdıyordu ve tabii ki bir keçi gibi çiğneyen Shiva.

Kirli bir çorap gibi olan tadı ve daha çok çiğnendikçe gittikçe ağu gibi acılaşan tadı hatırladı.

Lucille ile birlikte bu tada daha fazla dayanamayarak, ona kadar saymış ve sonra geriye kalanları yuttukları an aklına geldi.

Ancak bu defa otuza kadar saydı.

Tencereyi, zilli def yerine koymak hiç de kötü bir alternatif sayılmazdı. Arkasına vurarak def olarak kullanabilir ve kulpları da yan taraflara vurarak aluminyumdan doğru sesi çıkarabilirdi.

Oynadığı oyun onu içini çekmişti. Gelen ritme artık yabancı değildi, onu en derinden hissediyordu. Artık gelen sese kendisi hükmetmeye başlamıştı.

Değişik sesler çıkmaya başladı. Tencerenin kenarına vurduğunda boğuk, arkasına vurduğunda tok, kulpları yan tarafa çarptığında ise zil sesi tahta kulübeden dışarıya yayılıyordu. Her çıkan ses bağımsızlığını ilan etmiş gibiydi. Ama tabii ki bağımsızlıkları Blank izin verdiği ölçüdeydi.

Toprak altından kayıp gidene ve kendini kurtarmak için dışarıya atana kadar Blank gelen sesleri bir orkestra şefi gibi yönetti.

Kurumuş güz otları onu yutmuştu.

İçi aydınlıktı

Tamamen şeffaftı.

İçinden renkler patlıyordu. Safran sarı ve siyah.

Çayır onu geri kustu.

Ayağa kalktı.

Ormana dev dalgalar hakimdi.

Kanton Emniyet Müdürlüğü'nden iki memur ipuçlarını toplamak için erzak deposunda çalışıyorlardı. İfadeler tutanağa geçirildi, çalınmış erzakların listesi çıkarıldı ve maddi değerinin yaklaşık 100 frank olduğu tespit edildi. Aslında Blaser'in burada artık işi kalma-

mıştı. Ancak ipuçları toplanana ve meslektaşları bir ön değerlendirme yapana kadar burada beklemek istiyordu.

Bu düşünceyle Felder ailesiyle birlikte mutfakta oturmuş, kahve içiyor ve bir yandan da sürekli tekrarlanan şu cümleleri duyuyordu. "Böyle güpegündüz!" ya da "Eğer onu yakalasaydım," veya "Kunz'un ifadesinde belirttiği gibi çok pis kokuyor, sözünü aklımdan asla çıkarmamalıydım."

Blank yumuşak bir altlık işlevi gören mor yosunların üzerine oturmuş, ormanın bitki dokusunu inceliyordu.

Pembe renkli eğrelti otları, sararmış kayın ağaçlarının önünde bitivermişti ve siyah çam ağaçlarının gövdesi siyahtan ketencik bağlamıştı.

Blank ormanı kendi ana renklerinden kurtararak, renkleri kendince yeniden kardı.

Daha sonra ormanın biçimini değiştirmeye başladı. Sırf renkli kare şeklinde bir orman, kübik bir orman, silindir orman, nokta orman, veya perde orman.

İnsandan bir orman.

Eğrelti otlarının hepsi Dr. Fluri, Halter-Hafner yosun, Pius Ott cılız bir ladin ağacı, Alfred Wenger koca bir köknar idi. Bir eğrelti otu yaprakları Evelyne'in çehresini yarattı. Heidelbeer bitkisi Lucille'in göz alıcı saçları olurken, Joe Gasser olgunlaşmış bir çam mantarı, Geiger, Von Berg&Minder de bir böğürtlen çalılığı olarak şekillendi.

Arkadaşları, düşmanları, sevdikleri, eski tanıdıkları, yani hepsi, hayatının bir döneminde yer almış olanlar, artık kayıtsız kaldıkları ya da bir dönem kayıtsız kaldığı kim varsa, hepsini, dans etmeleri için serbest bıraktı.

Eğer koca köknar Wenger olmamış olsaydı, hepsini birden yok edecekti.

Ama köknar dedi ki: "Her şeye sen karar vereceksin. Her şeye sen karar vereceksin."

İşte tam o anda Blank eğrelti otuna yeniden Dr. Fluri olmasını emretti.

Yosunlar yeniden Halter-Hafner'e, köknar Alfred Wenger'e, eğrelti otu yaprakları Evelyne'e, Heidelbeer yemişi Lucille'in saçlarına, çam mantarı Joe Gasser'a, böğürtlen çalılığı sırasıyla doktor Geiger, Von Berg&Minder'e dönüştüler.

Arkadaşları, düşmanları, sevdikleri, eski tanıdıkları, ormanın içinde toplanarak onun hayatının anahtar rolü ve figürleri oldular. Onunla birlikte hareket ederek, bir esintinin hafifçe yaladığı ve kainatın birer parçaları olan eğrelti otu, yosun ve dallara dönüştüler. Tabii ki onun da bir parçası oldular.

Pius Ott uzun süre soğuğa dayanıklı giyecekler giydi, bunlar, boğazlı kalın bir kazak, elyaf bir mont, pamuklu, su ve rüzgar geçirmez kalın bir pantolon, üst üste dört-beş çift ince çorap, soğuk geçirmeyen pamuklu bir çift bottu. Bir kar maskesi, eldiven, terletmeyen ve rüzgar geçirmeyen bir kumaştan yapılmış, içi ve dışı tiftikli bir parka, hayatta kalma folyesi, müsli dilimleri, kurutulmuş meyve, kurutulmuş et, ekşi hamurdan yapılmış ekmek, matara, dürbün, el lambası, açılır kapanır kürek, gece görüş aletleri ve cephaneliğini sırt çantasına yerleştirdi.

Silah dolabını açtı ve dürbün ile gece görüş ışığı bulunan elde rahatlıkla taşınabilir bir tüfekte karar kıldı. Kemerindeki tabanca kılıfına da 9 mm'lik Luger'i yerleştirdi.

Avcı şapkasını başına yerleştirerek, Pick-up'ına bindiğinde, güneş gölün üzerindeki bulut parçalarını kızıla boyamıştı. Havada kar kokusu vardı.

Urs Blank sessizliğe uyandı. Ne bir kuş, ne rüzgar, ne bir hışırtı, ne uzaktan bir uçak sesi. Ne de bir şelale.

Sanki pamuğa sarılmıştı.

Gözlerini ovuşturdu. Yontulmamış kalasların arasından saunaya beyaz bir ışık süzülüyordu. Sıcacık uyku tulumunun içinde uzan-

mıştı. Perde olarak astığı hasır (überlebensfolie) ile kapı sütunu arasından ince bir ışık içeri süzülmüştü.

Sürünerek uyku tulumunun içinden çıktı ve kapıdaki hasırı kenara itti.

Kayran ince bir kar örtüsüne bürünmüştü. Ormandaki köknar ağaçlarının dalları lapa lapa yağan kar altında bel vermişti.

Blank ayakkabılarını giydi, kirli elbise torbasını aldı ve karda bata çıka yürüyerek şelaleye ulaştı. Aniden karşısına çıkan şelalenin suları kayalıklardan bir ip gibi süzülerek aşağıda bir gölet oluşturmaktaydı.

Blank yıkandı ve geri kulübeye gitti. Bir parça domuz yağı yedi ve su içti. Sırt çantasını topladı ve kendini yola çıkmaya hazır hale getirdi.

Bir atmaca sessizce kayranın üzerinden süzülüyordu. Blank etraftaki sükunetin, kendi içini de sarıp sarmaladığını hissediyordu.

Çantasını sırtına aldı ve dikkatli bir şekilde ilk adımlarını yeni yağan karın üzerinde atmaya başladı.

Arkasında bir hışırtı duyduğunda, neredeyse kayrandan ormanın içine girmek üzereydi. Geriye dönüp baktığında, bir topak çamur, tahta parçası, moloz ve karı, takip eden suyun kayalıktan nasıl öndeki havuza döküldüğünü gördü. Şelale geri dönmüştü.

Welti bekletmişti. Oldukça yorgun görünüyordu. Gece mesaisi yapmıştı ve tam mesaisi bitmek üzereyken otobanda meydana gelen saçma sapan bir kaza için görevlendirilmişti. Bütün bu işlerden kurtulduğunda bir de gidip köpeği getirmek zorunda kalmıştı.

Felder ailesinin erzak deposundan alınan parmak izleriyle, Blank'a ait olduğu sanılan parmak izlerinin, birbirine uyduğu haberini Blaser daha dün akşam göreve yeni başladığı sırada ona vermişti. Dellikon'a vardığında ise haberin doğruluğu kanıtlanmıştı.

Blaser, Welti'nin ayakta bir bardak kahve içmesine izin verdi. Yarım saat önce Felder aramıştı. Daha önce yol ayrımından Blank'la karşılaşan köylü Kunz, Fichtenhof'a yakın bir yerde karda ayak iz-

lerine rastlamıştı. Bu durumu biraz tuhaf bulduğundan Felder'i aramıştı. O Kunz'u gidip jeeple alarak, ikisi birlikte Fichtenhof'a ve yol el verdikçe de şelale yönüne doğru gitmişlerdi. Ayak izleri Joe Gasser'in saunadan çıkarak ormana doğru gidiyordu. Kulübe sanki birisi içinde gecelemiş gibi görünüyordu.

Kar altında kalan ormanın sessizliğini sadece, çam ağaçlarının dalları üzerinde daha fazla duramayarak aşağıya düşen kar bozuyordu. Kar yağmurla karışık yağdığı için Blank oldukça memnundu. Birkaç saat içinde ayak izleri tamamen ortadan kaybolacaktı.

Bütün yol boyunca bir Tanrı'nın kuluyla karşılaşmamıştı. Sadece bir defa, bir tarladan geçmek zorunda kaldığında, uzaktan bir traktörün yaklaştığını görmüştü. Ormanın tam girişinde Blank dürbünüyle traktör şoförünü izlemişti. Durmuştu, ama onun bulunduğu yöne bakmıyordu. Aşağıya indi, tank römorkunun arkasına gidip baktı, sonra hızla geri döndü, tekrar traktöre bindi ve sürmeye başladı. Traktör karın üzerinde arkasında geniş ve siyah bir teker izi bıraktı.

Dar geçitte kar yok denecek kadar azdı. Blank, mağaranın ince kayalıkla buluştuğu yere tırmanarak çıktı. Ancak bu şekilde ayak izleri tanınmaz oluyor ve buradan tekrar aşağıya doğru inerek mağaraya ulaşabilirdi.

Adımlarını dikkatlice birbiri ardına atıyor, ağaç kökleri, dal ve çalılıklardan sıkıca tutarak ilerliyordu.

Ayağını nereye koyacağına bu kadar özenli bir şekilde dikkat etmemiş olsaydı; belki de dışkının farkına varamayacaktı. Dışkı, tuvaletini yaparken kâğıt kullanan bir insana aitti. Blank su kullanıyordu. Tabii ki o tuvaletini yaptığı yeri, mağaradan biraz uzakta bir noktada inşa etmişti.

Sessizce sırt çantasını indirdi ve genç bir çam ağacının arkasına yerleştirdi. Cebinden av bıçağını çıkardı ve ağzını açtı.

Kar hışırtı çıkaran ladin yapraklarını ıslatmıştı. Bu durum ona

hışırtı çıkartmadan adımlarını atma olanağı sağlıyordu. Bir sonraki adımı atmak için bir dakikadan fazla bekliyordu.

Yirmi dakika sonra, kraterli taşın altına oyulmuş mağaranın girişine ulaştı.

Bekledi.

Belli bir süre geçtikten sonra bir öksürük işitti.

Blank son aylarda bazen saatlerce tavşan inleri önünde beklemişti. Nasıl sessiz durulabileceğini, zaman geçip giderken, aniden ininden dışarı çıkan tavşanın kendisini hazırlıksız yakalamamasını oldukça iyi öğrenmişti.

"Kaçağı ara!" diye komut veriyordu Welti, köpeği Rambo'ya, bir yandan da bulduğu ne varsa hepsini köpeğe koklatıyordu. Arada sırada da "Aferin, Aferin!" derken nefes nefese kalmış bir şekilde onları takip eden Blaser'e dönüp kendinden emin bir gururla göz atıyordu. Saunadaki izi takip etmişlerdi ve Rambo bu noktaya kadar izi kaybetmeden ilerlemeyi başarmıştı.

Blaser bu başarıdan pek etkilenmemiş görünüyordu. Bunu kendisi tek başına da pek ala başarabilirdi. İzi karda gayet açık şekilde fark etmek mümkündü.

Biraz geride kalmıştı, şu anda farkına vardı ki, Welti onu bekliyordu. Ona yetiştiğinde, niçin beklediğini hemen anladı. Ormandan çıkmışlardı; önlerinde oldukça büyük, hayvan gübresi yeni dökülmüş bir tarla uzanıyordu. Takip ettikleri iz doğrudan hayvan gübresinin döküldüğü tarlaya uzanıyordu.

"Rambo ile buradan gitmem mümkün değil, yoksa koku duyusunu yitirir."

"Benimle de gidemezsin," diye cevap verdi Blaser, "yoksa ben de karımı kaybederim."

Tarlanın etrafını dolandılar. Ormanın kıyısından doğuya doğru, yeniden bembeyaz kar olan bir noktaya ulaştılar.

Oradan ormana bir yol uzanıyordu. Yolun kenarında camları renkli, koyu yeşil bir Dodge Adventure pick up park etmişti. Kar

yağmadan önce buraya park edilmiş olmalıydı.

Mağaraya giren adamın elinde bir tüfek vardı. Bir parka giymişti ve başında da bir kar maskesi vardı.

Bir içgüdü onu uyarmış olmalıydı, Blank'ın onun üzerine tam atladığı an, geriye dönmüştü. Onu boşa çıkarmayı başardığı gibi, bıçak bulunan eli yakalamasını da başardı.

Blank adamı sol bileğinden yakaladı. Bu şekilde karşılıklı dikilmişlerdi. Adam ondan daha kısa boyluydu. Ama yapılı ve güçlüydü.

Şimdi Pius Ott'u tanımıştı.

Ott, diziyle Blank'ın bacaklarının arasına bir darbe indirmeye çalıştı. Blank kendini korumaya çalışırken, onu yere savurdu.

Ott bir pitbul gibi savaşıyordu. Mağaranın içinde yuvarlana yuvarlana, eşiğe, oradan da düşerek, bayır aşağı yeniden yuvarlandılar.

Dereye doğru yuvarlanırken, bir kayın ağacının gövdesine hızla çarparak durabildiler.

Bu şiddetli çarpmaya rağmen Ott kılıfın kapağını açmayı başardı.

Blank bıçak bulunan elini boşa çıkarmayı başardı.

Ott'un kolunu arkaya doğru büktükten sonra av bıçağının ucunu sol taraftaki üçüncü ve dördüncü kaburga kemiklerinin arasına bastırdı.

Never hesitate.

Ancak bıçağı saplamasını bir şey engelledi.

Blank Ott'u bıraktı. Ayağa kalktı, bıçağın ağzını kapattı ve cebine koydu.

Ott hemen ayağının dibinde yaprak, toprak ve kardan oluşmuş çamur balçığının içinde soluyup duruyordu.

Blank başını iki tarafa salladı ve sıntı.

Ott'un sağ elinin parkasının altına doğru gittiğini çok net bir şekilde gördü. Onu engellemek için aslında yeterli zaman vardı. Ama o sıntarak beklemeyi tercih etti; ta ki Luger ortaya çıkana kadar.

Blank kendini oldukça iyi hissediyordu.

Kurşun ona saplandığı, şu anda bile aynı hissi yaşıyordu.

Pius Ott, açılır kapanır küreğiyle yumuşak toprağı kazarak açtığı çukurun başında çok ciddi bir tavır içinde dikilmişti. Bir an bu şekilde öylesine bekledi. Sonra avcı şapkasına simge olarak yerleştirdiği porsuk ağacının küçük dalını çıkararak, mezarın içine attı.

Yeniden küreği eline alarak, kazmaya başladı.

Toprak olan kömür renginde humuslu tabaka.

Mantarın kök saldığı kumlu ve küflü tabaka.

Geçen yılın sararmış kayın ağacı yaprakları tabakası.

Ve rengi daha yeni atmış olan dünkü kayın ağacı yaprakları tabakası.

Urs Blank ormanın bir parçası oldu.

"Görüyor musun?" dedi Welti, "kokuyu aldığı zaman, eşi bulunmaz bir köpek."

Pick-up'ın kapısını açarak –arabaların kapılarını açmak Blaser'in uzmanlık alanıydı– sürücü koltuğundaki yastığı Rambo'ya koklattılar. O zamandan beri köpek bir an olsun tereddüt etmeden hızla yoluna devam ediyordu. "Sanki manyetik bir alanda hareket ediyor," diye hayranlığını dile getirdi Welti.

Rambo'yu uzun süre yol boyunca takip ettiler. Küçük bir tahta köprüye geldiklerinde yoldan ayrılarak, onları bir dağ geçidine doğru sürükledi.

İki yüz metre ilerledikten sonra bir avcı karşıdan kendilerine doğru geliyordu. Çamur içinde kalmıştı; parkası birkaç yerde parçalanmıştı ve yüzünde kan akan yaralar vardı. Bir puro içiyordu.

Rambo her an saldıracakmış gibi havlıyordu.

"Bay Ott," dedi Blaser. "Belki de en doğrusu, silahınızı bana vermek."

Ott tüfeğini ona uzattı.

Elini parkasının altına atarak, Luger'i de ona verdi.

Kısa bir süre sonra Blank ismi hukuk bürosunun levhasından silindi.

Birkaç ay sonra ise levhanın kendisi gitti.

Martin Suter
Ayın Karanlık Yüzü

"Kitap nefes kesici bir gerilim ve psikolojik roman - Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın alışılmadık bir versiyonu gibi."

Karin Weber-Duve / Brigitte, Hamburg

"Oldukça iyi kurgulanmış, özen ve dikkatle yazılmış aynı zamanda nükte dozu ayarlanmış bir roman."

Apel / Frankfurter Allgemeine Zeitung

"Martin Suter'in ikinci romanı **Ayın Karanlık Yüzü** *de ilk romanı Small World gibi nefes almadan, tek çırpıda okunuyor. İki kitap da dil ve kurgusuyla öne çıkıyor."*

Erik Fabian / Die Furche, Viyana

"Gerçekçi ve kusursuz kurguyu, kara mizahla buluşturan Suter ikinci romanında takıntılı-trajik bir hikâye anlatıyor. Kitap bir film gibi nefes kesici bir sonla bitiyor."

Inge Zenker-Balter / Spiegel Reporter, Hamburg

Çokuluslu şirket evlilikleri alanında uzman olan ünlü avukat Urs Blank duygularını kontrol etmesini iyi bilen biri. Antikacı sevgilisiyle şato gibi bir evde yaşıyor.

Bit pazarında tesadüfen geçerken hippi bir kızla göz göze geliyor. Yeni bir aşkın ilk kıvılcımı olan bu bakış aynı zamanda ilk cinayetinin de çıkış noktası. Hippi kızla sihirli mantar partisine katılan Blank'ın kişiliğinde onarılması imkânsız değişiklikler başlıyor.

Artık ona hiç kimse yardım edemez. Blank'ın önünde sadece bir çıkış yolu vardır. Ait olduğu yere, ormana sığınacak ve cinayetlerine orada devam edecektir.

EDEBİYAT - 526 | İNTERNET SATIŞ www.iknokta.com

ISBN: 978-605-375-011-6

ithaki

9 786053 750116